

(Obálka)

OSN – príprava na svetovú diktatúru

Povedať OSN alebo Univerzálna republika či Spojené štáty sveta, Federácia všetkých národov alebo Svetová vláda je tá istá vec. Preto sa obmedzíme na citovanie týchto vyhlásení:

"Hlavným cieľom Spoločnosti (= slobodomurárstva) je zaniknutie (keď na to budú dostatočné sily) všetkých vlád, a zredukovanie sveta na Univerzálnu republiku." (z "História slobodomurárstva v Taliansku", Francovich, citujúc slobodomurársky dokument z roku 1756)

"Je to práve slobodomurárstvo, ktoré by mohlo dať vzniknúť medzinárodnej dohode, príprave Federácie všetkých spojených štátov Európy, úvodu Spojených štátov sveta." (z "Rivista Massonica" (Slobodomurársky časopis), 1902, s. 232).

"Nastoliť nad svetom Asociáciu všetkých záujmov, Federáciu všetkých Národov..." (z "Martinistického Manifestu" z roku 1921)

"Budeme mať Svetovú vládu, či sa to niekomu páči alebo nie. Jedinou otázkou je vedieť, že bude vytvorená dobytím alebo dohodou." (Paul Warburg, člen CFR, v Senáte USA, 17. februára 1950).

Ako je zjavné, terajšia Organizácie spojených národov (OSN) sa nenarodila - ako nás o tom presviedčajú - zo svetových vojen, z túžby po mieri medzi národmi, ale je zatiaľ nedokončeným uskutočnením starého a elitárskeho plánu pripraveného slobodomurárskymi lóžami na dosiahnutie nadvlády nad svetom a podrobenie národov.

Cieľom OSN je teda dospieť k podmaneniu národov, zrušeniu štátnych autonómií, vymazaniu národných zvrchovaností.

Politická diktatúra je však aj ekonomickou, ideologickou, etickou a morálnou diktatúrou. Julian Huxley, prvý prezident UNESCO, mozog OSN, hovoril o "transformácii plnej národnej zvrchovanosti a medzinárodnej organizácii", ako aj o úlohe „zjednotiť mysle do jednej svetovej mysle“ na homogenizovanie kultúry, ktorá musí nasledovať jedinú politiku.

Mohli by sme pokračovať v citáciách ďalších analogických dokumentov, no veríme, že čitatelia tejto knihy o OSN sami vytušia, že táto "túžba po moci", ktorá chce nadvládu nad svetom a nad vedomím, nie je nič iné, ako vyvrcholenie tej slobodomurárskej nenávisti voči ľudstvu, ktorá je v koreňoch filozofie OSN.

Francesco Adessa

OSN - Hra na krviprelievane?

© 1996 Copyright by Edizioni Civiltà
25123 Brescia - Via Galileo Galilei, 121

Na obálke:

Budova Spojených národov v New Yorku. V popredí socha
sovietskeho umelca Vučetiča symbolizuje staroveké posolstvo
proroka Izaiáša (Iz 2, 4): "...Takže si z mečov ukujú
radlá..."

Úvod

Charta OSN zakotvuje základné princípy. Začína sa ako modlitba: "My, ľud Spojených národov, odhodlaní uchrániť budúce generácie od hrôz vojny, ktorá dobré dva razy počas nášho ľudského života zasiahla svet nevýslovnými útrapami, sme odhodlaní znovu proklamovať našu vieru v základné práva človeka..."

Počiatky Charty OSN sa datujú od stretnutia medzi Franklinom Dekanom Rooseveltom, slobodomurárom 33. stupňa Škótskeho obradu a slobodomurárom Winstonom Churchillom, povýšenom na Majstra (3. stupňa Škótskeho obradu). Stretnutie sa uskutočnil v dňoch 9.- 12. augusta 1941 na palube lode Augusta v amerických vodách. Záverečný dokument tohoto tajného stretnutia bol nazvaný Atlantická charta a bol predustanovením OSN. Obsahoval osem bodov, ktoré prehlasovali:

- zrieknutie sa akejkoľvek územnej expanzie
- zrieknutie sa rozširovania sa bez súhlasu zainteresovaných národov
- pre zainteresované národy slobodnú voľbu formy vlády
- trvalý mier, ktorý bude mať za následok koniec vojny; redukciu vojska, slobodu masového ekonomického a spoločenského rozvoja.

Toľko pokiaľ ide o august 1941, no v rovnakom roku, pred japonským útokom na Pearl Harbor, dňa 7. decembra Tajné americké spoločnosti už rozhodli svojom vstupe do vojny.

Onedlho nato, dňa 1. januára 1942, dvadsaťšesť národov vo vojne proti Nemecku podpisujú vo Washingtone Deklaráciu Spojených národov, a tým obnovujú Atlantickú chartu, s dodatkom "práva na náboženskú slobodu".

Dňa 30. októbra 1943 v Moskve, po stretnutí medzi ministrami zahraničných vecí Cordellom Hullom (USA), Anthonyom Edenom (Veľká Británia) a Michailovičom Molotovom (ZSSR) bolo podpísané spoločné vyhlásenie, ktoré vo svojom štvrtom článku hovorí: *"nevyhnutnosť čo najskoršieho ustanovenia medzinárodnej organizácie založenej na princípoch rovnakej suverenity všetkých mierumilovných štátov, malých aj veľkých, až po garanciu zachovania mieru a medzinárodnej bezpečnosti"*.

Nasledujú ďalšie stretnutia a konferencie, akou bola Konferencia v Teheráne (28. novembra až 6. decembra 1943), iba zdôrazňujú toto vyhlásenie. V Teheráne bolo ustanovené, že pravidlo demokratickej väčšiny môže byť zrušené právom veta uplatneným USA, Veľkou Britániou a ZSSR.

Aj na konferencii v Bretton Woods 22. júla 1944 štyridsaťštyri tam zúčastnených národov postavilo základ nového svetového ekonomického poriadku. Napokon, na konferencii z Dumbeton-Oaks (Washington) uskutočnenej od 27. augusta do 7. októbra 1944, bola prítomná aj Čína. Po neúspešných rokovaníach boli uznesenia tejto konferencie odsúhlasené neskôr na Jaltskej konferencii, konanej od 4. do 11. februára 1945, na ktorej bola dosiahnutá dohoda podpory víťazom v ich pláne rozdelenia sveta v oblastiach vplyvu, podľa ich vlastnej zemepisnej determinácie.

Vojna sa skončila s bilanciou 50 miliónov mŕtvych (viac ako polovica boli civilní), ktorí spolu s takmer 10

miliónmi obeťami prvej svetovej vojny vykazovali tragické naplnenie slov Pilgrima Williama Tempła, arcibiskupa z Yorku, ktorý počas Kongresu Svetovej jednoty za mier v roku 1937 povedal: *"Je možno nevyhnutné, že sa dospeje k novej hroznej vojne, aby sa dosiahla autorita Spoločenstva národov - môže sa stať, že súčasná generácia a tie budúce generácie budú decimované, obetované, až kým z nej Ženevská lóža nevyjde znovupotvrdená -, ako bola posledná vojna nepredstaviteľná v jej dôsledkoch."*

Tragické slová, ktoré boli definitívne potvrdené 26. júna 1945 (28 rokov po slobodomurárskom zjazde lôží spolčených v Paríži, na ktorom bol predpovedný vznik tejto nadnárodnej autority) Konferenciou v San Franciscu, kde bola slávnostne podpísaná Charta národov. Dokument, rozčlenený na 19 kapitol a tri články, doplnené ďalším súborom 66 článkov Stanov medzinárodného súdneho dvora.

Myšlienky tohto dokumentu inšpirovali Spoločnosť národov v otázkach základných práv človeka, dôstojnosti a hodnote ľudskej osobnosti, spoločenského pokroku, práve národov na vlastné usporiadanie, v otázkach všeobecnej demokracie založenej na rovnostárstve v slobodomurárskom význame slova.

A tak sme sa dostali k OSN, ktorého legislatívna moc je realizovaná Generálnym zhromaždením, jeho výkonná moc Bezpečnostnou radou a súdna moc Medzinárodným súdnym dvorom v Haagu. K týmto organizmom sa pridružujú: Generálny sekretariát, Rada pre správu nad zverenými územiami, Ekonomická a spoločenská rada na koordináciu osobitných orgánov, akými sú: Svetová zdravotnícka organizácia (WHO) so sídlom v Ženeve, Organizácia pre poľnohospodárstvo a

výživu (FAO) so sídlom v Ríme a Organizácia pre vzdelanie, vedu a kultúru (UNESCO) so sídlom v Paríži.

Za sídlo OSN bol zvolený New York s rozhodnutím prijatým 14. februára 1946. A nebola to určite zhoda náhod, že pozemok, na ktorom bol vybudovaný Sklený palác OSN, daroval slobodomurár Rockefeller.

Luigi Villa

1.

Myšlienky

"Vojna bola z demografického hľadiska až doteraz sklamaním, no možno sa bakteriologická vojna ukáže väčšmi

účinná. Ak nejaká nákaza prepukne na celom svete, v každej generácii, tí, čo prežijú, budú môcť slobodne plodiť bez toho, aby táto planéta bola preludnená."

(Bertrand Russell)

Kapitola I.

Teória "genocídy"

V roku 1857, po polstoročí neutíchajúcich vojen,¹ sa celá India búrila proti železnej nadvláde Britského spoločenstva. Povstanie bolo nemilosrdne a krvavo potlačené: milióny osôb bolo barbarsky zmrzačených, zavraždených, popravených, zmasakrovaných v každom kúte Indie: tisícky dedín podpálených a zarovnaných so zemou – skutočná genocída!

Svetová verejná mienka je otrasená a zdesená!

Denným supervízorom nad týmito hroznými krviprelievateľmi a vrchným šéfom spravodajských služieb "Spoločenstva" bol ekonóm John S. Mill².

"Upokojac" indický kontinent sa britskí stratégovia rozhodli, že ópium a indické konope, ktorými boli platené anglické textilné výrobky exportované do Indie, musia nájsť odbyt na gigantickom čínskom trhu ³.

¹ Od roku 1803 do 1853 so stratou miliónov ľudských životov, čelila India dobrým ôsmym vojnám za odstránenie nadvlády Britského spoločenstva vo východnej Indii. (porov. Gardner, Brian: The East India Company. McCall Publishing Co., New York 1972).

² Anton Chaitkin: Treason in America. New Benjamin Franklin House, New York 1985; ss. 276 a 284. (Následne po genocíde bola kráľovná Viktória nútená odňať správu Indie z rúk Indického spoločenstva a rovno ju prevziať. J. S. Mill píše poslednú žiadosť Anglickému parlamentu, aby k tomu nedošlo, uvádzajúc dôvody, že správa Spoločenstva by nič nestála Britskú vládu a že súkromná aktivita by držala Indiu mimo bojov medzi politickými stranami.

³ Kalimtgis, Goldman, Steinber: Droga S. p. a. Edizioni Logos 1980, kap. I

Počas druhej ópiovej vojny proti Číne (1858 – 1860) sa tak k mŕtvym tejto novej zahanbujúcej vojny onedlho pridali hromadné obete drog, zapríčinené britským presadzovaním konzumácie ópia medzi čínskou populáciou.

Kto vládol v Anglicku v tomto období?

Premiér (a Veľkým Majstrom Slobodomurárstva Škótskeho obradu) bol Lord Palmerson, ministrom zahraničných vecí bol Lord John Russel, dvoma hlavnými ministrami kabinetu boli členovia rodiny Villiersovcov, ministrom pre správu kolónií bol Edward Bulwer Lytton, šéf slobodomurárskej sekty anglických rosenkruciánov.

Spríbuznený so všetkými týmito mocnými rodinami⁴ a honosiac sa krstným otcom ako bol John S. Mill, mal už budúci "filozof" Bertrand Russe svoju náklonnosť k politicko-strategickému uskutočneniu genocídy v krvi.

Už roku 1902 napísal priateľovi Gilbertovi Murrayovi: *"... v poslednom čase som bol iba tiesnený nudou, namrzenosťou a márnosťou všetkých vecí: nie je nič, čo by ma vzpružilo, nič, čo by malo zmysel robiť. Jediná vec, ktorú veľmi silne cítim, ktorú stojí za to robiť, je zabíjať čo najväčší možný počet osôb, a tak zmenšiť globálne svetové svedomie."*⁵

V tom istom roku, na zastavenie nezadržateľného trieštenia britského impéria, vznikol v Anglicku elitný Klub súčiniteľov, ktorý mal súkromné schôdzky v období

⁴ Item, s. 230

⁵ Bertrand Russel: List z 28. decembra 1902 priateľovi Gilbertovi Murrayovi, budúcemu prezidentovi Spoločenstva národov. (porov. Medzinárodný buletín: Tajné britské akcie proti európskym krajinám európskeho menového systému, 1979)

medzi rokmi 1902 až 1908.⁶ Počas týchto stretnutí bola plánovaná Prvá svetová vojna a určené jej ciele!⁷

Dohody na vytvorenie britského impéria ako Svetovej vlády rozmáhajúcej sa po celom svete, boli na svete. Členovia klubu sa však nezhodli v ich realizácii. Oproti plánu medzinárodnej predvojnovnej mobilizácie,

⁶ Členmi Klubu súčiniteľov boli: Lord Robert Cecil, Arthur Balfour, R. B. Haldane, Edward Grey, Leo Maxse, Leo Amery, Bellairs, Hewins, Alfred Milner, Halford Mackinder, Sydney Webb, Beatrice Webb, Herbert George Wells, Bernard Russel. (Porov. Carol White: The New York Ages Conspiracy. The New Benjamin Franklin House, Publishing Company, New York 1980, ss. 2 - 34.)

⁷ cit. dielo, kap. I (O výsledku rozhovorov počas týchto schôdzok sa možno dočítať v nasledujúcich dielach: H. G. Wells: Experiment in Autobiography. New York, Macmillan Co. 1934, ss. 650 - 663; H. G. Wells: The New Machiavelli. New York, Duffield and Co. 1927, ss. 314 - 340; H. G. Wells The Way the World is Going: Guesse and Forecasts of The Years Ahead. London, Ernest Benn Ltd. 1928, ss. 115 - 123; Bertrand Russel: Portraits from Memory and Other Essays. New York, Simon and Schuster 1956, ss. 81 - 83; Bertrand Russel: The Autobiography of Bernard Russel. Boston, Little, Brown and Co. 1967, časť 1- 2; Beatrice Webb: Our Partnership. London, Longmans, Green and Co. 1948, ss. 217 - 366; Halford J. Mackinder: Democratic Ideals and Reality. New York, W. W. Notrhon and Co., incid 1969, ss. xiii, 40; G. K. Charleston: Heretics. New York: John Lane Co. 1905, s. 81).

predvídajúc v konflikte britský zásah, ktorý zastávala väčšina členov klubu, bolo postavené "riešenie" H. Georga Wellsa a Bertranda Russela, ktorí naznačili *pokorenie (zničenie, pozn. preklad.)* európskeho kontinentu prostredníctvom "revolúcie" a "kontroly nad ľudským rozumom": *"riešenie nie je v priamej pohrome,"* tvrdil Wells. *"My môžeme poraziť "kultúru", pretože poznáme ako funguje ľudská myseľ a jej nevyspytateľné podvedomie."*⁸

Wells a Russel sa stali opozíciou, no riešenie vojenským zásahom neprinieslo očakávané výsledky. Ani v prvej ani v druhej svetovej vojne: britské impérium sa zmenšilo, zatiaľ čo sa rozšírila ohromná sovietska moc a americká nadvláda.

Verní svojej línii, Wells a Russel, nevzrušujúc sa nad násilným použitím vojenskej sily, preferovali svoj plán, ako dospieť k svetovej vláde prostredníctvom progresívneho rozvoja nadnárodných inštitúcií, poslúžiac si zbraňou "psychológia masy" na presvedčenie svetovej mienky.

Neoddeliteľnou súčasťou plánu bolo medzinárodné protikresťanské sprisahanie, aby vyšlo z ilegality na svetlo, a aby bol paralyzovaný každý možný odpor voči Svetovej vláde. Inicátori však zároveň uprednostňovali dobrovoľné prijatie tohto otrockého systému.

Nikto si nemohol nárokovať na uskutočnenie tohoto hrozného sprisahania viac ako britský "filozof" Bertrand Russel. Účastník sprisahania na politickej scéne tohoto *(minulého, pozn. preklad.)* storočia, ktoré determinovalo

⁸ Carol White, cit. dielo, s. 5

strategické rozhodnutia najmocnejších národov sveta, nasmerujúc ich k prevzatiu Svetovej vlády, ktorá sa mala uskutočniť vyľudnením planéty!

Bol to Bertrand Russel v spolupráci s Wellsom, kto načrtol strategické línie tohoto protikresťanského a otvorene genocídneho komplotu, a takisto on bol prostredníctvom svojich najspolahlivejších priateľov čelným zodpovedným uvedenia do činnosti tohoto diabolského plánu. Takže, v skratke, jeho zámery, odmietajúc všetky kresťanské hodnoty, ba aj ľudské, neúprosne preferovali genocídu ako logický a želateľný cieľ.

Opovrhnutie ľudským životom bola jeho chrbtovou kosťou: *"Život je bezvýznamný fenomén, krátky a pominuteľný, takže by nemal vzbudzovať nepokoj, ak by sa nás osobne netýkal"*⁹

Opovrhnutie človeka nasleduje odpor a presvedčenie o zbytočnosti vedy: *"Veda zvýšila kontrolu človeka nad prírodou a môžeme umožňujeme predpokladať, že je schopná zlepšiť životné podmienky. To by sa stalo pravdou, ak by bol človek rozumný, no, žiaľ, on nie je ničím iným ako spleťou pudov a vášní."*¹⁰

Človeku, nižšiemu a jednoduchému živočíchovi, bola následne predložená lživá teória obmedzených zdrojov: *"Veda môže odstrániť chudobu a obmedziť čas potrebný na prácu"*

⁹ Bertrand Russel: The Impact of Science a Society. New York, Simon and Schuster, 1953, s. 15

¹⁰ Bertrand Russel: The Future of Science and Self-Portrait of Author. New York, Philosophical Library 1959, ss. 51, 98 – 99.

*(...). Poľnohospodárstvo a priemysel, hoci udržiavané v trvalej expanzii, nemôžu docieľiť nič iné ako vyčerpanie prírodných zdrojov."*¹¹

Podľa Russela, "priemysel, s výnimkou toho, ktorý uspokojuje požiadavky (základné) poľnohospodárstva, je prepychom (...). Ak náhle nastanú ťažké časy, industrializačný proces, ktorý bol charakteristický pre posledných stopäťdesiat rokov, by bol násilne zastavený. (...) Z mestských a priemyselných centier by ostali trosky a ich obyvatelia, ak by to prežili, by sa vrátili k vidieckym námaham ich stredovekých predkov."¹²

Russel pripravil model civilizácie, ktorý chcel navrhnúť ľudstvu: "Číňania majú kultúru a povahu, pre mnohé smery, vyššiu ako európske rasy."¹³ V tejto "civilizácii", je politický model sociálno-komunistickým modelom vidieckeho typu: "Socializmus, osobitne ten internacionálny, je možný iba v stabilnom systéme, v ktorom by obyvateľstvo bolo v nemennom alebo takmer nemennom stave. Jeho ľahký prírastok sa môže potýkať so zlepšeniami v metódach používaným v poľnohospodárstve, no rýchly prírastok nemôže smerovať nikam inam, ako k chudobe celej populácie. (...) Obyvateľstvo bielej rasy čoskoro prestane pribúdať, zatiaľ čo pre africké a aziatské rasy to ešte bude trvať nejaký čas, kým demografický prírastok dosiahne primeranú úroveň na udržanie populácie v nemennom stave aj bez zásahu vojny alebo morovej nákazy. (...) Zatiaľ,

¹¹ Bertrand Russel: The Impact..., cit. Dielo, ss. 51, 98-99

¹² Item, ss. 101 - 103

¹³ Bertrand Russel: The problem of China. New York, The Century Co., 1922, s. 233

výhody, na ktoré sa zameriava socializmus môžu byť realizované iba čiastočne a menej plodné rasy sa musia chrániť pred tými viac plodnými pomocou metód rovnako nechutných ako potrebných."¹⁴

Na človeku "neschopnom demografickej kontroly" Russel ilustruje následky: "Nebezpečenstvo svetovej biedy sa môže potýkať na krátky čas so zlepšeniami v technikách poľnohospodárstva, no ak obyvateľstvo stále pribúda do súčasnej miery, tieto zlepšenia nemôžu ďalej postačovať. Tu teda vzniknú dve skupiny: jedna chudobná, s obyvateľstvom, ktoré stále pribúda; druhá bohatá so stabilizovanou populáciou. Táto situácia nemôže viesť k ničomu inému ako k svetovej vojne. (...) Vojna sa môže stať taká ničivá, že akýkoľvek demografický nárast nevzbudí nebezpečenstvo preľudnenosti (...)"¹⁵

A vojna, čoraz väčšmi smrtiaca, sa bude javiť ako vojna proti civilnému obyvateľstvu. "Vedci postupne vynájdu stále prepracovanejšie útočné aj obranné prostriedky. Ich výsledkom bude percentuálne zmenšenie populácie, ktorú možno poslať na front, keďže bude rásť počet tých, čo produkujú zbrane a muníciu. To by mohlo vyzerat' ako výhoda, no umožňuje to, že sa vojna stane vzburou, predovšetkým proti civilnému obyvateľstvu a v národnej porážke, obyvateľstvo musí trpieť rovnaké utrpenie ako jeho vojaci."¹⁶

¹⁴ Bertrand Russel: The Prospect of industrial Civilization. London, George Allen and Unwin, Ltd. 1923, s. 273

¹⁵ Bertrand Russel: The Impact..., cit. Dielo, ss. 29-30

¹⁶ Bertrand Russel: The Future..., cit. Dielo. Ss. 7-12

Russel sa nevzpieral myšlienke o výrobe a použití nukleárných striel. Čo teda hovorí tento "pacifista" a "protivník jadrových zbraní" svetovej povesti: *"Nesúhlasím s tými, čo sú proti výrobe jadrovej bomby (...) keďže nemá cenu čeliť vojne, ledaže by nebolo výhodné ju vyhrať."*¹⁷

Nevšimavý voči akémukoľvek ľudskému utrpeniu, vidí iba výhody odvodené z vojenského víťazstva. Atómové bomby vrhnuté na Hirošimu a Nagasaki ho nadchýnali: *"Ak by Amerika bola viac imperialistická, bola by tu iná možnosť (...) na vyčiarknutie civilného obyvateľstva. (...) Počas budúcich rokov politika odzbrojenia by mala byť vytýčená silou. Ak by to bolo potrebné, mohli by sa uskutočniť jedna či dve vojny, avšak mali by byť krátke a skončili by s rozhodným americkým víťazstvom."*¹⁸ "Pacifista" Russel bol pôvodcom myšlienky použitia jadrovej vojny na vytvorenie svetového impéria: *"Je jedna vec, a iba táto jedna, ktorá môže zachrániť svet (...) ak Amerika vyhlási vojnu proti Rusku počas nasledujúcich dvoch rokov, aby stabilizovala svetové impérium použijúc jadrovú bombu."*¹⁹

Takáto bola napokon jeho predstava Svetového spoločenstva: *"Ak hovorím o Svetovej vláde, chápem ňou niekoho, kto skutočne vládne; (...) jediného vlastníka: všetkých jadrových bômb a fabrík, ktoré ich vyrábajú, všetkého vojnového letectva, všetkého vojnového loďstva a*

¹⁷ in Wordl Horizont 1950 a citát v C. White, cit. Dielo, s. 518

¹⁸ Bertrand Russel: The Future..., cit. Dielo, s. 518

¹⁹ List zo septembra 1945 priateľovi Gamelovi Brenanovi uvedený v Clark: Life of Bertrand Russel, s. 518

*vo všeobecnosti, všetkého, čo je potrebné na to, aby bol neporaziteľný."*²⁰

Atómová vojna proti Sovietskemu zväzu však nebola vyhlásená, a tak, aby sa zamedzilo nukleárnemu americkému monopolu a na udržanie kontroly nad osudom sveta v rukách nadnárodných stratégov, Sovietsky zväz bol podporený Russelovými priateľmi v jeho úsilí zadovážiť si nukleárnu zbraň.²¹ V týchto podmienkach atómová vojna sa stala nepravdepodobnou, no stále možnou; Russel nato píše: *"Nie je celkom nepravdepodobné, že veľké vojenské veľmoci sveta spoznajú jej ničenie, pre svoju neschopnosť zriecť sa vojny."*²²

²⁰ Bertrand Russel v Bulletin of the Atomic Scientists, 1946

²¹ Obvinenia obrátené na Lea Szilarda, Roberta Oppenheimera, Enrica Fermiho, priateľov Bertranda Russela, sú obsiahnuté v novej knihe nazvanej Special Task: The Memories of an Unwanted Witness – A Soviet Spymaster. Boston, Little, Brown & Co., 1994 od Pavla Sudoplatova. Anatoli Sudoplatov, Jerrold L. a Leona T. Schecter. (porov. EIR 1. júla 1994, ss. 20 –31. V článku sa podčiarkuje, že pomoc Sovietskemu zväzu pri vývoji jadrovej zbrane bolo ponúknuté po dohode medzi B. Russelom a N. Chruščovom na bipolárnom riadení sveta pod nukleárnou hrozbou. Cieľom bolo dôjsť ku Svetovej vláde pod záštitou Spojených národov

²² Bertrand Russel: The Problem of China. Cit. Dielo. Ss. 265 –266

Tomuto svetu, terorizovanom a pod neutíchajúcim hrozbou jadrového holokaustu, Bertrand Russel ponúka jediný liek "prispôbiť vlastnú náboženskú, kultúrnu a morálnu povahu a odcudziť sa akejkoľvek pozornosti voči pravde a spravodlivosti, aby mohol akceptovať Svetovú vládu s jej genocídnou politikou! Zbraňou na presvedčenie alebo dosiahnutie konsenzu bola "psychológia masy". *"Myslím si, že predmetom stále väčšej politickej dôležitosti," píše Russel, "je psychológia masy. (...) Psychológovia budúcnosti budú mať triedy detí, ktorým budú musieť rôznymi metódami vstúpovať presvedčenie, že sneh je čierny! Môže sa rýchlo dospieť k niektorým výsledkom: po prvé, že pôsobenie rodiny je prekážkou; po druhé, že sa nedá veľa urobiť, ak vzdelanie nezačína skôr ako vo veku 10 rokov, po tretie, že niektoré zhudobnené verše zladené opakovaným spôsobom majú vysokú účinnosť!"*²³

Dosiahnuteľný cieľ Russel vysvetľuje jednoducho týmito slovami: "Naučiť sa podriaďovať sa zákonu, dokonca aj keď je tento vnútený cudzincami, ktorými mi pohrdame a nenávidíme ich, a vieme, že nemajú nijaký zmysel pre spravodlivosť."²⁴

No na poníženie obyvateľstva na otroctvo je nevyhnutné vytvoriť elitu, schopnú riadiť použitím "psychológie masy". V roku 1928 o tejto veci Russel napísal: *"Chcel by som odporúčať novú spoločenskú organizáciu, novú inštitúciu, ktorú zatiaľ môžem nazvať Svetovou encyklopédiou. (...) Táto encyklopédia by mala na seba prevziať rolu Biblie v svetovej kultúre. Mala by vykonávať veľký vplyv na akékoľvek správnu kontrolu, a to tak, že bude riadiť centrá*

²³ Bertrand Russel: The Impact..., cit. dielo ss. 29-30.

²⁴ Item, s. 75

psychológiou masy, tým, že (proti hocikomu) vyhlási vojny, bude produkovať potravu alebo nechá zomrieť od hladu či vyhladí celé populácie!"²⁵

V tom istom roku H. George Wells publikoval program s názvom *The Open Conspiracy*²⁶ (Otvorený komplot). Vychádzajúc z úplnej zhody s Russelovou teóriou genocídy, program vyslovuje princípy Svetovej vlády schopnej uviesť do chodu túto teóriu:

1./ Úplné potvrdenie, tak teoretické ako aj praktické, dočasnej povahy jestvujúcich vlád

2./ Rozhodnutie minimalizovať každým dostupným prostriedkom konflikty medzi vládami (...) a ich križenie záujmov v prospech stabilizácie svetového ekonomického systému.

3./ Rozhodovanie o pridelení miestneho súkromného vlastníctva alebo národného, alebo aspoň úverov, dopravy či produkcie potravín na svetovej vláde.

4./ Praktické uznanie nevyhnutnosti svetovej biologickej kontroly, ako napr. kontroly nad obyvateľstvom a nad chorobami

5./ Definovanie minimálneho štandardu slobody a osobnej existencie vo svete

²⁵ Citácia vybratá z úvodného článku napísaného Bertrandom Russelom z Medzinárodnej encyklopédie zjednotených vied vydannej roku 1928 Robertom Hutchinsom, budúdim prezidentom Univerzity v Chicagu

²⁶ H. G. Wells: *The Open Conspiracy: Blueprint for a World Revolution*. London, Vicotr Gollanez, 1928)

6./ Zvrchovaná povinnosť podriaadiť osobný život vytvoreniu Svetovej vlády schopnej plniť tieto funkcie.²⁷

Po prečítaní tohoto diela Bertrand Russel napísal jej autorovi: "Nie je nikto, koho poznám, s kým by som mohol plnšie súhlasiť!"²⁸ Ako by sa Bertrand Russel nemohol zjednotiť s človekom, ktorý už roku 1933 opisoval najkrutejšie a najrafinovanejšie metódy vyvolávajúce utrpenie a smrť v budúcej svetovej vojne?... ktorý podporoval nevyhnutnosť použitia omamných drog a nevyhnutnosť pôsobenia ľudského utrpenia?²⁹, ktorý predpovedal použitie atómovej bomby proti civilnému obyvateľstvu a určil na rok 1956 vypuknutie epidémie vo svetovom meradle, ktorá vymazala polovicu ľudskej populácie na planéte?³⁰

Ako by mohol nesúhlasiť s tým, čo vyhlásil: "Svetové spoločenstvo, ktoré si prajeme (...) žiada ako základnú podmienku rozhodujúcu kontrolu nad populáciou"³¹?

Ani hromadná obeť spôsobená dvoma svetovými vojnami nemohla ochromiť inštinkty tejto genocídy. Sklamaná z týchto vojen, Russel roku 1951 predpovedal prostriedky kynoženia ešte väčšmi výkonné: "Teraz sa svetová populácia

²⁷ Item, ss. 14-15

²⁸ Item ss. 113-114

²⁹ H. G. Wells: The Island of Dr. Moreau. New York, Berkley Publishing Co., 1973

³⁰ H. G. Wells: The Shape of Things to Come. New York, Macmillan Co., 1933

³¹ H. G. Wells: The Open Conspiracy..., cit. dielo ss. 162n

zvyšuje o približne 58 000 jednotlivcov denne. Vojna až doteraz nemala podstatné účinky na spomalení (demografického nárastu), ktorý pokračuje, napriek posledným dvom svetovým vojnám. (...) Vojna bola doteraz sklamaním z tohoto pohľadu (...), no možno biologická vojna by sa ukázala väčšmi účinnejšia. Ak nejaký mor môže vypuknúť na celom svete, v každej generácii, tí, čo prežijú budú môcť slobodne plodiť bez toho, aby preludnili túto planétu. To všetko môže pôsobiť nepekne, ale čo na tom záleží? Osobnosti veľkého intelektu sú ľahostajné voči šťastiu, predovšetkým ak ide o šťastie iných."³²

Táto "teória genocídy" žiaľ neostala iba na papieri. Všetky hrôzy, ktoré svet spoznal v posledných desaťročiach vychádzali z tejto diabolскеj teórie: nepriateľstvo a nenávisť voči posvätnosti ľudského života a voči každej hodnote kresťanskej civilizácie prepukla v nenávisť voči vede a industrializácii, v exaltáciu pohanského ekologizmu a v najnezmyselnejší animalizmus a v predvádzanie každého typu sexuálnej degenerácie, v masové používanie drog alebo vymývanie mozgov uskutočňované dennodenne prostredníctvom masmédií. Všetky tieto formy spoločenskej kontroly majú však jeden konečný cieľ: aby svetová verejná mienka postupne prijala myšlienku vyľudnenia planéty ako jedinej možnej politiky pre zabezpečenie ľudskej bezpečnosti"!

No doteraz nikdy neboli takto ospevované neodcudziteľné ľudské práva a nikdy sa tak neodvolávalo veľmi na mier vo svete, ako v dnešnom období a nikdy nebolo

³² Bertrand Russel: The Impact of Science..., cit. dielo ss. 102-104

tak vidno šliapať po človeku v posvätnosti jeho života, jeho dôstojnosti a jeho najzákladnejších potrebách a požiadavkách, tak ako ešte neboli videné vojny rozširujúce vyhladzovanie sa po celom svete tak, ako je to v súčasných dňoch.

Táto genocídna teória nanešťastie nenasiakla iba ideológie a celé inštitúcie na medzinárodnej úrovni, nevtelila sa iba do určitých zriadení a nadnárodných klubov, založených, aby uviedli do činnosti uskutočnenie týchto satanských predstáv, ale bola povýšená dokonca ako politická nevyhnutnosť na dosiahnutie Svetovej vlády a ako zahraničná politika zo strany istej supermoci, pod pláštikom národnej bezpečnosti!

2.

"Inštitúcie"

"Je možno nevyhnutné, že sa dospeje k novej vojne, aby sa dosiahla autorita Spoločenstva národov - môže sa stať, že súčasná generácia a tie budúce generácie budú decimované, obetované, až kým z nej Ženevská lóža nevyjde znovupotvrdená -, ako bola posledná vojna nepredstaviteľná v jej dôsledkoch."

(William Temple, anglikánsky arcibiskup z Yorku)

Kapitola II.

"Spoločenstvo národov": slobodomurárske dielo

Slobodomurárovi a prezidentovi Spojených štátov Woodrowovi Wilsonovi sa pripisovalo toto hlúpe vyjadrenie: "Kresťanstvo nedokázalo ujednotiť národy. My to dokážeme, dúfam, prostredníctvom Spoločenstva národov"³³ Ostáva však skutočnosťou, že Spoločenstvo národov bolo slobodomurárskym výtvorom: "Dňa 6. decembra 1916 totiž bolo rozoslané do všetkých lóží na svete z Veľkej francúzskej lóže pozvanie na prípravné stretnutie, ktoré sa konalo v Paríži 14. januára 1917. Išlo o diskusiu o ničom menšom ako o realizácii Spoločenstva národov na konci vojny s víziou zvolať spojeneckých slobodomurárov na 28. až 30. júna 1917 a uviesť do chodu túto iniciatívu. (...)

³³ Pierre Virion: Bientot un gouvernement mondial? Un super et contre-Église. Ediz. S. Michel, Saint-Cénére (Mayenne - Francia), 1967, s. 40

Dňa 28. júna 1917 v náväznosti na tretie výročie vraždy v Sarajeve a dvojstoročnicu oficiálneho založenia slobodomurárstva, sa uskutočnil Kongres spojeneckých slobodomurárskych spolkov. Program otvoril prezident Rady Rádu Veľkého Orientu 33 stupňa Corneau týmito slovami: "Je nemysliteľné vytvoriť nadnárodnú autoritu, ktorej cieľ by nespočíval v potlačení príčin konfliktov, ale v mierovom riešení kontroverzií medzi národmi. Slobodomurárstvo sa ponúka na vytvorenie úplne nového organizmu – Spoločenstva národov."³⁴

"Brat André Lebey, tajomník Rady Rádu Veľkého Orientu, predstavil projekt štatútu Spoločenstva národov sprevádzajúc ho vehementným prejavom: "Francúzsko v zbrani (...) sa dovoláva Spoločenstva národov, aby sa vlastným cieľom vojny stala preambula mierovej zmluvy. Ak je nejaká vojna svätá, tak je to táto, a my musíme na to bez váhania odpovedať. (...) Korunujeme dielo Francúzskej revolúcie. (...) jedným z dvoch princípov musí byť – zvíťaziť alebo zomrieť!"³⁵

Prvá svetová vojna teda bola pre slobodomurárstvo svätou vojnou a jej skutočným cieľom bolo vytvorenie Spoločenstva národov. Desať miliónov mŕtvych na vytvorenie prvého náčrtu Svetovej vlády a na triumf Práv človeka a Francúzskej revolúcie. Ďalším princípom, ktorým sa na svoju smrť dušoval slobodomurár Lebey bol naproti tomu princíp kresťanskej civilizácie!

³⁴ Epiphanus: Massonerie e sette segrete: la faccia occulta della storia. Litografia Amorth, Trento, ss. 239-240

³⁵ Item, ss. 240, 243.

Menovaným a splnomocneným prostredníkom vo Versailles, - všetci bez výnimky boli príslušníci slobodomurárstva - 28. apríla 1919 bol prezentovaný projekt Spoločenstva národov, ktorý bol začlenený do Versaillskej zmluvy.

Stojí za to uviesť dve tvrdenia prednesené niektorými odborníkmi na margo Versaillskej zmluvy.

Spravodlivosť a nestrannosť, ktoré boli uplatnené vo Versailles, boli spochybnené zasvätencom, americkým bankárom a miliardárom Vanderbiltom, keď tento prehlásil: "Som naklonený uveriť, že Versaillská zmluva bola vytvorená duchom nenávisti a ničomnosti, zaslepenosti a choromyseľnosti, a že je z väčšej časti zodpovedná za zlo v Európe. Vo Versailles sa spáchali neporovnateľné väčšie zverstvá ako tie vo vojne. Ruky a nohy národov tu boli odrezané!"³⁶

Anglický spisovateľ E. J. Dillon, hovorca versaillských pozorovateľov, zasa takto zhrnul svoju mienku: "Značný počet delegátov sa domnieva, že skutočný vplyv uprostred anglosaských národov mal semitský pôvod: v krátkosti povedané: odteraz bude svet riadený, keď príde ich čas, anglosaskými národmi ovládanými ich hebrejskými prvkami."³⁷

Nespravodlivosti, diktát, chudoba a nezamestnanosť, chronická nerovnováha nových európskych štátov, boli plodmi

³⁶ Y. Moncomble: Les professionnels de l'anti-racisme. Paríž 1987, s. 246.

³⁷ E. J. Dillon: The inside story of the peace conference. sS. 496-497 (citované v Y. Moncomble: Les vrais responsables de la Troisième Guerre mondiale. Ed. Faits et Documents, 1980, s. 83

Mierovej konferencie, ktorá väčšmi ako k zmiereniu, prispievala k podnecovaniu vhodnejšieho scenáru ničivej svetovej vojny v nevelmi vzdialenej perspektíve. To všetko v mene mieru proklamovaného na námestiach a v parlamentoch, to všetko na zachovanie "tajnej moci".

Prvý predseda Spoločenstva národov bol slobodomurár Glibert Murray, priateľ, ktorému Bertrand Russel zveril svoju túžbu "zabiť čo najväčší počet osôb, a tak zmenšiť svetové globálne svedomie"!

Vlastná existencia Spoločenstva národov široko poukazuje na skutočnosť, že nie je štruktúrou na ochranu mieru: počas dvadsať rokov svojej existencie nedokázala zabrániť napr. výprave D'Annunziových legionárov na Fiume, ani francúzskej okupácii roku 1920 na Palatinate, ani tej v Ruhr roku 1923, ani japonskej agresii v Mandžursku roku 1937, ani okupácii Habeša roku 1935, so známymi sankciami, ktoré sa pripisovali dôsledkom približovania sa Mussoliniho a Hitlera, ani, a to je ešte horšie, vypuknutiu druhej svetovej vojny.

Spoločenstvo národov, slobodomurársky výtvar už nepotrebný, bolo právne zrušené a počas zhromaždenia v Ženeve v dňoch 8. až 18. apríla 1946 boli jeho ciele prevedené na Organizáciu spojených národov.

Kapitola III.

OSN

Organizácia spojených národov

Roku 1926 izraelský profesor a sociálny filozof Jean Izoulet z Francúzskeho kolégia vydal dielo s názvom: *Paris capitale des religions, ou la mission d'Israel*. Už na prvých stranách sa dozvedáme, že: "Myšlienka postupného zjednotenia planéty sa dala do pochodu. No táto je obvykle spätá s ďalšou ideou: ideou pacifizmu a bezprostredného všeobecného odzbrojenia."³⁸

O niekoľko strán nato sa dočítame: "Náboženstvo je samotným jadrom, alebo ak chcete dvojnásobnou, trojnásobnou, štvornásobnou podstatou politiky. Bez náboženskej a morálnej vlády nemôže jestvovať politická ani spoločenská vláda. Ak nejestvuje poslušnosť spojená s morálnym zákonom, nemôže sa dosiahnuť trvalá poslušnosť voči svetským zákonom."³⁹ Izoulet spresňuje, o ktoré

³⁸ Jean Izoulet: *Paris capitale des religions, ou la mission d'Israel*. Ed. Albin Michel, 1928, s. 84

³⁹ Item, ss. 118 - 119

náboženstvá by malo ísť: "Je to však prvé a posledné náboženstvo, ktoré nie je regionálne či miestne, ktoré je prítomné všade: medzinárodné a interkontinentálne náboženstvo; jedným slovom: planetárne náboženstvo. To je Mojžišovo náboženstvo Izraela."⁴⁰ A dodáva: "Na nastolenie novej náboženskej moci je potrebné zamerať sa na tie duchovné a intelektuálne, mentálne a morálne pravidlá, ktoré sa nazývajú Univerzita. Deklarovaným cieľom je spojiť sa vo Federácii tisícky Univerzít. Dosiaľ je na zemi okolo tisícky Univerzít. Spojme ich! A tak na planéte vytvoríme vyšší spolk, mocnejší ako duchovné spolky, spolk Vedcov a Mysliteľov. (...) Na vrchole tejto Federácie tisícky univerzít sveta vytvoríme tisícprvú: najvyššiu univerzitu, planetárnu univerzitu, svetovú univerzitu, aby riadila nesmierny zástup Tisícky univerzít roztratených po celom svete."⁴¹

V rovnakom diele Izoulet predstavuje inštitúciu, ktorej cieľom je zjednotenie zeme: "Áno, rozdeľte Spoločenstvo národov, rozdeľte ho na dve spoločnosti: jednu duchovnú; druhú sekulárnu. Rozdeľte ju na spoločenstvo cirkví a spoločenstvo štátov. Dostanete tak na jednej strane Sekulárnu mocnosť bánk a armády v Ženeve; a na druhej strane Duchovnú mocnosť vedy a poznania, cirkví a univerzít v Paríži."

Zo Spoločenstva národov nahradených OSN sa teda rozštiepili dva organizmy: jeden politický – OSN ako taká, druhý kultúrny – UNESCO so sídlom v Paríži.

⁴⁰ Item, s. 50

⁴¹ Item, ss. 150–151

Koľko stál ľudstvo tento nový krok ku Svetovej vláde?

Roku 1937 anglikánsky arcibiskup v Yorku William Temple, ako sa vyjadril počas kongresu Svetovej jednoty za mier: "Je možno nevyhnutné, že sa dospeje k novej vojne, aby sa dosiahla autorita Spoločenstva národov - môže sa stať, že súčasná generácia a tie budúce generácie budú decimované, obetované, až kým z nej Ženevská lóža nevyjde znovupotvrdená -, ako bola posledná vojna nepredstaviteľná v jej dôsledkoch."⁴²

Na obetiach 50 miliónov mŕtvych druhej svetovej vojny tak bolo potvrdená autorita Spoločenstva národov! Roku 1946 sa narodila nová nadnárodná inštitúcia, Organizácia spojených národov (OSN).

Podľa slobodomurára Pierre Mariella, nie iba OSN bola inšpirovaná lóžami, no až do neskorých sedemdesiatych rokov sa mohla spoliať na dve tretiny svojich funkcionárov prihlásených k slobodomurárstvu!⁴³ Podľa informácií o prvých rokoch činnosti OSN okrem iného vyšlo najavo, že: "Z 1 800 činiteľov OSN, 1 200 bolo Židov. Z najvyšších predstaviteľov OSN bolo viac ako 50 percent Židov. Na zástave OSN je biela a modrá farba rovnako ako na vlajke Izraelu."⁴⁴

⁴² Yann Moncomble: Le vrais responsables de la Troisième Guerre mondiale. Ed. Faits et Documents 1980, s. 124

⁴³ Citované z: Epiphanus, cit. dielo., s. 321

⁴⁴ Informácie získané z poznámok vydavateľa knihy: La guerra occulta (Tajná vojna) od Malinského. De Poncis, Carmagnola 1979.

Počas zasadania 10. decembra 1948 generálne zhromaždenie Spojených národov schválilo "Všeobecnú deklaráciu ľudských práv". Táto deklarácia bola vyvrcholením viacročnej práce komisie, v ktorej mal rozhodujúci vplyv francúzsky právnik Renè Cassin. Cassin, ako nositeľ Nobelovej ceny za mier z roku 1968 a člen vyššieho židovského slobodomurárstva B' nai B'rith ⁴⁵ na zjazde Decalogue Lawyers Society v Chicagu v roku 1970 potvrdil, že Všeobecná deklarácia ľudských práv je "zosvetštením judaistických princípov".⁴⁶ Nejde o nič nového, ak uvážime, že roku 1927, izraelita Elie Eberlin pripomenul, že "Izrael si neželá nič iné ako sociálnu spravodlivosť"⁴⁷, pre ktorú bol nepretržite prenasledovaný, "svoju historickú misiu slobody národov; kolektívneho Vykupiteľa ľudských práv."⁴⁸

Deklarácia ľudských práv OSN, pozmenená podľa tej z roku 1789 z Francúzskej revolúcie, verne kopíruje jej kroky, načrtávajúc univerzálneho človeka lóže, moderného a racionálneho človeka, pána svojich myšlienok, schopného, s vierou, postupom prostredníctvom vedy a techniky zatlačiť do úzadia náboženskú "poveru".

Prvý článok Deklarácie ľudských práv prehlasuje"
"Všetky ľudské bytosti sa rodia slobodné a rovné vo svojej

⁴⁵ Yann Moncomble: Les Professionnels de l'anti-racisme. Ed. Faits et Documents, 1987, s. 67

⁴⁶ Tamže, s. 64

⁴⁷ Elie Eberlin: Les Juifs d'aujourd'hui. Ed. Rieder, Paríž 1927, s. 136.

⁴⁸ Tamže, s. 143

dôstojnosti a právach. Sú obdarení rozumom a svedomím a majú spolu vychádzať v duchu bratstva." No tento duch bratstva nebránil OSN vyhlásiť v inom dokumente: "Roku 1962 generálne zhromaždenie prejednávala po prvý raz otázku rastu populácie a ekonomického rozvoja. (...) Táto diskusia znamenala zásadný zlom v demografickej politike OSN.

Odvtedy sa pomaly, no postupne smerovala k aktivite na poli plánovaného rodičovstva (...). Počas rokov 1965-66 Spojené národy získali užší mandát pomáhať krajinám, ktoré mali rozbehnutý program kontroly populácie prostredníctvom regulácie plodnosti, rovnako ako OMS a UNESCO."⁴⁹

V rovnakom dokumente OSN priznáva potrebu vykonať niektoré opatrenia na uplatnenie pôsobnosti kontroly pôrodnosti ako na Západe, tak aj v chudobných krajinách Tretieho sveta.

Išlo o tieto opatrenia:

1./ rozšírenie ochranných prostriedkov (prezervatívov), ktoré musia byť ľahko dostupné a ich cena, musí byť čo najnižšia;

2./ zavedenie manželstiev vo vyššom veku a modely menších rodín;

3./ zavedenie orientácie na kontrolu pôrodnosti do študijných osnov zdravotníckych škôl;

4./ potierať kresťanskú myšlienku zdržanlivosti, pretože tá nepodporuje duševné zdravie a prívetivý vzťah medzi manželmi;

5./ rozšíriť chirurgickú sterilizáciu;

⁴⁹ United Nations: Measures, policies and programmes affecting fertility. New York 1972, Department of Economic and Social Affairs ST/SOA/Series A/51, s. 79

6./ podporovať potrat ako prostriedok antikoncepcie, pretože mnohí sa zhodujú v domnení, že abort môže predstavovať dnes jedinou metódu širokého použitia na kontrolu pôrodnosti vo svetovom meradle.⁵⁰

Dokument ponúka tabuľku, z ktorej sa dozvedáme, že v Japonsku počas rokov 1959 a 1965 bolo vykonaných 6 860 000 potratov, pri ktorých zomrelo "iba" 278 žien. Správa pripisuje osobitný význam istému orálnemu produktu spôsobujúcemu bezpečný abort konštatujúc, že "bude hodný vysokého medzinárodného uprednostňovania".

Hoci článok 3 Deklarácie ľudských práv OSN prehlasuje, že "každý jedinec má právo na život, na slobodu a bezpečnosť vlastnej osoby", Spojeným národom sa podarilo pozbaviť tohoto bezvýhradného práva dobrých 3 milióny počatých detí iba počas desiatich rokov v Taliansku ⁵¹ a 60 miliónov každý rok v ostatných častiach sveta! ⁵² *(bolo by azda vhodné uviesť adekvátny príklad zo Slovenska, pozn. preklad.)*

OSN sa po 60 miliónoch mŕtvych v dvoch svetových vojnách "nevyhnutných na jej ustanovenie", podarilo nastoliť vo svete hromadné hubenie oveľa dlhšieho významu, a to s každoročným rytmom!

No ako je možné dať do súladu vraždenie s Deklaráciou ľudských práv alebo dokonca s Právami dieťaťa, vyhlásenými OSN roku 1959? Odpoveď na túto otázku dal taliansky prezident UNICEF Arnaldo Farina: "Z osobných dôvodov

⁵⁰ Tamže, s. 101

⁵¹ Il Giornale. 24. máj 1988

⁵² Il Giornale. 10. október 1986

hovorím, že potrat je vražda. (...), no nemôžem to tvrdiť ako predseda talianskeho výboru pre UNICEF. Oficiálne stanovisko fondu (UNICEF) konštatuje, že problém abortu by mal byť politickou skutočnosťou, a predovšetkým osobnou otázkou. Nemyslíme si, že by ho bolo potrebné začleniť do detských práv. (...). UNICEF nemôže byť ani naklonený abortu, ani byť proti nemu."⁵³ A tak, z náčrtu nového dohovoru OSN o právach dieťaťa bola vyňatá veta, ktorá priznáva každej ľudskej bytosti "primeranú právnu ochranu, ako pred, tak i po narodení", ktorá už bola obsiahnutá v Právach dieťaťa roku 1959!

V tejto vojne proti svetovej populácii, kontrolóri OSN si slúžia mocou a pôsobením každej kancelárie, inštitúcie a organizácie, ktorá je čiastočne či úplne začlenená do Spojených národov. Počnúc Generálnym sekretariátom Svetovej banky a Medzinárodným menovým fondom, poprednými organizáciami ako je UNECSO a OMS po ďalšie organizácie, inštitúty, rady, fondy a komisie OSN, táto fixná idea "demografickej kontroly" a "redukcie svetovej populácie" alebo surového "vyludnenia planéty" sa stala nástoječivou a dotieravou témou, ktorá presiakla dokonca tisícky mimovládnych organizácií registrovaných pri OSN.

Generálny sekretár Boutrus Boutrus-Ghali vo svojej správe z roku 1992, obsahujúcej jeho návrhy reformy Spojených národov, potom ako objasnil nový kontext medzinárodného ohrozenia spôsobeného množením nukleárnych a konvenčných zbraní, rasizmom a technologickým pokrokom (!),

⁵³ Porov. Corrispondenza Romana. N. 102/2

neváhal postaviť medzi najväžnejšie problémy sveta, demografický prírastok: "Táto nová dimenzia ohrozenia," píše Boutrus-Ghali, "nemôže zatieniť pokračujúce a ničivé problémy nekontrolovaného rastu populácie (...)"⁵⁴

Mučenickemu národu v Sarajeve, ktorý ho 31. decembra 1992 po desiatich mesiacoch nepretržitého obliehania, privítal výkrikmi: "Boutrus-Ghali, hanbi sa! Boutrus-Ghali, Hitler!", generálny sekretár Spojených národov odpovedal: "Na čo sa sťažujete? Nachádzate sa tu v oveľa lepšej situácii ako ľudia v desiatkach iných miest na svete! (...) Úmrtnosť v iných krajinách je oveľa horšia. (...) Problémom sú masmédiá (...), ktoré upriamujú pozornosť na biedu ľudstva, zatemňujúc jemné znamenia pokroku dosiahnuté v mierovom procese."!

Medzi najvplyvnejšími osobnosťami, ktoré sa neváhali angažovať na poli redukcie svetovej populácie, patrí čestné miesto Robertovi MacNamarovi, exprezidentovi Svetovej banky, ktorá nanútila rozvojovým krajinám používanie prostriedkov proti počatiu, to "conditio sine qua non", aby mohli získať finančnú pomoc. Roku 1984 vo vplyvnom časopise Foreign Affairs ubezpečoval, že určené úrovne svetovej populácie by nemali, ani nesmú byť prekonané: "To nastane buď prostredníctvom humánnych a dobrovoľných opatrení, alebo maltuziánskej* odmlky".⁵⁵ (* *Maltuzianizmus* – podľa

⁵⁴ Boutrus Boutrus-Ghali: An agenda for peace preventive diplomacy, peace-making and peace-keeping. Report of Secretary-General pursuant to the statement adopted by the Summit Meeting of the Security Council on January 1992.

⁵⁵ Foreign Affairs, Leto 1984, s. 1131

britského ekonóma T. R. Malthusa, národohospodársky smer hlásajúci, že obyvateľstvo sa rozmnožuje geometrickým radom, zatiaľ čo produkcia životných prostriedkov aritmetickým radom, takže príčina biedy, hladu v spoločnosti sa zvaľuje na prírodu, ktorá k ľudstvu nie je štedrá, porov. Veľký slovník cudzích slov, SAMO-AAMM, Veľký Šariš 1997 – navrhujem vložiť ako poznámku, keďže sa v texte tento smer viac ráz uvádza, pozn. preklad.) Roku 1980 už napomenul: "Hlavným problémom je nárast populácie (...). Sú dve cesty ako sa vystríhať sveta s 10 miliardami ľudí: alebo sa rýchlo znížia počty prírastku, alebo zvýšia čísla úmrtnosti. Prirodzene jestvuje veľa spôsobov na zvýšenie miery úmrtnosti; jeden z nich je termonukleárny, vojna môže veľmi rýchlo a definitívne vyriešiť tento problém, zatiaľ čo bieda a choroby sú na druhej strane starodávnejšie riešenia (...).⁵⁶ Dňa 18. júna 1990 čestný hosť konferencie Demografické problémy v Afrike Mac Namara bez zbytočných okolkov vyhlásil: "AIDS je zatiaľ iba uštipnutím komára v porovnaní s rozmermi problému (...) Aj keď spojíme AIDS a miestne vojny, mŕtvi sa rátajú iba na stovky, zatiaľ čo novonarodených sú tisíce."⁵⁷

⁵⁶ Porov. Global 2 000, Genocide 100 Times Worse than Hitler. NDPC P. O. Box 26, Midtown Station N. Y., New York 10018, 1981, s. 4

⁵⁷ Nuova Solidarietà, 14. Júl 1990, s. 9

Kapitola IV.

OSN

Mimovládne organizácie

Na ceste ku Svetovej vláde a vyludneniu planéty, ako to tvrdili Wells a Russell, je nevyhnutné vyvrátiť inštitúciu zvrchovaného štátu a podriaadiť svetovú populáciu zmene náboženskej, morálnej a kultúrnej identity.

Toto je úloha, ktorú svetoví stratégovia zverili tisíckami mimovládnych organizácií (ONG) začlenených v rozličných radách a pobočkách sekretariátu Spojených národov. Tieto organizácie sú splnomocnené prijímať dôverné dokumenty a sú pozývané zúčastňovať sa na konferenciách a zjazdoch dohodnutých OSN.

Spojené národy príznačne predstavujú tieto organizácie ako málo dôležité, bez prostriedkov, motivované iba humanitnými cieľmi a bez akéhokoľvek zväzku s vládou mocou v západných krajinách. Mnohé z týchto organizácií, ako napríklad vyššie židovské slobodomurárstvo B'nai B'rith (ktoré sústreďuje približne 635 000 členov a 1 400 lôží rozptýlených po celom svete⁵⁸), Oxfam (Oxford Famine) alebo Presbyteriánska cirkev USA, však predstavujú elitu, ktorá pracuje na najvyššej vládnej úrovni, určujúc politické

⁵⁸ Rôzni autori: Masoneria, ecco il nemico!

(Slobodomurárstvo, hľa nepriateľ!) Edittrice Civiltà, Brescia 1995, s. 84

rozhodnutia, alebo prináležia tajným službám, v krajinách ako Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Írska a Francúzsko a Spojené štáty – troch krajinách, ktoré sústreďujú skutočnú vnútornú moc Spojených národov z výšky svojej pozície stálych členov Rady bezpečnosti OSN!"

Medzi najdôležitejšie mimovládne organizácie, ktoré riadia tieto tri krajiny, alebo ktoré reprezentujú skutočných hovorcov príslušných špionážnych kancelárií, sa môžu zapísať: B'nai B'rith, Oxfam, American Jewish Committee, Amnesty International, Freedom House, Greenpeace Heritage Foundation, Trilateral Commission, Popultaion Council, Population Crisis Committee, Rockefeller Foundartion, Rotary International, International League of Human rights, Presbyterian Church U. S. A., Episcopal Church, Lutheran World Federation, Maryknoll Fathers, National Conference of Christians and Jews, Baha'i International Community, World Council of Churches, World Jewish Congress, World Vision International, Temple of Understanding.⁵⁹

Pod týmito sa hmýri myriada ďalších organizácií, ktorým bola zverená osobitná úloha vyvolať zmenu náboženskej, kultúrnej a morálnej povahy (*matrice, pozn. preklad.*) v svetovej populácii a vštepiť averziu, nenávisť a odpor voči inštitúcií zvrchovaného štátu. Detaily tohoto dômyselného poslania vypracoval Tavistock Institute of Human Relations v Londýne, známejší ako Centrum psychologickéj vojny britských tajných služieb, sériou

⁵⁹ EIR, Special report: Why U. N. plans for world government must be stopped (Prečo plány OSN pre svet musia byť zastavené). EIR News Service, Inc. 1993, s. 45

štúdií začatých v šesťdesiatych rokoch, ktoré vyvrcholili v Program for Social Innovations in Global Management (SIGMA) a sériou konferencií konaných v Clevelande, v Ohio od 13. do 19. novembra 1989, na ktorých sa výslovne žiada koniec éry národnej zvrchovanosti. Roky '90 boli označené ako konečná hranice tohoto obdobia!

So psychiatrami, sociológmi a politickými aktivistami zo 44 krajín táto séria konferencií poukázala na drastickú redukciu národnej suverenity ako nevyhnutného predpokladu riešenia série globálnych problémov – nekontrolovaného nárastu ľudskej populácie, vyčerpania prírodných zdrojov, hlad vo svete, porušovania ľudských práv a šírenia sa každého druhu násilia. Na senzibilizáciu svetovej populácie voči všetkým týmto problémom bolo uvedených ako nástroj takmer 20 000 nevládných organizácií OSN, ktoré vďaka ich medzinárodnej povahe, mohli ľahko prekonať všetky národné hranice a nerušene účinkovať, vďaka ich propagovanej úlohe náboženského, kultúrneho, sociálneho, ekologického alebo humanitného úsilia. Tieto organizácie, ktoré v počte nemenej ako 200 na začiatku storočia, zaznamenali rozmach na konci druhej svetovej vojny, až po dosiahnutie ohromujúceho počtu 18 000 v roku 1980, sú spoločenským klamom tohoto storočia a tvoria mechanizmus, ktorý možno použiť až do krajnosti na dosiahnutie ich cieľov!"⁶⁰

Z mimovládnych organizácií, ktoré sa priamo zaoberajú problém populácie, jedna z najsmutnejšie preslávených je International Planned Parenthood Federation (IPPF). Táto inštitúcia financuje programy sterilizácie na celom svete!

⁶⁰ Tamže, ss. 37-47

Iba v roku 1984 americká sekcia zarobila viac ako 300 miliárd lír na potratoch.⁶¹ V bulletinoch IPPF sa doporučuje čítanie kníh, ako napr. Nová vízia krvismilstva od Wardella B. Pomerowa, ktorá medzi iným píše: "Krvismilstvo medzi dospelými a malými deťmi sa môže ukazovať ako uspokojivá a obohacujúca skúsenosť"⁶².

Niektoré z opatrení navrhnutých IPPF na obmedzenie miery plodnosti v Spojených štátoch, sú:

- 1./ nútiť ženy pracovať, zriaďovať menej detských jasli;
- 2./ limitovať alebo obmedzovať bezplatnú zdravotnícku pomoc, štipendiá, pôžičky a pomoc rodinám s viac ako určitým počtom detí;
- 3./ povinnosť potratu pri mimomanželských tehotenstvách;
- 4./ povinná sterilizácia pre rodičov s viac ako dvoma deťmi;
- 5./ obmedzenie prideľovania štátnych bytov početným rodinám;
- 6./ redukcia alebo obmedzenie platu ženám počas materskej dovolenky;
- 7./ zrušenie sociálnej pomoci rodinám s viac ako dvoma deťmi;
- 8./ odloženie manželstva;
- 9./ vytvorenie novej predstavy o rodine;

⁶¹ NRL Education Trust Fund, 1986

⁶² EIR, Osobitná správa Ekologické spiknutie, Eir News Service, Inc. 1988, p. 63

10./ vzrast homosexuality.⁶³

Toto všetko stále v mene Práv muža a ženy! Hoci veľmi podobných tým, ktoré vyslovil Adolf Hitler vo svojom Generálnom východnom pláne roku 1941: "Na problematických územiach musíme zaviesť rozhodujúcu politiku negatívneho demografického vývoja. Propagandistickými kampaňami, predovšetkým v tlači, v rozhlase, s letákmi, pamfletmi, vzdelávacími kurzami; musíme viesť ľudstvo k názoru, že je škodlivé mať deti. (...) Okrem tejto propagandy musíme rozšíriť informácie o antikoncepcii. Vznikne špeciálny priemysel na prostriedky antikoncepcie, ktoré nebudú trestné, tak ako nebude trestný ani potrat. Musíme vytvoriť osobitné ústavy špecializované na abort a učiť lekárov a stredný zdravotnícky personál ako ho praktizovať. Dobrovoľná sterilizácia bude dovoľená. Detská úmrtnosť nebude potláčaná. (...) Keď obrátíme masu Rusov na model jedno či dvojdetnej rodiny, dosiahneme náš cieľ".⁶⁴

⁶³ Tamže, s. 63. (Autor návrhu je Frederick S. Jaffè, viceprezident Planned Parenthood).

⁶⁴ Adolf Hitler: General Plan Ost. 1941

Kapitola V

UNESCO

Ekologické pohanstvo

Najúčinnejšiu oporu v tejto genocídnej vojne však OSN nachádza v UNESCO.

V novembri 1942 sa v Londýne zhromaždili účastníci Konferencie ministrov priemyslu spojeneckých krajín, ktorí preberali návrh výboru, ktorému predsedal – aká náhoda! – Gilbert Murray, na vytvorenie stálej organizácie na riadenie a lepšie medzinárodné dorozumenie. Na jednej z nasledujúcich konferencií roku 1945, opäť v Londýne, bolo založené UNESCO. Výnimočnou osobnosťou tejto poslednej konferencie bol zasa Gilbert Murray, zatiaľ čo prvým generálnym riaditeľom novej organizácie sa stal Julian Huxley, ďalší blízky priateľ Bertranda Russella a nasledovník H. G. Wellsa a Aleistera Crowleya, známy a uznávaný zakladateľ súčasného satanistického hnutia. Julian Huxley neváhal prehlásiť: "Už sa viac nepotrebujeme utiekať k teologickému zjaveniu či k metafyzickému absolútnu. Freud a Darwin sú schopní dať nám našu filozofickú víziu sveta"⁶⁵!

V brožúrke, objasňujúcej méty a filozofiu UNESCO, riaditeľ inštitúcie Huxley medzi iným tvrdí: "UNESCO sa musí zbaviť každej vízie výhradne či primárne

⁶⁵ obsiahnuté v Y. Moncomble: *L'irresistible expansion du mondialisme*. Ed. Faits et Documents 1981, s. 50

nadprirodzenej".⁶⁶ Ľudstvu však napísal: "(...) pre UNESCO bude dôležité bdieť, aby eugenetický problém bol prešetrený s najvyššou starostlivosťou za účasti verejnej mienky, aby to, čo je dnes nemožné, bolo prinajmenšom dosiahnuteľné."⁶⁷ O niečo ďalej: "Uvedomenie si, že jestvuje optimálny počet obyvateľstva, zodpovedajúci sociologickým a technologickým podmienkam, je nevyhnutným prvým krokom ku kontrole pôrodnosti."⁶⁸

Roku 1948 sa zrodili dve materské organizácie všetkých budúcich svetových ekologických hnutí – v Európe využijúc funkciu generálneho riaditeľa UNESCO Julian Huxley založil Medzinárodnú úniu na ochranu prírody; v Amerike prezident Univerzity v Chicagu Robert H. Hutchins založil Inštitút Aspen pre humanistické štúdiá. Julian Huxley a Robert Hutchins boli obaja priatelia a úzki spolupracovníci Bertranda Russella!

Julian Huxley opodstatnil založenie novej inštitúcie týmito slovami: "Po istom čase, demografický problém bude dôležitejší ako vojna a mier (...), pretože človek sa začína rozširovať po celej planéte ako rakovina."⁶⁹

Po 10 rokoch Medzinárodná jednota na ochranu prírody zmenila meno na Medzinárodná únia na ochranu prírody a

⁶⁶ UNESCO: Its Purpose and its Philosophy. Ed. M. B. Schnapper, 2153 Florida Avenue, Washington D. C., 1948, p. 5.

⁶⁷ Tamže, s. 23

⁶⁸ Tamže, s. 51

⁶⁹ EIR, Osobitná správa: Ekologické spiknutie, cit. dielo, s. 20

prírodných zdrojov, ktorá bola pričlenená k OSN a má 400 členov reprezentujúcich päťdesiatku vlád, viac ako 100 inštitúcií na vládnej úrovni a približne 30 súkromných organizácií!"⁷⁰

Inštitút Aspen Roberta Hutchinsa svojou mierou prispel vytvoreniu masového ekologického hnutia darom 200 tisíc dolárov, ktoré poslúžili na oslavu Dňa zeme 22. apríla 1970. Krátko predtým prezident inštitútu Aspen Robert O. Anderson, daroval ďalších 200 tisíc dolárov Davidovi Browerovi, aby založil nové radikálne ekologické hnutie, ktoré bolo neskôr nazvané Priatel'ia Zeme.

Ekologizmus, drogy a antikultúra, podľa genocídnej teórie Bertranda Russella, boli nerozlučne spojené. Naozaj, zatiaľ čo Julian Huxley sa zaoberal ekologizmom, jeho brat Aldous Huxley, ďalší priateľ Bertranda Russella, začal s programom "psychológie masy", ktorú filozof požadoval. Tento program niesol v Spojených štátoch meno program MK-Ultra. Projekt mal za cieľ úvod a rozšírenie konzumácie drog medzi študentskou mládežou v Amerike, ako prvý krok k nasledujúcej expanzii a jej masové používanie v USA, Európe a v ostatnom svete! Experimentátor v prvej osobe v oblasti halucinogénnych drog Aldous Huxley prejednával svoje vízie v dvoch apologetických dielach, preložených aj do taliančiny: *Le Porte della percezione* (Brány vnímania) napísaná roku 1954 (*Devil Book*, Neapol) a *Paradiso e Inferno* (Raj a peкло), napísaná roku 1956 (Oscar Mondadori, 1989).

⁷⁰ Tamže

Aj ďalší priateľ Bertranda Russella, Robert Hutchins, bývalý riaditeľ Univerzity v Chicagu a zakladateľ Inštitútu Aspen, urobil svoju časť – ako programový riaditeľ vo Fordovej nadácii, ktorú financoval, na začiatku päťdesiatych rokov výskumným programom o halucinogénoch, ako je LSD a mescalina, ktorý slúžil na vedeckej platforme pre hnutie anitkultúry v budúcom desaťročí.⁷¹

⁷¹ Osobitná správa: Ekologické hnutie: najväčší podvod storočia. Stampa Tipografia Monti, Cisterna Latina 1989, s.

Kapitola VI

"Zelené" NATO

Z preslovu Winstona Churchilla o "železnej opone" 16. marca 1946 vo Fultone (Missouri, USA) vznikla v priebehu niekoľkých rokov hustá reťaz nadnárodných inštitúcií, ktorých cieľom bolo: zničenie národnej suverenity členských štátov; nastolenie nadnárodného poriadku nulového ekonomického rastu, zníženie svetovej populácie!

Z Marshallovho plánu sa zrodila Organizácia pre európsku ekonomickú spoluprácu (OCEE), z ktorej následne vznikla OCSE (Organizácia pre spoluprácu a ekonomický rozvoj).

Na vojenskom fronte Brusselská zmluva z roku 1948 dala život Western Union Defence Organisation (WUDO). O rok nato sa táto rozšírila do vojenských organizácií North Atlantic Treaty Organisation (NATO); zmluva bola podpísaná v apríli 1949 ako obranný vojenský pakt medzi národmi Severnej Ameriky a západnej Európy, bez akéhokoľvek aspektu nadnárodnej civilnej vlády.

Už v máji 1951 boli založené ekonomické a finančné rady NATO, ktoré mali spolupracovať s OCSE. Niekoľko mesiacov nato Severoamerická rada, ministerský orgán NATO, založila Dočasný výbor rady (TCC) na zosilnenie "nevojenskej spolupráce". Výkonní riaditelia TCC boli traja "apoštoli" nadnárodnosti: Averell Harriman (dlhoročný nasledovník eugenetickej doktríny nacizmu a syn spoločníka *Khun a Loeb*, banky, ktorá financovala Ruskú revolúciu);

Jean Monnet (ópiový ex-finančník v Šanghaji, generálny sekretár pripojený k Spoločenstvu národov, spoločník v špekuláciách banky *Khun a Loeb* a bankárov Rotschilda, Lazarda a Morgana, a európsky federalista) a sir Edwin Plowden z Veľkej Británie.

Následne vznikla Komisia troch ministrov zahraničných vecí na hlbšie preskúmanie nevojenskej spolupráce NATO. Troma ministrami boli: Talian Gaetano Martino, Nór Harald Lange a Kanadan Lester Pearson.

Správa skoncipovaná Komisiou troch ministrov, sa zakladala na neuveriteľných záveroch: "Základný historický fakt dneška je, že národný štát (...) je neprimeraný vývoju či dokonca prežitiu v nukleárnom období."⁷²

Na doplnenie týchto nadnárodných inštitúcií Atlantický kongres (konferencia poslancov NATO) navrhol vytvorenie "mysliteľne", ktorá vznikla roku 1961. Jej prvým šéfom sa stal aristokrat Henry Cabot Lodge, známy aj ako jeden z architektov hrôz vietnamskej vojny, zatiaľ čo jedným z najvýznamnejších funkcionárov inštitútu bol ex-riaditeľ FIAT-u Aurelio Peccei, ktorý spolu s generálnym riaditeľom OCSE Alexandrom Kingom založil po niekoľkých rokoch povestný Rímsky klub!

Roku 1969 na pôde NATO vznikla dokonca významná organizácia pre životné prostredie Výbor pre problémy modernej spoločnosti (CSSM), ktorému predsedal istý Russel Train, jeden z najvyšších funkcionárov WWF. To isté NATO predstavilo výbor týmito slovami: "Aliancia (NATO), oveľa viac ako obyčajná vojenská organizácia, má štatút a

⁷² Citát a poznámky o NATO a OCSE: porovnaj Nuova Solidarietà, 2. jún 1982, s. 3

históriu, ktoré ju predurčujú k rozsiahlej rôznorodosti úloh (...). Prežitie ľudskej spoločnosti, ako ju poznáme, možno prežitie človeka ako druhu, je ohrozené novým faktorom: rýchlym zhoršovaním sa stavu ekologického systému na planéte (...) svetová ekologická kríza (...) má tri základné zložky: urbanizáciu, ktorá je dnes všeobecným fenoménom, demografickú explóziu a škodlivý vplyv ľudských technológií na fyzické a spoločensko-kultúrne prostredie."⁷³

Mohlo to byť jasnejšie? NATO tak ohlásilo, že má troch základných nepriateľov: mestá, ľudí a technológiu!

Zatiaľ sa Výbor na výzvu modernej spoločnosti prezentoval v časopise NATO týmito slovami: "Projekt CSSM je vytvorený sieťou medzinárodných špecialistov najvyššej úrovne (...). Využíva diplomatické štruktúry, masovokomunikačné prostriedky, vlastné protokoly a protokoly NATO na svoju administratívnu a logistickú činnosť (...)"⁷⁴

Na jednom zo strategických zasadnutí NATO, ktoré sa konalo v apríli 1978 v Bruseli, Peccei v správe, ktorá bola neskôr vydaná knižne (Sto strán budúcnosti) navrhol spôsob, ako vytvoriť potrebné konflikty na zničenie inštitúcie národného štátu: "formovanie dobrovoľných skupín obyvateľov (...), ktoré budú vznikať všade ako protilátky pre chorý organizmus"! A pokračuje hovoriac: "Tieto skupiny vzniknú v nepočetných počtoch, narodia sa a rozšíria všade s rôznymi účelmi, ako: Hnutie za mier, za oslobodenie žien, obhajcovia menšín, na kontrolu pôrodnosti, hnutia za

⁷³ tamže

⁷⁴ tamže

národné oslobodenie, obhajcovia občianskych slobôd a ľudských práv, apoštoli technológií s ľudskou tvárou a humanizácie pracovných miest, sociálni pracovníci a aktivisti za sociálnu zmenu, priatelia prírody a zvierat, obhajcovia spotrebiteľov, nenásilní oponenti, strategickí odporcovia, apod. (...) Jedného dňa bude nevyhnutné nájsť prostriedky na upevnenie ich rozptýlených síl a riadiť ich prostredníctvom strategických účelov!"⁷⁵

Nikto na tomto strategickom zasadnutí NATO nezdvihol hlas proti tomu, čo Peccei navrhol!

Medzi tvorcami tohoto "zeleného NATO" sa vynímala postava Henryho Kossingera a roku 1969, keď predložil neochotným spojencom Nixonov návrh vzniku "zeleného NATO", nejestvovalo ešte žiadne ekologické hnutie.

Po páde Berlínskeho múru sa v dňoch 5. a 6. júla v Londýne uskutočnilo vrcholné stretnutie hláv štátov NATO, stretnutie, ktoré bolo verejnosti prezentované ako "koniec studenej vojny". V pozadí týchto kľúčových slov o reštrukturalizácii NATO, potrebe základných zmien strategického a charakteru a rozčlenenia síl, sa skrývala rozhodujúca skutočnosť verejnosti iba málo predstavovaná: v skutočnosti sa hovorilo o využití NATO ako výsadného žandára na intervenovanie v Afrike, na Strednom Východe a v Ázii na trestné výpravy, ktoré sa v žargóne aliancie nazývajú "výpravou mimo centrály". Záverečné komuniké londýnskeho zasadnutia bolo vyhýbavé, no povaha rozhovorov presakovala následne z poznámok: os globálneho konfliktu sa

⁷⁵ EIR, špeciálna správa, Ekologický komplot, cit. dielo, s. 33

posunula zo Západ-Východ na Sever proti Juhu, kde demografická explózia predstavuje novú hrozbu a destabilizujúci prvok!⁷⁶ "Demografický problém sa mení z miesta na miesto," tvrdil starý anglický generál. "Celý palestínsky problém je problémom demografickým, ktorý vedie k novým konfliktom (...) V Afrike je nadmiera populácie. Produkuje sa príliš málo jedla pre populáciu v stálom prírastku. (...) Etiópia, Kongo, západné pobrežie Afriky (...), problém, že nemáme dostatočné mechanizmy, aby sme niečo vykonali. Musíme pripraviť mechanizmy na zasiahnutie do situácií "mimo centrály".⁷⁷ "Nové konflikty budú medzi Severom a Juhom pre demografickú dynamiku"⁷⁸ vysvetlil zmocnenec Interaction Council po návrate zo svojej cesty po Afrike. Enrico Jacchia, taliansky poradca NATO, ubezpečil, že táto prestavba bude najväčšou starosťou pre plánovačov NATO, ktorí zamýšľajú vytvoriť multinárodné mobilné sily "rýchle a flexibilné", schopné plavby "každým smerom".⁷⁹

⁷⁶ Nová solidarita, 28. júl 1990, s. 110

⁷⁷ Tamže

⁷⁸ Tamže

⁷⁹ Tamže

3.

Programy

"Každé "horúce" miesto na svete, podľa poslednej analýzy, je výsledkom neúspechu demografickej politiky. (...) El Salvador je príkladom, v ktorom náš neúspech znížiť populáciu účinnými programami, postavil základy krízy národnej bezpečnosti. (...) Tu je jediný cieľ všetkej našej práce: my musíme znížiť úroveň populácie. Buď vlády budú nasledovať naše rady, alebo dôjde k hrôzam, k akým došlo v El Salvadore, v Iráne či v Bejrúte."

(Thomas Ferguson, zodpovedný za Latinsko-americkú
sekcii v Office of Population Affairs)

Kapitola VII.

Nenávist voči človeku!

No nevyhnutný predpoklad na bezvýhradné prijatie programov genocídy "mondialistických" kruhov je nenávist voči človeku, nenávist voči jeho dôstojnosti, nenávist voči jeho právu danému Bohom množiť sa a zaľudňovať zem!

Počas 6. a 7. apríla 1968 sa tridsať osôb stretlo pri Akadémii dei Lincei (*prosím nechať v pôvodnom tvare lincei je z starotalianskeho "bystrý, inteligentný" a názov univerzity sa neprekladá, pozn. preklad*) v Ríme-Farnesine, aby si vymenili svoje názory na veľké problémy planéty. Stretnutie sponzorované Nadáciou Agnelli sa zakladalo na osobnosti Alexandra Kinga a generálneho riaditeľa OCSE a Aurelio Peccei, mysliteľa NATO, a naznačilo vznik Rímskeho klubu.

Už raz spomínaná teória genocídy od Bertranda Russella bola onedlho odhalená v myšlienkach celej myriady kultúrnych nadácií, hnutí, skupín a klubov jasnej maltusiánskej inšpirácie, v ktorých bol Rímsky klub pulzujúcim centrom, teda: "Ekologické hnutie a Strany zelených predstavujú kľúč (na pochode) k moci. Rímsky klub vytvoril tieto strany!"⁸⁰ tvrdil Maurice Guernier, viceprezident Rímskeho klubu, zatiaľ čo prezident Peccei jasnejšie vysvetlil náplň nového klubu vyhlásiac: "Musíme rozvinúť programy vzdelávania pre mladých, posmeliť nedôveru voči fyzickým vedám, poľutovaniahodné ľudské

⁸⁰ EIR, Osobitná správa Ekologický komplot, cit. dielo, s.

schopnosti a nenávisť voči národnému štátu (...), pretože tieto intelektuálne názory sú predpokladom pre pochopenie vážnych problémov demografickej explózie a obmedzenosti zdrojov."⁸¹

Ekologická nenávisť voči človeku už nenachádzala hraníc: človek sa stal rakovinou, omylom, obludou, zvrátenou existenciou, od ktorého sa nahlas vyžaduje drastické zníženie jeho počtu na planéte!

Tieto kľúčové slová vypustil ten istý slobodomurár Peccei, ktorý vo svojej biografii začína hovoriac: "Právo dať narodiť sa nie je absolútnym právom!"⁸² A vo svojej knihe *Cento pagine per l'avvenire* (Sto strán budúcnosti) píše: "Čo je Homo Sapiens? Vrcholné dielo prírody alebo chyba, ktorá prešla pri nedbalej kontrole?" A o niečo ďalej: "Sme vystavení otázke či, vzhľadom na vznešený chod evolúcie, Homo Sapiens nepredstavuje vykoľajený fenomén (...), ambiciózny pokus, ktorý nedopadol dobre, omyl výroby (ktorý bude vyradený alebo nejakým spôsobom opravený)". A dodáva: "Je namieste opýtať sa, či (...) sme sa nestali generáciou príšer." O niečo ďalej: "Okrem hmyzu sú vzácne druhy, ktoré sa množia spôsobom tak divokým a slepým, je to množenie, ktoré nemôže byť definované inak, ako rakovinové."⁸³ V jednom rozhovore pre taliansky denník *La*

⁸¹ Global 2 000, Genocide 100 Times Worse than Hitler, cit. dielo, s. 3

⁸², ⁸³ Porov. Aurleio Peccei: *Cento pagine per l'avvenire* (Sto strán budúcnosti), Mondadori Editore, Milano 1981, s. 42

Reppublica 31. decembra 1980 Peccei vyhlásil: "Ľudia pokračujú žiť na planéte ako červíky v zdochline." O niečo nato: "Tí starí, na čo sú tu ešte? Musíme prehodnotiť smrť!" V inom rozhovore v roku 1974 o skutkoch kanibalizmu, ktoré sa stali medzi spolucestujúcimi leteckého nešťastia, Aurelio Peccei usúdil: "Boli to skutky ľudskej kreativity."⁸⁴

Brázda nenávisti voči človeku bola vyoraná a vplyvní predstavitelia ekologických formácií sa nebránili vyhláseniu ohavnosti tejto rakovinovej existencie.

Princ Filip z Anglicka, slobodomurár vyššej hodnosti⁸⁵ a medzinárodný prezident WWF, sa pýšil všetkým svojim opovrhnutím voči ľudstvu, vyhlásiac: "Ak by som sa mal ešte raz narodiť, páčilo by sa mi byť smrtonosným vírusom, aby som mohol prispieť k vyriešeniu problému preľudnenosti."⁸⁶

V Amerike David Foreman, jeden zo šéfov ekologickej asociácie Deep Ecology (Hlboká ekológia), napísal v časopise Earth First, že: "Ľudstvo predstavuje nádor na živom svete" a na margo vírusu AIDS: "AIDS nie je prekliatím, mal by byť vítaný ako prirodzená pomoc na zmenšenie zaľudnenia planéty!"⁸⁷

Nórsky filozof Arne Naess, zakladateľ hnutia zelených Deep Ecology, počas jednej debaty sa zveril, že: "Z

⁸⁴ Contre le Club de Rome, publikované v Parti Ouvrier Européen 1981, s. 20

⁸⁵ EIR Osobitná správa: Ekologické hnutie: najväčší podvod storočia. 1989, s. 24

⁸⁶ Deutsche Press Agentur (DPA), 8. augusta 1987

⁸⁷ Corriere della Sera, 4. júna 1987

ekologického hľadiska AIDS môže byť hodnotený ako dobrá vec. Na ľudí sa pozerá ako na hlupákov, ak to povedia verejne, no rozšírenie AIDS pomáha redukcii ľudstva a ekológia vidí jeho dobrodenie."⁸⁸

Iná ekologička, Ann Thorfyová v rovnakom časopise napísala: "Ako radikálni ochrancovia životného prostredia sa domnievame, že AIDS nie je problémom, ale nevyhnutným riešením. Parafrázujúc Voltaira - ak by táto epidémia nejestvovala, ochrancovia životného prostredia by ju museli vymyslieť!"⁸⁹

Konrad Lorenz, po správnosti považovaný zelenými na celom svete za ich duchovného otca, vo svojom poslednom rozhovore, napísanom dvoma známymi ekológmi, povedal: "Proti preľudnenosti ľudstvo nepodniklo nič rozumné. Preto by bolo potrebné do určitej miery sympatizovať s AIDS, ktorý by mohol značne zničiť ľudstvo zabrániac mu v ďalšom nebezpečnom podnikaní!"⁹⁰

Toto všetko sa dialo v súlade s Právami človeka prehlásenými OSN!

Po týchto Právach človeka, OSN vydala Práva zvierat! Dňa 27. januára 1978 v Bruseli UNESCO oznámilo celému svetu Všeobecnú deklaráciu práv zvierat zhrnutú do 14 článkov.

⁸⁸ Vyhlásenie novinára EIR dňa 22. júna 1987 (Z Dossier: The Aids Disaster, negligence or mass murder? Dr. Bernharda Godota, október 1989)

⁸⁹ Panorama, 9. Apríla 1989

⁹⁰ EIR, osobitná správa: Ekologické hnutie, cit. dielo, s.

"Všetky zvieratá sa rodia rovné pokiaľ ide o život a majú rovnaké právo na existenciu," prehlasuje prvý článok a potom v nasledujúcich počnúc právom zvierťa na slobodu, život v jeho prirodzenom prostredí, obmedzenie doby a intenzity práce, cez právo na vhodnú stravu, na oddych a právo, aby sa nestalo objektom akýchkoľvek pokusov, či už medicínskych alebo vedeckých, až po článok 13, v ktorom sa dočítame: "S mŕtvym zvieratom musí byť zaobchádzané s úctou."

Pre zosnulých ľudí však ekologička a komunistka Laura Contiová navrhuje: "Najpriateľnejšou alternatívou (na pochovávanie mŕtvych) by bolo vytvorenie špeciálnych konzerv jedla pre mačky a psov, v ktorých by ľudské mäso tvorilo určité percento z mäsa iných zvierat."⁹¹ Ten istý článok 13 tvrdí, že "Násilné scény, v ktorých zvieratá sú obeťami musia byť zakázané v kinách a v televízii." Nie je ťažké si predstaviť, čo by sa stalo v kinematografickom a filmovom priemysle, ak by ľudské bytosti mohli požívať rovnaké právo!

Článok 14 zakončuje týmito slovami: "Práva zvierťa musia byť zakotvené v legislatíve ako práva človeka"!

Hneď po ochrany zvierat sa zdvihol "animalizmus" s jeho rôznorodými asociáciami, inštitútmi a medzinárodnými organizáciami, v ktorých ich teoretici a vodcovia lepšie vysvetľujú úprimnými slovami ako musí byť skutočne intenzívne zrovnoprávnenie práv človeka a práv zvierťa, na ktoré vyzýva UNESCO.

⁹¹ Porov. *Ecologia Domestica* (Domáca ekológia), ss. 44-45

Ingrid Newkirková, vedúca jednej z najostrieľanejších organizácií na ochranu práv zvierat People for Ethical Treatment of Animals vyhlásila: "Nemyslím si, že ľudské bytosti by mali mať právo na život. Je to zvrhnuté ponímanie nadradených. Myš je rovná ako prasatu, psovi, dieťaťu."⁹²

Peter Singer, autor biblie animalistov Animal Liberation v inom svojom diele Praktická etika z roku 1979 na margo vraždenia detí navrhol zákon, ktorý "popiera plné zákonité právo na život novorodencom" aspoň mesiac po narodení⁹³.

Na frašku Práv človeka vyhlásených OSN sa pripájajú Práva zvierata, ciele však ostávajú rovnaké: nenávisť voči človeku a vyludnenie planéty!

Na uskutočnenie tohoto satanského programu vyhubenia však nepostačovalo, aby bol šírený alebo propagovaný iba súkromnými inštitúciami, hoci aj medzinárodnými: musel byť oficiálne prijatý ako vonkajšia politika národa dôverne spojeného so svetovými genocídnymi plánmi, národa, stáleho člena Rady bezpečnosti Spojených národov a hlavného financovateľa celého rozpočtu OSN – Spojenými štátmi americkými!

⁹² Porov. Nuova Solidarietà (Nová solidarita), 14. júla 1990

⁹³ Tamže

Kapitola VIII.

"Memorandum 200":

genocída sa stáva americkou zahraničnou politikou

Roku 1965 prezident USA Johnson vyhlásil, že päť dolárov investovaných do kontroly populácie má rovnakú cenu ako 100 dolárov vložených do rozvoja ekonomiky⁹⁴; Nixon 18. júla 1969 v posolstve Kongresu národov podčiarkol: "Veríme, že Spojené národy (...) musia prevziať iniciatívu na účinkovanie proti nárastu svetovej populácie. Spojené štáty naplno spolupracujú na ich programoch s týmto cieľom. (...) Silne na mňa zapôsobila sila najnovšej správy vypracovanej skupinou odborníkov asociácie Spojených národov, ktorej predsedá John Davidson Rockefeller III."

Roku 1970 Nixonova administratíva vydáva nariadenie, v ktorom žiada sériu štúdií na zmenšenie svetovej populácie.

Dňa 24. apríla 1974 bol publikovaný s podpisom Henryho Kissingera "National Security Study Memorandum 200", ktoré bolo adresované okrem iných aj americkému prezidentovi Geraldovi Fordovi, ministrom obrany, poľnohospodárstva, riaditeľovi CIA a správcom AID (Agency for International Development). Memorandum je "(...) štúdia o dopade nárastu svetovej populácie na americké zahraničné strategické záujmy (...) a objasňuje politické a ekonomické následky

⁹⁴ Preslov pri príležitosti 20. Výročia Spojených národov, San Francisco, 25. júna 1965

nárastu populácie, viac než (týkajúce sa) ekologické, sociologické či aspekty inej povahy."⁹⁵

Dňa 16. októbra 1975 bolo Memorandum zaslané prezidentovi Fordovi spolu s dôvernými odporúčaniami Henryho Kissingera, ktorý povzbudzoval prezidenta, aby prijal rozhodnutie o nevyhnutnosti "primátu Spojených štátov v záležitostiach týkajúcich sa svetovej populácie".⁹⁶

Tento cynický dokument, ktorý otvorene uznáva existenčný vzťah medzi politicko-ekonomicko-vojenskou silou jedného národa a jeho demografickým nárastom, v plnej istivosti navrhuje vyhladenie celých národov ako jediné riešenie na dosiahnutie udržania amerických výhod v obchode so strategickými materiálmi v priemyselnej oblasti a zachovanie americkej vojenskej nadvlády. Demografický nárast v týchto krajinách je označovaný ako najhorší nepriateľ, ktorého treba rozhodne poraziť všetkými prostriedkami! Štúdia podčiarkuje nebezpečenstvo, ktoré predstavuje rastúca politická a strategická úloha najľudnatejších národov planéty na politickej scéne, a poskytuje zoznam týchto krajín, ktorým Spojené štáty musia venovať osobitnú pozornosť, ako sú: India, Bangladéš, Pakistan, Nigéria, Mexiko, Indonézia, Brazília, Filipíny, Thajsko, Egypt, Turecko, Etiópia a Kolumbia.

⁹⁵ Summary of National Security Study Memorandum 200 (Executive Order 12358), 10. december 1974, Classified by Harry Blaney III, Declassified 3. July 1989, Released/U. S. National Archives, 26. June 1990, s. 1

⁹⁶ Tamže

Za vysokú cenu ekonomickej pomoci nevyhnutnej na zvýšenie poľnohospodárskej produkcie v ľudnatých krajinách, bola ponúknutá táto alternatíva: "séria prírodných katastrof s dôsledkami na úrode môže zmeniť niektoré z týchto rozvíjajúcich sa krajín na vzory klasického maltuzianizmu s biedou, ktorá by mohla zasiahnuť milióny osôb."⁹⁷

Správa, hoci historicky uznala, že národy v industrializačnej fáze sú sprevádzané neopísateľným nárastom populácie: "... ich obyvateľstvo vo všeobecnosti znáša rýchle obdobie demografického nárastu (...) adekvátneho relatívnej ľahkosti uplatnenia lekárskej politiky, ktorá stanovuje znižovanie úmrtnosti, zatiaľ čo miera prírastku zostane vysoká", nástojí na politike vyludnenia, ospravedlňujúc ju týmito slovami: "z pohľadu amerických záujmov, obmedzenie dopytu potravy zo strany rozvojových krajín (podmienené obmedzením demografického nárastu) je výhodné (pretože toto) obmedzuje ich požiadavky na ekonomickú pomoc, zatiaľ čo neotupuje obchodnú výmenu."⁹⁸

Memorandum uvádza "problém odporu rozvojových národov voči programom znižovania populácie" obsiahnutým vo World Population Conference Plan Action predstavenom na Svetovej konferencii o populácii v Bukurešti v auguste 1974, oplakávajúc päť hrozných útokov: Alžírsku za podpory

⁹⁷ National Security Study Memorandum 200 (Executive Order 12358), 10. december 1974, Classified by Harry Blaney III, Declassified 3. July 1989, Released/U. S. National Archives, 26. June 1990, s. 33

⁹⁸ Tamže, s. 31

rôznych afrických krajín, Argentíny podporovanej Uruguajom, Brazíliou, Peru a v obmedzenejšej miere ostatnými latinsko-americkými krajinami, skupiny štátov z východnej Európy (okrem Rumunska), Čínskej ľudovej republiky a Svätej stolice. Memorandum podčiarkuje nevyhnutnosť použitia nátlaku zo strany vlád a jej vedúcich predstaviteľov jemne a účinne s cieľom podkopať tieto názory a tento odpor, ponúkajúc aj spoluprácu s americkou vládou pre organizácie OSN, ako WHO (Svetová zdravotnícka organizácia), UNFPA (Populačným fondom), Svetová banka a UNICEF, a iné aktivity, ktoré zahŕňajú aj plánovanie rodičovstva.

Ďalšia direktíva Memoranda žiada, aby Spojené štáty sa zaoberali programami udomácnenia tejto mienky potlačenia a zníženia populácie v rozvíjajúcich sa krajinách, ktoré sa mali konať v centrálnom sídle Spojených národov v New Yorku a boli by adresované ministrom a ďalším zúčastneným vládnyim predstaviteľom, zodpovedným politikom a ostatným neoficiálnym vedúcim predstaviteľom, ktorí majú určitý vplyv na verejnú mienku.

V štúdií je predvídaná aj úloha Svetovej banky, ktorá so svojimi zdrojmi a úzkou spoluprácou s kancelármi OSN, ako AID (Agency for International Development) a UNFPA (Populačným fondom) by mal s účinnosťou podporiť prijatie tých anti-demografických politík u zodpovedných v rozvíjajúcich sa krajinách.

Po tom, ako Memorandum určilo nebezpečenstvo istých ľudnatých krajín bohatých na nerastné suroviny v budúcnosti "schopných podstúpiť demografickú expanziu", ukazuje línie úsilia na presvedčenie týchto národov prijať radikálnu

zmenu mentality a nastolenie modelu malej rodiny a spoločnosti s nízkou pôrodnosťou.

Dokument predkladá prezidentovi Spojených štátov a ministrovi zahraničia problém nárastu obyvateľstva ako záležitosť vysokej dôležitosti, odporúčajúc im strategický cieľ drastického zníženia miery plodnosti v treťom svete.

Nič nebolo vylúčené na dosiahnutie želaných výsledkov: bolo odporučené prevedenie kontraseptívnej technológie, sterilizácie, potratov, obmedzenia pre obyvateľov a politických vodcov, bolo dokonca navrhnutá potreba agitácie prostredníctvom satelitného prenosu do sveta. Toto všetko – je odporúčané – musí byť prevádzané jemným spôsobom bez rizika vzbudenia protichodných reakcií voliac si cestu agitácie poukazujúcej viac na dobrodenie zníženia populácie, slobody osobnej voľby, zdravotníckej starostlivosti a ekonomického rozvoja v najchudobnejších krajinách, ako na negatívne stránky.

Ak by toto všetko neprestalo, mohlo by dôjsť k tomu, že ekonomická a potravinová pomoc bude podmienená angažovanosťou poukázanou v žiadanej krajine, v oblasti zníženia celkovej miery plodnosti!

Dokument sa napokon končí krátkym rozborom rasových, etnických, kultúrnych a náboženských hľadísk, ktoré môžu prinášať politické konflikty a revolúcie. Osobitným spôsobom, tam, kde hustota obyvateľstva nie je relevantná, bude skúmaná schopnosť destabilizovať na rôznom stupni demografický nárast v rôznych etnických skupinách: "Teda, rozdielnosti v miere nárastu týchto populácií môžu mať rozhodujúcu úlohu vo vyvolávaní politických zmien a

konfliktov tam, kde hustota obyvateľstvo, preludnenie, o ktorom sa hovorí, by bolo menej významné."⁹⁹

Dňa 26. novembra 1975 politické odporúčania Memoranda 200 spolu s odporúčaniami predloženými Kissingerom boli prijaté americkou administratívou. Vyludnenie celých národov na zemi tak začalo byť súčasťou zahraničnej politiky Spojených štátov. Tento dokument podpísal a uviedol do platnosti predseda Rady národnej bezpečnosti a dôverný priateľ Kissingera Brent Scowcroft. Zakrátko nato Kissinger vytvoril Office of Population Affairs pri štátnom oddelení a Ad Hoc Group on Population Policy pri Rade národnej bezpečnosti, aby uviedli do činnosti genocídnu politiku predstavenú v Memorande 200.

Prvým pokusom týchto nových inštitúcií bola občianska vojna v Libanone!

⁹⁹ Tamže, s. 67

Kapitola IX.

"Projekt 80-te roky":

kontrolovaný rozpad svetovej ekonomiky

"Ludstvo má dojem, že nadišiel okamih na žiadať od mocných tohoto sveta akt vodcovstva. Chce, aby niekto (...) vystúpil ponad potýčky a viedol ho cez situácie, v ktorých sa musí orientovať, jasne jej povediac, aká je cena, pot, obeť a hádam aj slzy a krv, ktorou musí zaplatiť za to, aby vyšla zo súčasnej zlej situácie."

(A. Peccei, ex-prezident Rímskeho klubu)

Odpoveď mocných tohoto sveta na tento akt vodcovstva bol "Projekt pre 80-te roky", čiže "kontrolovaný rozpad svetovej ekonomiky" spustený Radou zahraničných vzťahov (CFR), neštátnou americkou inštitúciou so slobodomurárskou pečatou, ktorá kontrolovala celú Carterovu administratívu.

Tento projekt pod kuratelou ex-ministra zahraničných vecí Cyrusa Vanceho, ktorý sa završil roku 1979 predstavením dobrých 30 zväzkov, bol označený ako: "Najväčšia snaha jednotlivca v posledných 55. rokoch histórie. (...) jeho zámerom je určiť spôsob, ktorým by svetové tendencie mohli byť nasmerované k osobitnému a želanému budúcemu cieľu."¹⁰⁰ Tieto zväzky sa bezprostredne

¹⁰⁰ Criton Zoakos, Konstantin George: The real story behind the Trilateral Commission. Citizens for LaRouche 1980, s. 9

stali "bibliou" Carterovej administratívy, ktorá bola z veľkej časti tvorená členmi Trilaterálnej komisie.

O rok neskôr s hojnou finančnou podporou z Rockefellerovej, Fordovej, Mellonovej a Thyssenovej nadácie boli úradne ustanovené sekcie pre Projekt pre 80-roky a vytvorené študijné skupiny na preskúmanie osobitných oblastí.

Predložená stratégia bola rozčlenená do nasledujúcich bezprostredných cieľov:

1./ Nastolenie ekonomického režimu kontrolovaného rozpadu na svetovej scéne

2./ Nastolenie v každej oblasti v rozvojovej fáze "kambodžský" alebo "iránsky" model na zničenie miest.

3./ Obnovenie dávneho sveta, koloniálny štýl s doktrínou obmedzenej suverenity.

4./ Vytvorenie aliancie medzi Čínou a Západom na uskutočnenie tohoto plánu v rozvíjajúcich sa krajinách.

5./ Prinútiť Sovietsky zväz vybrať si medzi zmluvou o obmedzení vedeckého a technologického rozvoja a termonukleárnou vojnou.

6./ Rozvíjať "alternatívne politiky" na dosiahnutie strategických cieľov.

7./ Riadiť americkú zahraničnú politiku s cieľom prinucovania ostatných národov vybrať si medzi týmito "alternatívnymi politikami".¹⁰¹

Strategické ciele "projektu 80-tych rokov" sa nezakladali na konflikte medzi kapitalizmom a socializmom, alebo tým medzi Západom a Východom, ale na vojne medzi Severom a Juhom, medzi krajinami bohatými a chudobnými.

¹⁰¹ Tamže, ss. 9-10

Preto Richard Ullman, jeden z vedúcich lídrov projektu nastolil problém: "politické a ekonomické vzťahy medzi bohatými krajinami a chudobnými, ako sa zdá, ostanú ústrednou témou medzinárodného jednanja v bližšie neurčenej budúcnosti. Projekt 80-tych rokov venoval osobitnú pozornosť možným a želaným riešeniam týchto vzťahov (...)"¹⁰²

Keď Aurelio Peccei nariadil prvý model Rímskeho klubu, bolo to iba na vytvorenie "nových koncepcií" a "nových politických stratégií". Po tom, ako vložil tieto myšlienky do správy "hranice rozvoja", Rímsky klub pokročil do ďalšej fázy. V tejto novej etape dosiahol svoj druhý cieľ, ktorým bolo zavedenie maltusiánskych princípov v politike jednotlivých štátov. Projekt 80-tych rokov sa nachádzal v tejto prostrednej fáze osobitných štúdií v očakávaní nových štúdií - ktoré viac objasnia skutočný cieľ "želaných a možných riešení": genocídu! -, a ktoré by mohli byť zakončené vytvorením nových inštitúcií, schopných plánovať túto genocídu na svetovej scéne!

¹⁰² Tamže, s. 10

Kapitola X.

"Global 2 000":

svetové plánovanie genocídy

"Demografi verejne deklarujú, že do roku 2 000 ,nadbytočná' populácia približne dvoch miliárd sa pričlení k tej, ktorá zaplavuje naše dni."

(A. Peccei, ex-prezident Rímskeho klubu)

Dňa 24. júla 1980 v Bielom dome boli uverejnené s podpisom vtedajšieho prezidenta Jimmiho Cartera výsledky trojročného štúdia o globálnych zdrojoch nazvané: The Global 2 000 - Report to the President". Správa s dobrými 1 600 stranami bola nariadená v roku 1977 a týkala sa štrnástich kancelárií a ministerstiev americkej vlády, stovky zahraničných poradcov, či už v USA alebo v zvyšku sveta, a tisícky pracovníkov. Pod vedením ministra zahraničných vecí Cyrusa Vanceho a poradcu pre bezpečnosť Zbigniewa Brzezinského a koordinovaný Gerardom Barneyom bol šéfom projektu Gerard Barney, člen Rímskeho klubu a Ad Hoc Group on Population Policy Henryho Kissingera.

Správa Global 2 000 začína hovoriac " Ak bude pokračovať súčasná tendencia demografického a ekonomického rozvoja, svet v roku 2 000 bude väčšmi zaľudnený, menej ekologicky vyrovnaný a väčšmi zraniteľný deštrukciou ako svet, v ktorom žijeme dnes. Už teraz môžeme predvídať vážne

problémy, ktoré vyplývajú zo zaľudnenosti, pre prírodné zdroje a životné prostredie."¹⁰³

Potenciálnym čitateľom Globalu 2 000 bolo v čiernej farbou označené body, ktoré by si mali prečítať, aby si utvorili predstavu o "podstatných líniách". Po menej ako 60 stranách vchádza do povedomia fakt, že produkcia potravín do roku 2 000 nebude postačovať na pokrytie potrieb v Ázii, na Juhu, na Strednom východe a v afrických rozvojových krajinách. Ďalej sa dočítame, že cena ropy sa zvýši a menej rozvinuté krajiny sa ocitnú v stále rastúcich ťažkostiach, aby pokryli svoju energetickú spotrebu. Dôsledkom toho bude hlad a choroby, ktoré si vyžiadajú životy čoraz väčšieho počtu detí a novorodencov. Odporúča sa preto: rozšírenie kontroly pôrodnosti a zavedenie stredovekých technológií v Treťom svete, význam energetického šetrenia, zníženie svetovej populácie aspoň o dve miliardy do roku 2 000!

Úplná svojvoľnosť v záveroch správy je aj vo vyjadreniach samotných autorov, keď vyhlasujú, že: "Pracovný tím Globalu 2 000 a veľké množstvo poradcov dospeli k záveru, na základe prezentovaných svetových modelov, že je nemožné pripisovať pravdepodobnosť niektorým predpovediam zakladajúcim sa na špecifických faktoch (ktoré sú obsiahnuté) v predchádzajúcich kapitolách."¹⁰⁴

Správa Global 2 000 nie je teda ničím iným, ako politickým vyhlásením genocídnych plánov, podľa ktorej

¹⁰³ porov. Nuova Solidarietà (Nová solidarita), 17. Marca 1981, s. 4

¹⁰⁴ Porov. Nuova Solidarietà (Nová solidarita), 2. Februára 1982, s. 5

rozvíjajúce sa krajiny bez industrializácie, by mali aspoň znížiť alebo obmedziť svoju ľudnatosť!

V júli 1980 minister zahraničných vecí Spojených štátov Edmund Muskie, si osvojil Global 2 000 za oficiálnu politiku Cartrovej administratívy! Od vtedy správa Global 2 000 bola považovaná za plán na plnenie a bol prepracovaný do detailov osobitnou skupinou pod vedením Nicka Yosta. Ako pôvodná správa, aj dokument na realizáciu projektu, nazvaný "Global Future - Time Act" (Globálna budúcnosť - je čas konať) bol koncipovaný s pomocou mnohých mimovládnych organizmov, medzi ktorými bol aj WWF (Svetový fond prírody) a Rada na ochranu prírodných zdrojov, financované Davidom Rockefellerom.

Nick Yost, vedúci tejto činnosti a hlavný zodpovedný za realizáciu správy sa v jednom rozhovore vyjadril: "Na svete bude príliš veľa ľudí. Musíme znížiť populáciu aspoň o dve miliardy ľudí do konca tohoto storočia!"¹⁰⁵

David Barnhizer z Rady na ochranu prírodných zdrojov, ktorý spolupracoval na výskume, vyhlásil, že: "Naše zdroje sú dané a ohraničené (...) Každý rozvoj Tretieho sveta musí byť vyvážený úpadkom v rozvinutej oblasti. Ak sa to neuskutoční s rozumným plánovaním, prebehne to cez vojny a nedostatok. No musí to byť tak!"¹⁰⁶

Cez Office of Population Affairs a z Ad Hoc Group on Population Policy, vytvorených Kissingerom, je americká zahraničná politika riadená tým, kto je presvedčený, že

¹⁰⁵ porov. Nuova Solidarietà (Nová solidarita), 17. Marca 1981, s. 4

¹⁰⁶ Tamže

genocída celých národov predstavuje vysokú prioritu americkej zahraničnej politiky!¹⁰⁷

Thomas Ferguson, zodpovedný za latinsko-americkú sekciu Office of Population Affairs v jednom rozhovore z 20. februára 1981 deklaroval: "'Každé "horúce" miesto na svete, podľa poslednej analýzy, je výsledkom neúspechu demografickej politiky. (...) El Salvador je príkladom, kde náš neúspech znížiť populáciu účinnými programami, postavil základy krízy národnej bezpečnosti. (...) Tu je jediný cieľ všetkej našej práce: my musíme znížiť úroveň populácie. Buď vlády budú nasledovať naše rady, alebo dôjde k hrôzám, k akým došlo v El Salvadore, v Iráne či v Bejrúte. (...) Pozrite sa na Vietnam, aj toto územie bolo preľudnené. (...) Mysleli sme si, že vojna zníži zaľudnenosť, no mýlili sme sa! Na jej efektívne a rýchle zníženie sa musia zapojiť všetci muži do tejto vojny a musí sa zabiť značný počet žien v plodnom veku. (...) V El Salvadore bolo zabitých málo mužov a nedostatočný počet žien nato, aby sa dosiahli dobré výsledky v ľudnatosti. Ak by sa vojna predĺžila o 30 alebo 40 rokov, mohlo by to mať aký-taký výsledok! (...) Rýchlejším spôsobom na redukciiu populácie je teda buď bieda, ako v Afrike, alebo choroby, ako za čias morovej epidémie."¹⁰⁸

Ďalší "odborník" z Office of Population Affairs William Paddock prehlásil: "Správa Global 2 000 je úžasný dokument. (...) teraz potrebujeme USA 2 000, Floridu 2 000 a New York 2 000, pre každý štát, aby sme mohli začať

¹⁰⁷ Global 2 000, Genocide 1000 Times Worse than Hitler, cit. dielo, s. 2

¹⁰⁸ Tamže

s plánovaním situácií, ktorým budeme musieť čeliť. Každá jedna krajina na svete je preľudnená, no niektoré viac ako iné. (...) zakrátko budeme svedkami drastickej redukcie populácie. K tomu nejako dôjde. Jedným zo štyroch rytierov z Apokalypsy, či lepšie povedané piatym, je bomba (atómová). To sa nebude môcť uskutočniť bez bolesti a bez utrpenia (...)"!¹⁰⁹

Harlan Cleveland, medzinárodný ex-prezident Ústavu Aspen po tom, ako zablahoževal autorom Globalu 2 000, že venovali vážnu pozornosť jeho predpokladom o politickej nestabilite v krajinách Tretieho sveta, v jednom rozhovore vyhlásil: "Bola tu katastrofa v El Salvadore, katastrofa v Libanone, rozsiahla pohroma v Kambodži. Nešťastia v ďalších sto krajinách; avšak nepodarilo sa im zaznamenať oceniteľný výsledok pokiaľ ide o nárast svetovej populácie. No aj keby tieto katastrofy zasiahli sto "Kambodží", a mohli by vyhladiť tretinu populácie, bolo by to pre demografov slasťou! Nie je nepravdepodobné, že bude ďalší "El Salvador" v ľudnatejších krajinách, ako je India, Bangladéš, Pakistan. To sú národy, ktoré by mali skutočne značne pristúpiť k redukcii obyvateľstva."¹¹⁰

Správa Global 2 000 inšpirovala roku 1980 v USA Population Policy Act, zákon, ktorý nulový demografický prírastok učinil štátnym zákonom! Republikán Richard Ottinger, ktorý predstavil návrh zákona, takto vyložil svoje vízie: "Preľudnenosť je problémom národnej bezpečnosti. Dopyt po potravinách je vyšší ako produkcia;

¹⁰⁹ Tamže, s. 10

¹¹⁰ tamže, s. 8

takže prijmeme rozhodnutia, podobné ako tie Božie, kto bude žiť a kto zomrie. Nie je dosť potravy pre tých, čo zomierajú od hladu a my musíme rozhodnúť, či musia zomrieť milióny Afričanov, Aziatov či Latinoameričanov! Môže dôjsť k hocičomu, ako v prípade vojny v El Salvadore. Musíme vstúpiť do týchto krajín a všetkých vymiesť preč (...). Budeme na strane diktátorov a problém obyvateľstva sa vyrieši vo vojne!"¹¹¹

Aj medzi vojakmi sa našiel niekto, kto dokázal oceniť genocídne závery správy Global 2 000. Generál Maxwell Taylor, vrchný veliteľ amerických ozbrojených síl počas vojny vo Vietname v rozhovore po tom, ako vychválil správu, poskytol voľný priechod svojim pocitom: "Tretí svet je oblasťou najväčšej nestability, v prvom rade pre prílišný demografický nárast v týchto častiach sveta. Prečo nezlepšiť tieto podmienky? Môžeme pomôcť komukoľvek! Nemáme záruky, že nasýtime samy seba v budúcnosti 10 - 20 rokoch, nieto ešte ďalšie krajiny. Musíme odlíšiť tie krajiny, ktoré oplývajú zdrojmi pre náš život a rozšíriť na ne našu ochranu. (...) A čo môžeme povedať o ostatných krajinách? Nech sa zariadenia sami! Môžeme poradiť vojnu ako prostriedok na kontrolu zaľudnenosti? Nie je to delikátny spôsob ako riešiť túto otázku..., no v skutočnosti to zodpovedá pravde. Tieto spustošené krajiny ešte ani nezačnú prekračovať svoje hranice s túžobnou vidinou potravy, začne sa vojna a ľudia sa masovo pozabíjajú, aby sa mohli nejako nasýtiť."¹¹²

¹¹¹ tamže, ss. 7-8

¹¹² tamže, s. 13

Kapitola XI.

"Diktátorská moc" OSN

Pred dvadsiatimi rokmi na prvej konferencii OSN o populácii v Bukurešti si jej účastníci uvedomovali, že demografická bomba bola Rockefellerovým výmyslom a že propaganda o domnelej "preľudnenosti" v krajinách Tretieho sveta bola financovaná Rockefellerovou nadáciou a jej úlohou malo byť vytvorenie závetria pre drancovanie surovín v rozvíjajúcich sa krajinách, ako to ukazoval obsah Memoranda 200.

Aj Konferencia o populácii v Káhire roku 1994 slúžila na propagovanie vo veľkom štýle kampane na drastickú redukciu svetovej populácie, osobitne v rozvíjajúcich sa krajinách. Táto konferencia znovu predložila zničenie inštitúcie rodiny, ktorá je základom spoločnosti, maskujúc tento zámer sloganom "sexuálnej slobody". Navrhnutými metódami na redukciu populácie bolo všeobecné rozšírenie potratu, sterilizácie a eutanázie. Krajinám, ktoré akceptovali genocídne politiky diktované OSN, bol poskytnutý klamný rozvoj.

Na tému "rozvoja" publikoval 1. júna 1994 United Nation Development Program (UNDP) (Program na rozvoj Spojených národov) pod patronátom generálneho sekretára Spojených národov Butrusa-Ghaliho "Správu", ktorá predvídala deštrukciu národnej zvrchovanosti v štátoch a vytvorenie svetových inštitúcií, schopných vnútiť politiku vládam v industrializovaných krajinách a vyhlásiť vojnu každému rozvíjajúcemu sa národu. Pod zámienkou "ľudskej bezpečnosti" správa predkladá program a protokoly na

vrcholné stretnutie o "Sociálnom rozvoji" v Kodani v marci roku 1995. Návrhy správy UNDP, ak by boli prijaté, vytvorili by represívny svetový aparát na dosiahnutie týchto genocídnych cieľov. Správa vyžaduje vytvorenie:

1./ Svetového súdneho tribunálu s právomocou súdiť štáty.

2./ Svetovej polície.

3./ Centrálnej svetovej banky, ktorá by dala plnú moc Medzinárodnému menovému fondu a zdôraznila by prísny poriadok na planéte.

4./ Svetovej finančnej správy.

5./ Rady ekonomickej bezpečnosti s plnou mocou zasiahnuť v štátoch, ktoré ju nepodporia.

6./ Svetovej organizácie výroby a obchodu, ktorá by neriadila iba "voľný trh", ale diktovala by aj výrobné kvóty v každej krajine.

Na financovanie tejto "Svetovej vlády" vyžaduje správa globálne zdanenie, ktoré by zahrnovalo: dane za znečistenie, dane za úsporu odvodenú od demilitarizácie, dane za zahraničné ekonomické transakcie, a daň za celkový príjem každej krajiny predstavujúcej v priemere 10 000 dolárov za rok na krajinu.

Správa jasne hovorí, že Spojené národy vyžadujú podobné diktátorské moci na umožnenie nanútenia redukcie zaludnenia. Na strane 34 správy sa vyhlasuje, že najväčšou hrozbou "ľudskej bezpečnosti" je neuvážený nárast populácie! Ďalej sa vyžaduje rozvoj schopnosti vojenskej intervencie Spojených národov v ktorejkoľvek krajine a súčasne zničenie obrany rozvíjajúcich sa krajín.

Správa vymenúva päť prípadov, v ktorých by vojská OSN mali byť použité ako zásahové sily v konfliktoch vnútornej povahy:

1. / nezodpovedné masakrovanie populácie;
2. / vyhladzovanie hladomorom alebo inými prostriedkami;
3. / násilné exody;
4. / invázia a potlačovanie práva na sebaurčenie;
5. / ničenie prírody.¹¹³

Poznajúc schopnosť ekonomickej destabilizácie a politiky kancelárií OSN a mimovládnych organizácií, ktoré ju kontrolujú, potenciálne nejestvuje na zemi nijaká krajina, ktorá by si mohla byť istá svojou bezpečnosťou voči intervenčným silám OSN! Pre stav ekonomickej krízy sa jej terčmi už stali: Afganistan, Angola, Haiti, Irak, Mozambik, Sudán, Zair, Burundi, Gruzínsko, Libéria, Rwanda a Tadžikistan. Správa dodatočne menuje Brazíliu, Južnú Afriku, Egypt, Mexiko a Nigériu, ako krajiny zraniteľné rozpadom zapríčineným "nerovnomerným rozdelením prírodných zdrojov".

Z týchto národov si Egypt, Mexiko a Nigériu už vzala na mušku správa Memorandum 200 Národnej rady pre americkú bezpečnosť.¹¹⁴

Tu si môžeme položiť otázku, či v "demokratickom" svete, tak, ako o jeho formálnej organizácii uvažujú Spojené národy, je možné, že OSN môže nerušene pokračovať

¹¹³ The New Federalist, 13. Júna 1994, ss. 1 a 4

¹¹⁴ Tamže, s. 4

vo svojich genocídnych úmysloch a v stálom nadobúdaní čoraz diktátorskejšej moci bez súhlasu svetovej verejnosti.

Mike Kitch, hovorca Zero Population Growth Inc. Zo Spojených štátov vyhlásil: "Naša stratégia je zastrašovanie americkej verejnosti našimi predpoveďami a súčasne získavanie stále väčšej moci v kruhoch určujúcich politiku."¹¹⁵

Toto je v skratke rovnaká stratégia OSN v smere ku Svetovej vláde: zastrašovať verejnú mienku predpovedanými genocídnymi pohromami, aby sa dosiahla a získala čoraz väčšmi rozvíjajúca sa politická moc, prezentovaná ako nevyhnutnosť, dokonca ako jediné možné riešenie na znemožnenie týchto neprijemných skutočností!

Takto funguje "psychológia masy" navrhnutá Bertrandom Russellom!

Ako hlavnú myšlienku vojen, masakrov, katastrof a genocíd, ktoré posiali svetovú históriu počas posledných desaťročí, nemôžeme prehliadnuť toto smerovanie ku Svetovej vláde OSN a tlak "mondialistických" kruhov na nastolenie "psychológie masy" v celých populáciách, ako svetovej verejnej mienky na dosiahnutie ich diabolského plánu: vyludnenia planéty!

Vytvorený aparát a inštitúcie na útok proti národnej suverenite, začal nekonečný rad pohrôm, destabilizácie, rozdrobení v neprospech celých štátov.

Ako v The Wall Street Journal komentoval profesor Princetonskej univerzity Bernard Lewis, zmocnenec britskej rozviedky a teoretik úpadku národných štátov

¹¹⁵ Nuova Solidarietà, 17. Marca 1981, s. 5

prostredníctvom regionalizácie, občiansku vojnu, ktorá drásala Libanon v roku 1975: "Jedného dňa môže výjsť najavo, že občianska vojna, ktorá zničila Libanon, bola pilotným programom pre celú oblasť a že, až na vzácné výnimky, štáty sa môžu rozsypať v chaose zrážok medzi feudálnymi spoločnosťami, ktoré budú medzi sebou bojovať"!

Libanon, žiaľ, nebol ojedinelým prípadom, ale iba pilotným projektom reťaze tragédií, ktoré zakrvavili a stále zakrvavujú celé národy.

Toto sú v krátkosti zachytené niektoré z týchto drám vybraných z tých najnedávnejších.

4.

Fakty

"Bola tu katastrofa v El Salvadore, katastrofa v Libanone, rozsiahla pohroma v Kambodži. Nešťastia v ďalších sto krajinách; avšak nepodarilo sa im zaznamenať oceniteľný výsledok pokiaľ ide o nárast svetovej populácie. No aj keby tieto katastrofy zasiahli aj sto "Kambodží", a mohli by vyhladiť tretinu populácie, bolo by to pre demografov slasťou!"

(Harald Cleveland, medzinárodný ex-prezident ústavu
Aspen)

Kapitola XII.

1. – El Salvador

(1989)

Dňa 20. februára 1991 Thomas Ferguson, šéf Latinsko-americkéj sekcie Office of Population Affairs, vytvorenej Henrym Kissingerom na uskutočnenie genocídnych politík navrhnutých Memorandom 200 na margo El Salvadoru vyhlásil: *"Populácia predstavuje politický problém. Keď sa ľudstvo vymkne kontrole, je nevyhnutné nastolenie autoritatívnej vlády, dokonca fašizmu, na jeho redukciu. (...) Náš program v El Salvadore nefungoval. (...) V tejto krajine bolo príliš veľa ľudí. Ak chceme mať politickú kontrolu nad národom, musíme znížiť úroveň jeho populácie. (...) Najrýchlejším spôsobom na redukciu obyvateľstva je cez hladomor, ako v Afrike, alebo choroby, ako počas morovej epidémie. To, čo sa malo stať v El Salvadore, bola vojna, ktorá by dokázala narušiť distribúciu potravy. Ľudstvo by zoslablo a nastal by hladomor a ľudia by umierali od hladu. V takomto prípade by mohla vzniknúť tendencia rýchlej redukcie obyvateľstva. To sa malo stať v El Salvadore."*¹¹⁶

Okrem plánovaného vyhlásenia genocídy, prípad Salvadoru poslužil kontrolórom Spojených národov a ich spojencom v departemente amerického štátu ako pokus demilitarizácie a ohraničenia zvrchovanosti jedného národa,

¹¹⁶ Rozhovor s Thomasom Fergusonom 20. Februára 1981 v týždenníku EIR.

ako prvý príklad na následné uvedenie do praxe v iných krajinách.

Po desaťročí teroristických aktivít bojovníkov Farabundo Martí Liberation Front (FMLN) spojených s Fidelom Castrom, oficiálna línia pochádzajúca z Washingtonu okolo roku 1988 znamenala, že "mier nevyplýva z vojenského víťazstva", a teda jediným východiskom musí byť dohoda s gerilami politicky ich uznajúc a zveriac im časť moci!

Volebné víťazstvo prezidenta Alfreda Cristianiho 1. júna 1989 a jeho vlády v El Salvadore prinieslo moc odporcom politiky dohody s gerilami.

Nasledovala bezprostredná záplava teroristických vražd, ktoré za čas kratší ako jeden mesiac, skosili najvýznamnejšie postavy Cristianiho vlády: zomrel prezidentský tajomník José Antonio Rodríguez, plukovník Roberto Armando Rivera, bol zranený šéf Najvyššieho súdu Mauricio Gutiérrez Castro, no predovšetkým bol zabitý Edgar Chacón, šéf Institute of International Relations, ktorý sa opovážil verejne označiť skutočné ciele politiky povolnosti voči gerilám!

Nasledujúce mesiace boli dejiskom citeľných a svojvoľných teroristických aktov a ekonomickej sabotáže. Zosilňovanie terorizmu a pokračujúca politika cukríka a biča americkej administratívy Georga Busha zahnali v apríli 1990 salvadorskú vládu za rokovací stôl s marxistickými teroristami z FMLN. Toto rokovanie sa konalo vďaka Spojeným národom! a bolo sústredené na dohodu o "ľudských právach", ktorého časťou bola misia pracovníkov OSN, na overenie plnenia týchto dohôd na mieste.

Táto misia nemala precedens v histórii Spojených národov, ktoré podľa svojich ustanovujúcich protokolov mali jasný zákaz intervenovať sa do vnútorných záležitostí niektorej z členských krajín!

Toto zrejme porušenie národnej zvrchovanosti okrem toho, že vytvorilo precedens, otvorilo dvere demilitarizácii a podkopaniu Ústavy a systému salvádorských volebných zákonov. Zbraňou, použitou na dosiahnutie týchto cieľov, bolo vytvorenie komisie "Truth Commision" pod ochranou OSN, ktorá mala vyšetriť obvinenia z porušenia ľudských práv, spáchané v období teroristického vyčistiťania.

Skutočným cieľom komisie však bolo znovuurčenie pojmu nepriateľa, prevedúc ho z marxistických geríl a nasmerujúc ho na Národnú suverenitu a jej Ozbrojené sily!¹¹⁷

V jednom prameni vojenskej špionážnej služby Spojených národov bola takto syntetizovaná táto istivá operácia proti El Salvadoru: *"Mal som možnosť hovoriť s vidiečanmi, gerilami aj vojakmi. Vidiečania nepodporovali gerily. FMLN nebola nikdy veľkou organizáciou, tým menej nemala možnosti na vojenské víťazstvo. Jej útoky boli jednoducho zastrašovacie a boli zveličené medzinárodnými médiami. (...) Ich slávna ofenzíva v roku 1989, ktorá umožnila začiatok mierových dohôd nastolených zo strany Spojených štátov (...), bola dosiahnutá mužmi najatými z Nikaragui. Nikaragua vyslala 7 000 mužov a útok počítal dohromady s 12 000. Ďalších 5 000 bolo postavených zo skupín detí pod 15 rokov, vedených niektorými "internacionalistami". Tí ostatní boli Kubánci, Kolumbijčania a Peruánci.*

¹¹⁷ EIR, Special Report: Why U. N. plans..., cit. dielo, ss. 146-150

*Ofenzíva bola vojenským fiaskom a bolo naozaj ťažké sa spamätať z jej následkov, no v tom čase myšlienka mieru už bola zabudnutá. (...) V rovnakom čase gerily FMLN mohli fungovať iba so zahraničnou podporou. Okrem pomoci zo strany Nikaragui tu boli tábory pre utečencov v Hondurase zriadené Medzinárodným červeným krížom. V nich členovia z rodín príslušníkov geríl dostávali jedlo, starostlivosť a ubytovanie, zatiaľ čo obeť konfliktu, ktoré nepatrili ku gerilám, zostávali bez akejkoľvek pomoci. (...) Najdôležitejšie vojenské víťazstvá geríl sa udiali v diplomatických rokovaníach a na uliciach amerických miest, a nie na bojových poliach! (...) Dnes existuje zdemoralizované vojsko, ktoré je rozpoltené a ktoré, za krátky čas bude úplne presiaknuté podvratnosťou, pretože je to rozvracanie, čo dnes určuje povýšenie! To sú syntézy mierovej dohody (...). Spojené štáty a Spojené národy sa rozhodli dať moc gerilám FMLN."*¹¹⁸

Podpora OSN národným teroristickým alebo "oslobodzovacím" skupinám s marxistickou pečatou nemôže priviesť do údivu, ak si uvedomíme, že iba v rokoch 1975 a 1985 tie isté Spojené národy financovali revolučné ozbrojené hnutia, v podstate marxistické, viac ako 133 miliónmi dolárov, z ktorých, nemenej ako 100 miliónov, pochádzalo priamo zo západných príspevkov samotných Spojených národov.¹¹⁹

¹¹⁸ Tamže, ss. 155-156

¹¹⁹ Thomas G. Gulik: The U. N.'s War Against the West. In Humman Events, Washington, D. C., 16. Februára 1985, s . 13

Detailnejšie vysvetlené – tieto fondy boli určené SWAPO, African National Congress (ANC), OLP a iným spojeneckým skupinám, ako Červené brigády, Baader-Meinhofskej strane, írskej IRA a Červenému japonskému vojsku.¹²⁰

¹²⁰ tamže, s. 14

Kapitola XIII.

2. – Kambodža

(1989 – 1993)

Neúspech operácií Spojených národov na "udržanie mieru" na Balkáne mal smutnú predohru v umierajúcom "mierovom procese" v Kambodži, národe, ktorý trpel hrôzy desaťročia trvajúcej vojny a jednou z najhorších genocíd tohoto (*minulého, pozn. preklad.*) storočia pod Polpotovým režimom v rokoch 1975 až 1979.

Zatiaľ čo masmédiá oplakávali neúspech "mierových operácií", najdrahších v histórii OSN, kambodžské obyvateľstvo čelilo prízraku stupňujúceho sa znovu dobývania moci Poltpotovskou genocídou, a to vďaka "mierovému procesu" riadenému OSN!

Tento "mierový proces" sa začal v júli 1990 po stretnutí amerického ex-ministra zahraničných vecí Jamesa Bakera s ruským ministrom zahraničných vecí Edaurdom Ševarnadzem a s tichým súhlasom Číny (piatym stálym členom rady bezpečnosti OSN) a vytýčil si dva ciele: prvý – dopriať bojovníkom Polpotových Červených Khmérov dlhý čas na oddych na ich vojenskú reorganizáciu a územnú expanziu z 10 na 20 percent krajiny; a druhý – systematické strhnutie a odzbrojenie kambodžskej vlády vedenej premiérom Hun Senom, ktorý sa dostal k vláde s pomocou vietnamského vojska po vyhnaní Pol Pota.

Nebolo to po prvý raz, čo genocída Pol Pota profitovala z podpory kontrolórov Spojených národov! Pol Pot, ktorý vyštudoval na Sorbonskej univerzite v Paríži a

bol podporovaný, financovaný a vyzbrojený Čínskou ľudovou republikou, vďačil za svoje vojenské víťazstvo v roku 1975 aj Spojeným štátom! Bez tajného bombardovania neutrálnej Kambodžev roku 1969, ktoré umožnilo ilegálny prevrat Lon Nola (540-tisíc ton bômb zhodených na kambodžské územie, ktoré zabili približne 150-tisíc civilných obyvateľov, dokaličili milión osôb a zničili veľkú časť infraštruktúry v krajine, zlahčiac postup ozbrojencov Červených Kmérov)¹²¹ Pol Pot by nikdy nemohol poraziť Lon Nlove vojská. Toto je dôvod brilantného vyhlásenia Khieu Samphana, Pol Potovho zástupcu, ktorý hneď po víťazstve povedal: *"Červení Khméri vyjadrujú hlbokú vďaku (...) vysokopostaveným americkým osobnostiam, ktoré pomohli a podporovali nás v našej veci."*¹²²

Po páde Červených Kmérov, napriek strašným správam o genocíde, mučení, o úplnej vojne proti každej forme civilizácie a kultúry, napriek otrockým podmienkam, v ktorých sa ocitlo celé obyvateľstvo, ktoré zaplňali stránky medzinárodnej tlače, Pol Pot zostával nerušene na svojej pozícii reprezentanta Kambodže v OSN, zatiaľ čo krajinu, prebúdžajúcu sa zo strašného sna genocídy, riadila zločineckým spôsobom OSN!

Kambodža v období po Pol Potovi bola jedinou krajinou na svete, ktorej bola odmietnutá akákoľvek finančná pomoc OSN, ktoré uvádzalo (OSN, pozn. preklad), že jej vláda podporovaná Vietnamom je "nelegálna" a ktoré dospelo až k tomu, že ju vylúčilo z každej medzinárodnej dohody o

¹²¹ EIR, Special Report: Why U. N.'s plans..., cit. dielo, ss. 121-122

¹²² tamže, s. 122

komunikácii, obchode dokonca aj z Medzinárodnej zdravotníckej organizácie!

V tom čase na následky dobre liečiteľných chorôb zomrelo v Kambodži viac detí ako v ktorejkoľvek inej krajine na svete. Viac ako 90 percent sietí vodných nádrží ostalo znečistených, no Spojené národy nepohli ani prstom! Spojené štáty dospeli až k cynizmu, keď prehlásili Kambodžu za nepriateľský štát, znemožniac tak prakticky akejkoľvek neštátnej či náboženskej skupine poskytovať humanitárnu pomoc, posielat' lieky či protézy pre desiatky tisíce osôb zmrzačených výbuchmi nášľapných mín, ktorými boli posiate ryžové polia počas vojny. Ani Kuba nikdy nebola postihnutá takouto totálnou tvrdosťou a krutosťou!

Po viac ako desaťročí medzinárodnej izolácie, počas ktorej jediným obchodným partnerom bol Sovietsky zväz a východoeurópske krajiny, s ekonomickým úpadkom v týchto krajinách, v auguste 1990 dozreli podmienky na "Mierový plán" navrhnutý OSN. V tomto pláne však politika znovudobytia moci a oddialenia volieb za Pol Pota bola v úplnom súlade s plánom Spojených národov!

"Mierový plán" predvídal politické uznanie masového vraha ako bol Pol Pot, ktorý ešte v júli 1990 vyhlásil: *"Keby bolo kambodžské obyvateľstvo redukované na milión osôb, avšak skutočných vlastencov, mohli by sme rekonštruovať novú Kambodžu, nezávislú a slávnú!"*¹²³

Nič nebolo vykonané na rozdrvenie brigád Červených Khmérov či na postavenie ich veliteľov pre Norimberský súdny tribunál za zločiny a vyhladzovanie, ktorého sa dopustili, dokonca, vo všetkých dokumentoch Spojených

¹²³ Tamže, s. 124

národov bol pojem "genocída" nahradený všeobecnejším termínom "porušenie ľudských práv", alebo "politiky a praktiky nedávneho obdobia" a rezolúcie, ktoré sa odvolávali na *"zverstvú na úrovni genocídy, spáchané osobitne počas Pol Potovej vlády"* a ktoré žiadali *"určenie, uväznenie, vyhostenie či predvedenie pred súd zodpovedných za zločiny proti ľudskosti páchané v Kambodži"*, a ktoré vyžadovali *"zabráneniu návratu moci zodpovedných za genocídne skutky, spáchané medzi rokmi 1975 a 1979"*, boli OSN vypustené. Zločinec ako Pol Pot sa tak stal uznávanou politickou osobnosťou, hodnou sadnúť si za rokovací stôl!

Dokonca každý pokus thajskej vlády na medzinárodnej pôde, zameraný na izoláciu, vypudenie a zničenie geríl Červených Khmérov bol surovo potlačený! Prvý minister Chatichai Choonhaven s podporou 90 poslancov sa pokúsil uskutočniť regionálnu poradu na izolovanie Červených Khmérov, no tá sa napokon nemohla uskutočniť. Chatichai sa teda stretol s americkým prezidentom Bushom s požiadavkou vyvíjať tlak na Čínu, aby prestala podporovať Pol Pota, no bola mu daná odpoveď, že politické riešenie v Kambodži musí počítať s Pol Potovou vládou! Skutočná odpoveď však prišla o niekoľko dní neskôr, keď vojenský štátny prevrat nahradil prezidenta Chatichaiho generálom Suchindom Kraprayoonom, ktorý sa poponáhľal s vyhlásením: *"Ak sa chce nájsť nejaké riešenie pre Kambodžu, musí sa umožniť Červeným Khmérom zúčastniť sa na moci"*!

Súčasne misia Spojených národov v Kambodži (UNTAC) sa pokúšala o likvidáciu každej vládnej moci, potláčajúc bez akejkolvek miery kambodžskú národnú suverenitu. Pod zámienkou, že Kambodža *"nemá nijakú vládu"*, sily UNTAC

riadili vedúcich ministrov na "zabezpečenie neutrálneho politického prostredia v očakávaní blížiacich sa všeobecných volieb", zatiaľ čo vyslanci OSN vykonávali priamu kontrolu nad jestvujúcimi hospodárskymi štruktúrami pôsobiacimi na poli zahraničných vecí, obrany, financií, verejnej bezpečnosti, informácií a – iniciatíva bez precedensu – šéf UNCTAC Yasushi Akashi (tá istá osoba, ktorá riadila misiu OSN v bývalej Juhoslávii), prevzal kontrolu nad súdnou mocou a políciou!

"Mierový plán" počítal s finančnou pomocou a ekonomickou rekonštrukciou pre Kambodžu: Medzinárodný menový fond (IMF) a Svetová banka sľúbili svoju pomoc, no iba v tom prípade, ak Spojené národy prevezmú väčšinovú kontrolu nad krajinou a potom, ako budú nastolené nové poplatky "na rýchle vrátenie vkladov" – ako to povedal Roger Lawrence, ekonomický poradca UNTAC – dňa 3. novembra 1992.

Toto je krátka syntéza ďalšej pomoci, ktorú krajina získala: z 880 miliónov dolárov sľúbených na Konferencii v Tokiu roku 1992 na rehabilitáciu Kambodže sa iba 95 o osem mesiacov na to realizovalo; zo 145 miliónov sľúbených zo strany Spojených štátov iba 14 sa dostalo do Kambodže. No všetka táto pomoc skončila v podstate v živení korupcie a inflácie. Zatiaľ čo "plán na obnovu" sa obmedzil iba na vystavenie niektorých hotelov, barov a reštaurácií¹²⁴, v ekonomickej kríze inflácia stúpala ku hviezdám spolu s tarifami prostitútok, ktoré prosperovali zo štedrej distribúcií 800-tisíc prezervatívov misijným silám v Kambodži prostredníctvom OSN!

¹²⁴ Tamže, s. 121

V júni 1992 sa "mierový plán" začal rozpadávať. Pokus zaradiť vodcov Červených Khmérov do Najvyššej národnej rady sa stretával s neustálym odporom Phnom Penhovho ľudu, ktorý sa vydal do ulíc v snahe vyhladať zločincov genocídy, aby ich rozmetali. Červení Kméri na to odpovedali masakrami proti kambodžskému ľudu; ostreľovali lietadlá OSN, zajali ako rukojemníkov pozorovateľov OSN, cielene útočili na budovy, v ktorých sa nachádzali a začali systematickú deštrukciu ostatkov infraštruktúry v krajine.

Princ Sihanouk na konferencii v januári 1993 oznámil svoju totálnu nedôveru (*výpoveď, pozn. preklad*) silám Spojených národov a obvinil Spojené štáty, že viedli štátny prevrat v roku 1970 a urobili všetko na zabránenie uskutočnenia kambodžských prezidentských volieb stanovených na máj 1993, ktoré mali ukončiť mandát Spojených národov v Kambodži...

Kapitola XV.

3. – Irak

(1989–1994)

V osemdesiatych rokoch na konci vojny s Iránom Irak ohlásil ambiciózny plán rozvoja, ktorý zahŕňal: zvýšenie využitia nafty následne po objave nálezísk z roku 1987 – porovnateľných so saudskoarabskými; stavanie rafinérií, ropných podnikov a infraštruktúry prístavov; železiarskeho podniku a jedného na spracovanie hliníka; automobilovej fabriky a zaradenia na zúrodňovanie.¹²⁵

Britský týždenník The Economist vo vlastníctve Evelyny Rothschildovej sa uchýlil k vyjadreniu, že iracký dlh bude Achilovou päťou Bagdadu a popredný ekonóm Kissinger Associates (poradná firma Henryho Kissingera) Alan Stoga medzi 6. A 8. júnom roku 1989 vypravdil do Iraku delegáciu anglo-amerických bankárov a naftárov, ktorá žiadala "privatizáciu" irackej ropy na výmenu za úvery. Na iracké zamietnutie Stoga v článku z 19. augusta 1990 prezentovanom v Christian Science Monitor, otvorene žiadal vojnu proti Iraku.¹²⁶ "Ak by Saddám uskutočnil vlastné ambície," píše Stoga, "*Irak by bol schopný dosiahnuť kontrolu nad cenou ropy s následným dopadom aj nad svetovou ekonomikou, ktorá ešte funguje na rope.*"¹²⁷ Toto ale nezapadalo do stratégie tých, čo sa snažia o Svetovú vládu a vyludnenie planéty.

¹²⁵ Nuova Solidarietà, 21. Settembre 1990, ss. 5-6

¹²⁶ Tamže

¹²⁷ Tamže, s. 6

Skutočne, dňa 23. septembra 1991 vo svojom prejave na generálnom zhromaždení Spojených národov americký prezident George Bush (*st., pozn. preklad*) vyhlásil nástup "svetového impéria", riadeného piatimi stálymi členmi rady bezpečnosti OSN. Bush okrem iného deklaroval, že táto vláda vychádza z konca studenej vojny a z vojny proti Iraku!

So 120-tisícimi náletmi, ktoré zničili všetku civilnú a vojenskú infraštruktúru a neušetrili ani potravinové sklady, mosty, mešity, kostoly, archeologické náleziská či civilov a vojakov na úteku, táto "intervencia" Spojených národov spôsobila straty na ľudských životoch v počte medzi 300-tisíc až 500-tisíc obetí bez toho, aby mŕtvi boli zrátaní v dôsledku celkového embarga uvaleného OSN na túto krajinu od zastavenia nepriateľstva až po dnes.

Masívne vzdušné bombardovanie použité proti Iraku bolo: porušením Haagskeho dohovoru z roku 1907 a 1923, prestúpením Ženevskej konvencie z roku 1949, porušením Norimberskej charty, Dohovore o genocíde a Deklaráciou ľudských práv OSN. Toto všetko však Spojené národy nezastavilo!¹²⁸

Zámienkou tejto vojny bolo odmietnutie Saddáma Husseina stiahnuť sa z okupovaného kuvajtského územia po jeho obsadení 2. augusta 1990. No jasnosť týchto faktov poukazuje na to, že americká vláda systematicky sabotovala každé úsilie, nasmerované na dosiahnutie diplomatických riešení konfliktu a to potom, čo Spojené štáty, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska a Francúzsko si poslúžili radou bezpečnosti OSN na vyhlásenie

¹²⁸ EIR, Special Report: Why U. N.'s plans..., cit. dielo, s.

nepriateľstva, ktoré vyprovokovalo irackú inváziu do Kuvajtu! Takýto spôsob postupovania je porušením článku 24 ústavy Spojených národov, prestúpením Norimberskej charty a ďalších medzinárodných dohôd, v neposlednej rade prekročením Ústavy Spojených štátov!¹²⁹

No táto vojna mala nastoliť vo svete nový princíp – ten, že imperiálny diktát rady bezpečnosti OSN je medzinárodným zákonom; a tiež sa snažil nanútiť svetu precedens stať sa svedkom neopísateľnej genocídy v podmienkach úplnej nemohúcnosti.

Kto chcel túto vojnu?

Na rozhovoroch 29. augusta 1990 profesor Gregorij Bondarevskij, poradca sovietskej vlády v otázkach Stredného východu poznamenal, že Briti, ktorí vyčítali Sovietom, že zásobovali zbraňami Irak, boli zatiahnutí do "tajných dohôd" na predaj zbraní Bagdadu, dodajúc: "... ak Spojené štáty, či hádam iba Veľká Británia (...) by navrhli nejaký druh ultimáta (...) 28. a 29. júla 1990 Saddám Hussain by sa nebol pohol."¹³⁰

Nielenže nedošlo k tomuto ultimátu, no "Ako vyplýva z rozhovorov medzi Saddámom Hussainom a americkým veľvyslancom Aprilom Glaspiem, iba tri dni pred inváziou, USA povzbudili všetkými spôsobmi Saddama na vpád, zatiaľ čo posmeľovali emira Kuvajtu popudzovať proti sebe Irak, až kým sa neodhodlá na tento krok."¹³¹

Diplomatický dokument vrcholného významu potvrdzuje vážnu zodpovednosť americkej a britskej vlády na vypuknutí

¹²⁹ tamže, s. 100

¹³⁰ Nuova Solidarietà, 31. Augusta 1990, s. 4

¹³¹ Nuova Solidarietà, 23. novembra 1990, s. 9

vojny v Perzskom zálive: v liste, ktorý kráľ Fahd zo Saudskej Arábie zaslal princovi Saad al-Sabahovi, emirovi Kuvajtu, aby sa zúčastnil na stretnutí, ktoré sa malo konať v Gedde 31. júla 1990 so zastúpením Iraku s cieľom hľadať diplomatické riešenie, emir na okraj vlastnou rukou poznamenal, že *"...nestane sa nič, čo by sa nezhodovalo s názormi našich priateľov v Egypte, Washingtone a Londýne"*.¹³²

V ten istý deň, ako sa uskutočnila invázia, 2. augusta 1990, Spojené národy prijali "Rezolúciu 660" odsúdenia, požiadavky neodkladného ústupu a hrozby vojenského zásahu.

Nasledovali dni horúčkovitej diplomatickej aktivity arabských krajín, no želanie vojny zo strany Spojených štátov, Francúzska a Veľkej Británie bol poznačený týmito urýchlennými opatreniami:

- Dňa 3. augusta 1990 Pentagon potvrdil, že 60-tisíc irackých vojakov bolo rozmiestnených na hraniciach Saudskej Arábie, táto správa sa potom ukázala ako nepravdivá;
- Dňa 4. augusta Bush vyslal výhražnú nótu saudskoarabskému kráľovi Fahdovi pre jeho negociačné úsilie v Bagdade; v rovnaký deň OOP (*Organizácia na oslobodenie Palestíny, pozn. preklad.*) v Káhire predstavila mierový plán na dovoz irackej ropy, rozmraziac iracké kontá v Európe;

¹³² Nuova Solidarietà, 13. Apríla 1991, s. 7

- Dňa 5. augusta 1990 Irak ohlásil začiatok sťahovania svojich vojsk, no na nasledujúci deň Spojené štáty, Francúzsko a Veľká Británia odpovedali svojim rozhodnutím organizovať námornú blokádu proti Iraku, zatiaľ čo Spojené národy prijali "Rezolúciu 661", ktorá ustanovila embargo proti Iraku;
- Dňa 6. augusta Saudská Arábia bola prinútená akceptovať americké vojenské sily na svojom území;
- Dňa 9. augusta Spojené národy prijali "Rezolúciu 662", ktorá zneplatňovala irackú inváziu;
- Dňa 10. augusta Káhirský summit arabských krajín predložil už v minulosti prijatú dohodu všetkých zainteresovaných krajín, no Egypt pod americkým tlakom zabránil, aby text dohovoru bol prejednaný a odsúhlasený, predložiac namiesto toho iné riešenie, ktoré medzi iným počítalo s euro-americkou intervenciou v oblasti;
- Dňa 12. augusta Irak navrhol mierový plán pre celú oblasť Stredného východu, no Bush odpovedal vojenským zásahom; nariadil svojim silám v Perzskom zálive zabrániť každému prevozu irackej ropy a v nasledujúci deň odmietol mierový plán navrhnutý Irakom. Iracká vláda odpovedala vojenským zásahom a zajatím cudzích štátnych príslušníkov ako rukojemníkov;
- Dňa 17. augusta "Rezolúcia 664" OSN žiadala oslobodenie rukojemníkov;

- Dňa 19. augusta Saddám Hussain vyhlásil, že prepustí rukojemníkov výmenou za ukončenie vojny proti Iraku; návrh bol zamietnutý a prezident Mitterand poveril francúzske vojenské sily na intervenciu proti akejkoľvek lodi, podozrivej z narušenia embarga proti Iraku;
- Dňa 25. augusta rada bezpečnosti OSN "Rezolúciou 665" vypovedala každý obchodný a finančný vzťah s Irakom, poskytnúc každému členskému štátu Spojených národov právo vojensky zakročiť proti irackému loďstvu.

V tomto bode sa úsilie tých, čo chceli vojnu za každú cenu, sústredilo na formovanie koalície štátov tvoriacich súčasť Rady bezpečnosti OSN, na zabezpečenie budúceho súhlasu s francúzsko-anglicko-americkými rezolúciami o vojne proti Iraku.

- Sýrii bola poskytnutá ministrom zahraničných vecí USA Bakerom voľná cesta na dokončenie dobytia Bejrútu: dňa 13. októbra 1990 padol generál Michel Aoun, posledný šéf ústavne zvolenej libanonskej vlády;
- Rusko dostalo pôžičku 7 miliárd dolárov od Saudskej Arábie;
- V novembri Baker navštívil za 24 dní 12 krajín a stretol sa s 18 ministrami zahraničných vecí štátov začlenených v Rade bezpečnosti OSN;
- Egyptu bola sľúbená finančná pomoc a uznané právo nad Líbiou a Sudánom;

- Turecku bol slúbený sever Iraku bohatý na ropu;
- Dňa 10. decembra Čína dostala pozvanie na vrcholné obchodné stretnutie vysokého významu, prvé od masakry na Námestí Tien-am-men;
- V polovici novembra prezident Bush navštívil šesť krajín počas siedmich dní, aby si zabezpečil hlasy v Rade bezpečnosti OSN; 24. novembra sa Baker stretol s prezidentom a kolumbijským ministrom zahraničných vecí, pričom pohrozil totálnym blokom voči Kolumbii v prípade neochoty hlasovať proti Iraku;
- O dva dni skôr Baker bol v Jemene, kde prezidentova zamietajúca odpoveď stála krajinu zníženie finančnej pomoci z 20,5 milióna dolárov na 2,9 milióna.

Dňa 29. novembra Rada bezpečnosti OSN so zdržaním sa hlasovania Číny a opozíciou Kuby a Jemenu schválila Rezolúciu 678, ktorá dala voľnú cestu vojne proti Iraku!¹³³

Po viac ako štyroch rokoch zastavenia nepriateľstva voči Iraku OSN vydalo alarmujúci výkrik: "Irak umiera od hladu"!

Hľa, ako zodpovedný bezpečnostných intervencií Svetového potravinového programu (inštitúcia Spojených národov) Dieter Hannusch opisoval situáciu v Iraku po návrate z misie v krajine v roku 1995: *"To, čo som videl v Iraku, predčí každú predstavivosť: ľudia už vôbec*

¹³³ EIR, Special report: Why U. N.'s plans..., cit. dielo., ss. 106-110

nevládku. Z 20 miliónov obyvateľov 12 miliónov trávi celé dni v snahe zabezpečiť si niečo na jedenie, a z nich sú dobré 4 milióny, ktoré nedokážu nájsť nič a sú odkázaní na nás. Irak je na okraji priepasti a ak medzinárodné spoločenstvo niečo neurobí, bude mať na svedomí humanitárnu katastrofu!"¹³⁴

¹³⁴ Giornale di Brescia, 27. Septembra 1995

Kapitola XVI.

4. – Somálsko

(1992)

"Desiatky tisíc vojakov Spojených národov, ktorí sa zhromažďujú na východe strednej Afriky, sú rozhodne podivuhodným predstavením v moderných časoch. Misia v Somálsku riadená Spojenými štátmi by mohla postaviť míľnik v dosiahnutí "práva na vmiešavanie" (kríženie záujmov, interferenciu, pozn. preklad.) medzinárodného spoločenstva do konfliktov, v ktorých podstata ľudskej biedy sa stáva príliš veľká na to, aby bola iba jednoducho pozorovaná z diaľky." Toto je vyhlásenie zo 14. decembra 1992 v istom komuniké pre Reuters, polooficiálnu tlačovú agentúru britského Foreign Office.¹³⁵

"Akcia podniknutá v Somálsku je iba začiatkom," vyhlásil francúzsky minister pre humanitárne záležitosti Bernard Kouchner v tom istom komuniké, "Ľudia umierajú aj v iných krajinách: v strednom Sudáne, v Libérii, v Mozambiku, v Angole, v Mjanmarsku, v Bosne. Humanitárny zásah a právo na vmiešavanie sú veľké moderné politické idey!"

Rozhodujúcim aspektom zásahu v Somálsku bola úplná absencia priznania národnej suverenity štátu, bez

¹³⁵ EIR, Special Report: Why U. N.'s plan..., cit. dielo, s. 163.

akéhokoľvek pokusu maskovať to nejakou legálnou požiadavkou!

Francúzsky premiér Pierre Bérégovoy objasnil tento bod vyhlásiac: *"Nadalej v dejinách ľudstva bude existovať potreba vmiešavania sa, keď ľudské životy sú ohrozené."*¹³⁶

Situácia v Somálsku bola očividne zúfalá a humanitný zásah s jeho vojenskou súčasťou bol viac ako potrebný. Podľa názoru riaditeľa medzinárodného červeného kríža Geralda Jonesa, ktorý odznel v jednej diskusii na americkom kongrese, v populácii 7 miliónov osôb je milión a pol Somálčanov v ohrození života a ostatných 4,5 potrebuje pomoc.¹³⁷

Avšak to, čo bolo schválené, že tie isté anglicko-francúzsko-americké sily, ktoré vyžadovali humanitárny zásah, boli riadené zodpovednými za katastrofu v Somálsku; za situáciu, ktorá teraz bola cynicky využitá ako zámienka na zásah.¹³⁸

Zodpovednosť Spojených národov za vytvorenie chaosu v Somálsku vyšla na povrch v októbri 1992, keď osobitný vyslanec OSN v tejto krajine Mohammed Sahnoun podal demisiu po tom, ako tvrdo kritizoval byrokráciu Spojených národov za jej neuveriteľnú pasivitu v Somálsku. *"Úplne a kompletne sme absentovali,"* vyhlásil Sahnoun, *"Spojené národy chceli zasiahnuť a ja nechápem, prečo sa tak nestalo. Bolo to príliš veľké zdržanie; tragické zdržanie. Dnes za to*

¹³⁶ EIR, Special Report: Why U. N.'s plan..., cit. dielo, s. 164

¹³⁷ Tamže

¹³⁸ Tamže

platíme (...). Na vlastné oči som videl umierať deti (...), starých (...) a neprišla žiadna pomoc"!¹³⁹

Zničenie Somálska bolo priamym dôsledkom akcií, podniknutých západnými vládami, ktoré rozpadom ekonomiky vyprovokovali občiansku vojnu, začatej po páde prezidenta Siada Barreho v januári 1991, po dvadsiatich rokoch jeho trvania pri moci.

Hoci v roku 1987 bol vyjednaný úver s Medzinárodným menovým fondom (FMI), v rovnakom roku Somálsko bolo nútené pre svoju hroznú vnútornú ekonomickú situáciu prerušiť vzťah s touto mocnou organizáciou OSN.

Medzinárodný menový fond teda prerušil každú pôžičku Somálsku, čo neskôr nasledovali aj ostatní veritelia. Na konci roku 1988 bez akejkoľvek nádeje na pôžičku, bolo Somálsko nútené zaplatiť 47,6 percent zo svojho vývozu za služby spojené s úverom, zatiaľ čo od roku 1987 do 1989 somálska mena musela devalvovať o 460 percent, čo spôsobilo dramatický nárast cien dovážaného tovaru. Následne – pod medzinárodným tlakom – vládna kontrola nad cenami tovaru základnej spotreby bola zrušená: výsledkom bol celkový nárast cien o 200 percent!

V roku 1989, okrem toho v súvislosti s kolapsom ekonomiky, začali silnieť sily opozičného režimu. V tom istom roku pod zámienkou porušenia ľudských práv Spojené štáty zablokovali Somálsku akúkoľvek pomoc: v nasledujúcom roku FMI vyžiadal ďalšiu devalváciu 500 percent somálskych šilingov a dovoz potravín týkajúci sa humanitnej pomoci sa úplne zastavil. V Ríme a ďalších európskych mestách boli organizované konferencie síl opozície prezidenta Barreho, a

¹³⁹ Tamže, s. 165

nato západné veľvyslanectvá a Spojené štáty opustili krajinu!¹⁴⁰

Nasledovala občianska vojna s hrôzami, ktoré opisovala na prvých stranách medzinárodná tlač. Uprostred politického a vojenského chaosu, keď - podľa správy osobitného vyslanca Shanouna - od 4 000 do 5 000 detí zomieralo každý deň, Spojené národy úplne absentovali; keď humanitárne sily súkromných agentúr boli pomalé v uspokojení potrieb obyvateľstva, byrokracia Spojených národov zdržiavala humanitárnu pomoc v sume 68 miliónov dolárov pod neuveriteľnou zámienkou potreby podpisu nejestvujúcej hlavy štátu krajiny, do ktorej pomoc prichádzala!¹⁴¹

V Somálsku mali zvíťaziť iba "veľké myšlienky modernej politiky" a "práva na vmiešavanie sa " Spojených národov a úplne opovrhnutie zvrchovanosťou členskej krajiny!

¹⁴⁰ Tamže, ss. 165-169.

¹⁴¹ Tamže, s 165

Kapitola XVI.

5. - Rwanda

(1990-1994)

Otvorená vojna, ktorá vypukla medzi kmeňmi Hutu a Tutsi, začala 6. apríla 1994 v Kigali zostrelením lietadla s prezidentom Rwandy Juvenalom Habyrimanom a prezidentom Burundi Cyprienom Ntaryamirom na palube. Títo sa vracali z Tanzánie, kde sa zúčastnili na vrcholnom rokovaní hláv štátov, aby hovorili o zrážkach medzi kmeňmi v tejto zemepisnej oblasti.

Po smrti prezidenta sa rozpútala reťaz masakrov. Dňa 25. mája 1994, po hrozných krviprelievaniach, ktoré si vyžiadali stá tisíce mŕtvych a dokaličených, generálny sekretár OSN Boutros-Ghali na jednej tlačovej konferencii v New Yorku obvinil národy sveta za genocídu páchanú v Rwande: *"Je to krach nielen Spojených národov, ale aj celého medzinárodného spoločenstva. A všetci sme zodpovedný za tento krach. Nie iba veľké veľmoci, ale aj africké krajiny, mimovládne organizácie a celé medzinárodné spoločenstvo. To, čo sa deje, je genocída."*¹⁴²

Ak by bol Boutros-Ghali čestnejší, bol by hľadal zodpovednosť za to, čo sa udialo v Rwande nie u iných, ale vo svojom vlastnom dome: v organizáciách OSN – Medzinárodnom menovom fonde a Svetovej banke; a tiež by musel poukázať na zodpovednosť dvoch veľmocí a stálych členov Rady bezpečnosti OSN – Francúzsko a Veľkú Britániu.

¹⁴² Executive Intelligence Review, 3. Júna 1994, s. 30

Zatiaľ čo Francúzsko už dlho podporovalo a ozbrojovalo kmeň Hutu a bolo ochrancom prezidenta Habyarimanu, Belgicko a Veľká Británia s tichým súhlasom podporovali Vlastenecký front Rwandy (RPF) s jeho sídlom v Ugande.

Ako dokumentoval časopis Executive Intelligence Review: *"Skaza v Rwande mala počiatok nie vo vražde prezidenta Habyrimanu, ale v invázii vojsk vlasteneckého Frontu Rwandy včlenených do rwandskej armády v októbri roku 1990 do Rwandy s podporou Veľkej Británie"*¹⁴³ *"Ugandský prezident Musceveni nekonal sám. Jeho zväzky s britskou kráľovskou rodinou sa realizovali cez dve osoby: lady Chalkerovú, ministerku Overseas Development chránenú Margaret Thatcherovou a Tinyho Rowlanda, prezidenta Lonrho Corp. a od roku 1961 šéfa lobbystickej skupiny genocídnych vojen v Afrike"*¹⁴⁴, ktorý uviedol Chalkerovú do najvyšších kruhov britskej moci. (...) Chalkerová bola prvou zahraničnou osobou, ktorá sa stretla s prezidentom Muscevenim po jeho nástupe k moci v Kampale roku 1986 (...) a, ako si postažoval jeden britský expert, trávila príliš veľa svojho času v oblasti stredovýchodnej Afriky a v Ugande."¹⁴⁵

Oddiely vojsk RPF potlačené francúzskymi parašutistami pri Kigali, po invázii roku 1990 ovládli ešte Rwandu, roku

¹⁴³ Executive Intelligence Review, november 1994, Special offprint, s. 40

¹⁴⁴ Idem, s. 15. (Lonrho Corp. v roku 1990 zamestnával viac ako 100-tisíc osôb v Afrike a bol najväčším súkromným producentom na kontinente a jednou z najsilnejších firiem v oblasti vzácnych kovov).

¹⁴⁵ Executive Intelligence Review, november 1994, Special offprint, s. 40

1991 dobyli mestečko Ruhengeri a spôsobili útek 200-tisíc Hutuov. V priebehu roku 1992 nájazdy vojakov RPF v Rwande pokračovali a vo februári 1993 prevzali kontrolu nad oblasťou na severe krajiny, povraždili 40-tisíc Hutuov a zahnali zvyšok miestneho obyvateľstva.

Pokračujúce vpády vojsk RPF v Rwande sa odohrávali v národných parkoch Gorilla, Volcans a Virunga nachádzajúcich sa na hraniciach s Ugandou a využívaných ako základne pre ich útoky. Dnes sú tieto národné parky spravované World Wildlife Fund (WWF) mimovládnu organizáciou OSN, ktorá presne šesť mesiacov pred inváziou prevzala kontrolu nad troma parkami s programom Gorilla protection program! Opätovné pokusy vládnych vojsk v Rwande vytlačiť povstalcov z parkov boli systematicky odsúdené medzinárodnou tlačou a WWF.¹⁴⁶

Počas roku 1993 Rwanda upadla do najhoršej biedy. V marci tohoto roku FAO ohlásila nebezpečenstvo sucha, ktoré mohlo skosiť 800-tisíc ľudí. No nič sa neurobilo! Naopak, uskutočnil sa tlak na prezidenta Habyarimanu, aby vytvoril vládu národnej jednoty, ktorá by mala zahrňovať aj disidentských Hutuov a Tutsiovský Vlastenecký front Rwandy. Aby sa dosiahol tento výsledok, bolo uvedené do platnosti embargo na fondy určené pre krajinu!¹⁴⁷

V auguste 1993 pod ochranou Spojených štátov a Veľkej Británie prezident Habyarimana bol prinútený podpísať dohodu (Arusha Accords) s opozíciou, poskytnúc Tutsiom z RPF 50 percent miest vo velení vojska a sedem kresiel vo

¹⁴⁶ Idem, s. 41

¹⁴⁷ Executive Intelligence Review, 3. Jún 1994, s. 31

vládnom kabinete. O mesiac nato OSN vyslala kontingent Modrých prílb do Rwandy, aby preskúmal uplatňovanie dohody.

Dňa 23. októbra toho istého roku na hraniciach Burundi bol zavraždený prezident Ndadyae v štátnom prevrate, o ktorý sa pokúsili vojská s prevahou Tutsiov. Dobrých 100-tisíc Hutuov bolo zmasakrovaných a ďalších 700-tisíc bolo prinútených na útek z krajiny, no medzinárodná tlač tomu nevenovala ani správičku! V marci nasledujúceho roku bolo taktiež v Burundi zabitých ďalších 40-tisíc Hutuov.¹⁴⁸

Po 6. apríli 1994, keď bolo zostrelené lietadlo na palube s prezidentom Rwandy Juvenalom Habyrimanom a prezidentom Burundi Cyprienom Ntaryamirom, sa začalo v krajine krviprelievanie a vojská RPF začali inváziu do Rwandy prechádzajúc cez národné parky Virunga a Akegera. Dňa 19. apríla vojská OSN (2 500 Belgičanov) opustili krajinu a Spojené národy nastolili embargo na dovoz zbraní rwandskej vláde!

Po zostrelení lietadla manželka zavraždeného prezidenta Habyarimanu v jednom rozhovore z 3. mája v Jeune Afrique obvinila belgické vojská OSN, že zostrelili lietadlo a zavinili smrť jej manžela. Letisko, z ktorého bola vystrelená raketa SAM-7, ktorá zasiahla lietadlo, bolo totiž pod ochranou OSN!¹⁴⁹

Pred 7. aprílom 1994 mala rwandská populácia 7,2 milióna ľudí. V septembri toho istého roku bolo približne milión osôb v krajine zabitých a podľa odhadov U. S. Agency

¹⁴⁸ Executive Intelligence Review, november 1994, Special offprint, s. 42

¹⁴⁹ Executive Intelligence Review, 3. júna 1994, s. 31

for International Development (AID) 2 576 000 osôb sa rozutekalo po krajine a 2 223 000 ušlo do štátov hraničiacich s Rwandou – do Zairu, Burundi, Tanzánie a Ugandy. Osemdesiat percent obyvateľov Rwandy teda bolo zabitých alebo vyhnaných zo svojho domova a z vlastnej krajiny!

Vodovodné a elektrifikačné systémy boli zničené! Päťdesiat percent zdravotníckeho personálu a učiteľov bolo zavraždených! Produkcia potravín sa zrútila spoločne so zvyškom ekonomiky a hodnotou rwandského šilingu! A humanitárna pomoc bola pod hranicou minimálnych požiadaviek na prežitie.¹⁵⁰

¹⁵⁰ Executive Intelligence Review, november 1994, Special offprint, s. 40

Kapitola XVII.

6. – Balkán

(1989-1995)

Genocída spáchaná na Balkánskom polostrove v mene "Veľkého Srbska" je iba jednou z posledných epizód tajnej stratégie piatich stálych členov rady bezpečnosti OSN.

Stratégovia Spojených národov a piatich krajín, ktoré ho kontrolovali (*Srbsko, pozn. preklad*) otáľali s účinnou intervenciou proti srbskej agresii a urobili všetko preto, aby nijaký vonkajší stret záujmov nemohol blokovat' "srbský plán". Aparát OSN vtedy medzi frustráciou a znechutením prostredníctvom svojho stredného personálu vytvoril prostredie úplne kontrolované, v ktorom srbská agresia mohla krok za krokom uskutočniť svoj plán dobytia, deštrukcie a genocídy.

Bolo to OSN so svojou Rezolúciou 713 o úplnom embargu dovozu zbraní – ktorý sa netýkal po zuby ozbrojeného agresora, ktorý bol pre neozbrojené obete smrtiacim nebezpečenstvom – ktorá zabezpečila krutosť a genocídu, ktorá sa odohrala na Balkáne; bolo to OSN, ktoré legitimizovalo (*ospravedlnilo, poz. preklad*) vojnového zločinca Radovana Karadžiča, a bolo to OSN, čo prinútilo Bosnu prijať Vance-Owenov plán, ktorý po prvý raz pozbavil členskú krajinu zvrchovanosti a jej teritória; bolo to OSN, ktoré intervenovalo, aby Chorváti a Bosniaci nemohli dosiahnuť vojenské víťazstvo.

Pokiaľ ide o kompenzáciu, OSN nikdy nepohlo ani prstom, aby zabránilo masakrovaniu nevinných civilných

obetí, aby zavrelo tábory etnického znásilňovania, ani aby prinútilo Srbov rešpektovať podpísané dohody. Jedinou pomocou, ktorú poskytly sily OSN, bolo prispievane k operáciám srbských etnických čistiek, deportujúc obyvateľov z ich miest a dedín po srbskom dobytí a iba s ich povolením!¹⁵¹ V rovnakom čase sily OSN bránili tým istým obyvateľom, aby sa vrátili do svojich domov, často s použitím násilia. Napokon, boli to Spojené národy, čo presvedčili prezidenta Franja Tudjmana o nevyhnutnosti oddelenia Bosny, aby sa rozdelil jednotný chorvátsko-bosenský front a umožnilo sa agresorom odpáliť propagandistickú kampaň na zmätenie pojmov násilník a obeť, zredukujúc všetko na oblastný etnický konflikt, tak typický pre Balkánsky polostrov.¹⁵²

Spomeňme aj záhadnú vraždu bosenského vice-premiéra Turaijlica, popredného odporcu politiky OSN 8. januára 1993 ôsmimi ranami zo strelnej zbrane, keď bol transportovaný do francúzskeho bunkra štyristo metrov od základne OSN v Sarajeve, kde bolo rozmiestnených 1 500 príslušníkov modrých prílb.¹⁵³ Vrahovia "četnici" (*názov odvodený od srbských partizánskych skupín, ktoré porazili Otomanov na Balkáne v 19. storočí, od roku 1918 prívrženci srbských nacionalistov, v rokoch 1991-92 členovia srbských bojových*

¹⁵¹ Porov. Time, 26. Apríla 1993, s. 27

¹⁵² Porov. Stjepan Mestrovic: The Balkanization of the West, Routledge, London and New York 1994, s. 104

¹⁵³ Pre detailnejšiu správu o spolupvine OSN na vražde Turaijlica pozri: Dizarević-Riva: OSN e morta a Sarajevo (OSN zomrelo v Sarajeve), Il Saggiatore, Milano 1995, s. 59

skupín za Srbský štát, pozn. preklad) štyridsiati ozbrojenci s dvoma obrnenými vozidlami sa nerušene vzdialili a OSN zabránilo akémukoľvek vyšetrovaniu zo strany bosnianskej vlády. Boutros-Ghali vyhlásil, že išlo o jednostrannú akciu zločineckých jednotlivcov.¹⁵⁴

V rovnakom čase, ako sa odohrala vražda Turaijlíca, Lawrence Eagleburger a Cyrus Vance zatvorili pre bosenského prezidenta Izetbegovića do Bieleho domu všetky brány, keď chcel požiadať od prezidenta Busha pomoc. Všetky už naplánované stretnutia boli zo "zdravotných dôvodov" odvolané.

Známe sú aj špionážne akcie hovorca OSN Freda Eckharda v prospech Srbov a jeho mafiánske vyhrážky prezidentovi Izetbegovićovi, ak nepodpíše "mierový plán" OSN na odčlenenie Bosny: "Ak on nepodpíše, nájdeme niekoho, kto to urobí zaňho!"¹⁵⁵ Spomeňme si pri tejto záležitosti, že iba o niekoľko hodín po tomto vyhlásení médiá v celej Európe priniesli zmienku o možnom štátnom prevrate zameranom proti Izetbegovićovi.¹⁵⁶

A ešte neuveriteľná udalosť na vodnej nádrži v Peruce, ktorá si vďaka spolupráci OSN so srbskými teroristami mohla vyžiadať život 30-tisíc Chorvátov.¹⁵⁷

¹⁵⁴ List Boutros-Ghaliho Rade bezpečnosti 19. Januára 1993

¹⁵⁵ Porov. Special Report: Why U. N.'s plans..., cit. dielo, s. 194

¹⁵⁶ Porov. Der Standard, 23. Júna 1993: "Prezident Izetbegovic sa bude musieť uchýliť do exilu v Turecku."

¹⁵⁷ Porov. Der Standard, 23. Január 1993. Kompletné zúčtovanie udalosti v Peruce sa nachádza v: Why U. N.'s plans..., cit. dielo, s. 219

Známy je aj obludný príbeh kanadského generála OSN MacKenzieho¹⁵⁸, ktorý sa zúčastnil na znásilňovaní bosenských žien, za čo nebol vôbec súdne stíhaný, aj napriek požiadavke Mustafu Bisića, generálneho prokurátora bosenskej vlády. Boutros-Ghali takto odpovedal na požiadavky obvinenia MacKenzieho: *"MacKenzie sa preslávil mierovými operáciami, na ktorých sa zúčastňoval. Želám mu skvelú politickú kariéru a všetko najlepšie*

¹⁵⁸ Dizarević-Riva, cit. dielo, s. 156. Tu je svedectvo vojnového zločinca Borislava Heraka, dozorca v tábore Kod Sonje, prítomného v čase návštevy MacKenzieho: "MacKenzie (...) sa odobral na územie kontrolované ozbrojencami "četnikmi" (...) na miesta, kde agresor zriaďoval koncentračné tábory (...) odobral sa do ženského koncentračného tábora nazývaného Kod Sonje (Sonin) vo Vogosce (...) a bol vo vyhradenej miestnosti, kde boli dievčatá určené pre osobitných hostí (...) prišiel na vozidle OSN (...) a vošiel so štyrmi bosenskými väzenkyňami (...). Neviem, či a koľko dievčat bolo odvedených dovnútra (...) som si istý, že to bol MacKenzie, lebo som ho stále vídal v televízii (...)" Je zaujímavé poznamenať, že srbskí zločinci z Vogoscy sú teraz chránení NATO, a predovšetkým talianskou armádou. Je potrebné zabrániť odhaleniu hromadných hrobov v Kod Sonja? Porov. Il Corriere della sera, 30. decembra 1995: "Dievčatá boli ubité (...) tie, čo sa zachránili, zošaleli." A ešte raz Herak: "Jestvoval program veliteľa tábora na likvidáciu dievčat "použitých" funkcionármi OSN, aby sa zabránilo ich možnému svedectvu." (Porov. Special Report: Why U. N.'s plans..., cit. dielo, s. 218)

v budúcnosti"!¹⁵⁹ Další smutne preslávený generál OSN, bol Rus Pereljakin, ktorý ako vyslanec The European zásoboval Srbov pohonnými látkami, poživňou a muníciou, ktorú získaval priamo zo skladov OSN.¹⁶⁰

Od apríla 1995 OSN prestalo zásobovať Sarajevo jedlom okrem sporadických a vzácných zásielok. Bosenská vláda sa teda pokúsila zlomiť blokádu vo vedomí, že ďalšia zima vo vojne by bola osudná. Reakcia OSN bola príznačná – vo všetkých svetových médiách sa objavili správy o útoku a strachu z očakávaného rozšírenia konfliktu. Významný je aj fakt, že modré prilby mali pred bosenským útokom bezprostredne odovzdať Srbom v okolí Sarajeva okrem zadržovaných aj uschované ťažké zbrane. Sily rýchleho nasadenia sa zniesli na Bosnu práve vtedy, keď sa dial tento zúfalý pokus (*zlomiť blokádu, pozn. preklad*). Táto francúzsko-britská snaha bola sprostredkovaná medzi bosenskou vládou a chorvátsko-bosenskou, ktorej pomoc bola na oslobodenie Sarajeva neodmysliteľná!

Exemplárny je príklad zmocnenca Spojených národov, ustanoveným dohliadať na dodržiavaním ľudských práv v ex-Juhoslávii Tadeusa Mazowieckiego, ktorý pred tým, ako odstúpil, (ako o tom vypovedal časopis "Pogrom, na obranu ohrozených národov"), znechutený politikou OSN obvinil ruských príslušníkov modrých prilb, že mu viac ráz zabránili vykonať inšpekciu v okolí Vukovaru, kde sa skrývali veľké masové hroby, ktoré ukrývali telá

¹⁵⁹ Dizdarević-Riva, cit. dielo, s. 158

¹⁶⁰ The European, vol. máj-august 1994, ss. 107 n.

chorvátskych obyvateľov mesta.¹⁶¹ V tom istom rozhovore môžeme čítať presnú dokumentáciu o prekážkach, ktoré OSN v osobách Boutros-Ghaliho, Lorda Owena a Cyrusa Vanceho postavilo do cesty tomu istému Mazowieckemu počas jeho skúmania zodpovednosti na genocíde vedúcej srbskej skupiny: *"V októbri 1992 chcel (Mazowiecky) uskutočniť inšpekciu aj v Omarskej, Manjacy a iných koncentračných táboroch. Avšak OSN mu odmietlo dať sprievod, ospravedlňujúc to prebiehajúcimi bojmi."*¹⁶²

Najjasnejším znakom spolupráce OSN so Srbmi bolo vytvorenie "ochranných zón". Vyhlásené oficiálne Rezolúciou 836 zo 4. júna 1993, tieto enklávy, v ktorých Bosniaci mali byť chránení, sa naopak stali veľkou pomocou pre srbské vojsko! Zabavenie malého množstva bosenských zbraní OSN v týchto ochranných zónach v skutočnosti dovoľovalo Srbom pokojne sa pohybovať a prekonávať tu svoje problémy, spočívajúce v nevelkej pechote: pred vojnou Srbi zaberali menej ako tridsať percent bosenského územia v porovnaní s viac ako sedemdesiatimi percentami po dobytí. S Bosniakmi obklúčenými a odzbrojenými OSN v "ochranných zónach", sa Srbi mohli voľne pohybovať a dovrieť svoju dobyvačnú vojnu, zatiaľ čo modré prilby "dohliadali" nad ich teritóriami!

Keď nastal čas genocídy, Srbi vstúpili do enkláv na obrnených vozidlách a páchali násilnosti, masakry, znásilnenia a masové deportácie. Oddiely OSN strieľali, no nie na tých, čo napadli "ochranné zóny", ale na obyvateľstvo, ktoré sa beznádejne snažilo zmocniť zbraní, ktoré OSN zabavilo v roku 1993. Najhoršie masakry sa medzi

¹⁶¹ Tamže

¹⁶² Tamže, s. 111

iným uskutočnili práve pred očami holandských príslušníkov modrých prílb, ktorí v Potocari vo svojom tábore nepohli ani prstom, aby zabránili zabitiu dvadsiatky chlapcov Mladičovými vojakmi, ktorý sa tiež na akcii zúčastnil. Viac ako desaťtisíc obyvateľov Srebrenice skončilo v masových hrobách!¹⁶³

Pre Bosnu jediným možným oslobodením bol daytonský "americký mier", ktorý Srbsku daroval päťdesiat percent bosnianskeho územia; legítimná vláda Republiky Bosny a Hercegoviny bola paradoxne prinútená "ďakovať" svojim agresorom, pretože sa uskromnili s päťdesiatimi percentami územia!

Jeden z neznámych aspektov juhoslávskeho konfliktu, ktorý môže pomôcť lepšie pochopiť "Pax Americana", predstavuje spojenie medzi politikou a biznisom. Toto spojenie zahŕňalo najvyššie osobnosti anglo-americkéj zahraničnej politiky a srbské vládne kruhy. Odvážny škótsky novinár Paul Harris to brilantne definoval ako "Belgrad Connection"¹⁶⁴.

Po zmiznutí Tita, bábkari svetovej moci vytvorili zo Slobodana Miloševića nového a veľmi dôveryhodného partnera pre svoju politiku. Tajný funkcionár komunistickej strany Juhoslávie, promováný právnik na Harvardskej univerzite v Spojených štátoch poznal Henryho Kissingersa a Lawrence Eagleburgera. Kariéra manažéra ho v krátkom čase vyniesla do riadenia veľkých juhoslovanských podnikov, až po post prezidenta Beobanky, najväčšej banky v Juhoslávii. Slobodan Milošević udržiaval obchodné vzťahy s ďalším stálym členom

¹⁶³ Corriere della sera, 13., 14., 15. a 16. júla 1995

¹⁶⁴ Porov. Berliner Tageszeitung, 4. Januára 1993

Rady bezpečnosti OSN: Francúzskom. Stal sa teda jedným zo zakladateľov francúzsko-juhoslovanskej banky. V roku 1983 sa vrátil do politiky a za krátku dobu bol pripravený ako prezident Republiky Srbska bol pripravený do „akcie“.¹⁶⁵

Jeho americký "ochranca" Lawrence Eagleburger, známy v Pentagone ako "Lawrence zo Srbska", zastával už v roku 1957 v Juhoslávii post v úrade Spojených štátov pre zahraničné vzťahy; od roku 1977 do 1980 bol veľvyslancom v Belehrade; v decembri 1989 bol Georgeom Bushom (st., pozn. preklad) menovaný za osobného poradcu pre vzťahy s východnou Európou; vo februári 1990 Eagleburger pozval svojho osobného priateľa Slobodana Miloševića do Bieleho domu!

Politika a obchod šli ruka v ruke: od roku 1984 do 1988 bol Eagleburger prezidentom "Henry Kissinger Associates" a funkcionárom "Kent Associates" a potvrdil svoj veľmi úzky vzťah s Henrym Kissingerom. V spojení s týmito spoločnosťami Eagleburger sa v roku 1989 stal riaditeľom LBS-Bank so stopercentným vlastníctvom juhoslovanskej Ljubljanskej banky. Stal sa okrem iného aj riaditeľom americkej spoločnosti Global Motor Inc., ktorá v Spojených štátoch predstavovala juhoslovanský automobilový priemysel, a prezidentom Jugo-America Ltd. V Srbsku sa Jugo vyrábal v Zavodi Crvena Zastava (ZCZ) (Podnik červenej zástavy, join-venture FIAT). ZCZ bola však

¹⁶⁵ Riva Ventura: Jugoslavia nuovo medioevo (Juhoslávia nový stredovek), Mursia, Milano 1992, s. 31

aj stredom juhoslovanského priemyslu s klientmi z celého sveta, od Iraku až po Líbiu!¹⁶⁶

Dňa 22. júna 1991 na návšteve Belehradu James Baker, americký minister zahraničných vecí, predstavil Srbom postoj Spojených štátov: Juhoslávia musí pokračovať vo svojej existencii ako centralizovaná federácia! Chorvátsko a Slovinsko boli upozornené na nebezpečenstvo ich jednostranných vyhlásení nezávislosti.

To bol signál voľnej cesty, na ktorý Srbi čakali!

Takmer súčasne rada bezpečnosti OSN prijala 25. septembra 1991 Rezolúciu 713, ktorá predpokladala všeobecné a kompletne embargo na každý vývoz zbraní a vojenskej výzbroje do Juhoslávie. Výsledok: Chorvátsko a Bosna boli nútené bojovať aj s holými rukami proti juhoslovanskej armáde v srbských rukách, považovanej za druhú najlepšie vyzbrojenú komunistickú armádu v Európe!

Ďalším znepokojujúcim aspektom, pred západnými masmédiami prezieravo utajovaným, bolo riadenie "četnikov", srbských milicionárov, ktorí pôsobili v Bosne, Chorvátsku a v samotnom Srbsku. Riadili ich skupiny zložené zo psychiatrov, psychológov a sociológov vyučených v zahraničí, predovšetkým v Londýne. Tu sú niektoré príklady:

- Radovan Karadžić – vojnový zločinec, vodca "četnikov" v Bosne a dohliadač nad zločinmi znásilňovania v táboroch a diplomovaný v odbore

¹⁶⁶ V spojení medzi politikou a obchodom, na presné vysvetlenie filo-srbských postojov Spojených štátov a Európy pozri: David Binder, in: New York Times, 27. Mája

psychiatrie so špecializáciou na skupinovú terapiu a depresie.

- Jovan Rasković, vodca "četníkov" v Chorvátsku, až do svojej nedávnej smrti bol jedným z najväčších teoretikov psychiatrie v bývalej Juhoslávii, jeho špecializáciou bol narcizmus.
- Mihailo Marković, hlavný ideológ mocenskej strany v Srbsku, študoval sociológiu a históriu filozofie a bol špecialista freudovskej psychológie. Je známy pre svoje teórie ospravedlnenia genocídy.
- Sricković – zodpovedný za dohľad nad srbskými agitačnými operáciami v Belehrade, má diplom zo psychiatrie.
- Vojislav Seselj – vodca "četníkov" v celej bývalej Juhoslávii, má diplom zo sociológie.

Títo a iní srbskí psychológovia, psychiatri a sociológovia, ktorí riadili teroristické výpravy, študovali vo Francúzsku, Spojených štátoch, Nemecku a predovšetkým vo Veľkej Británii na Tavistock Institute of Human Relations,¹⁶⁷ v tom istom, ktorý desiatky rokov spolupracoval na vštepení averzie, nenávisti do svetovej populácie.

Aký bol cieľ srbskej psychiatrickej ofenzívy?

Z jedného hľadiska je zrejmé, že bol zameraný na zničenie zmyslu národnej identity Bosniakov a Chorvátov s použitím teroru. Z pohľadu "mondialistov", skutočných bábkarov tejto genocídy, bol naopak cieľ ambicióznejší: už zverstvú a krízy, ktoré pochádzali z Tavistocku, boli začiatkom procesu systematickej deštrukcie Národného

¹⁶⁷ Solidarietà, október 1995, s. 25

štátu, ktorá – vychádzajúc z Balkánu – sa mala rozšíriť na celý zvyšok Európy.¹⁶⁸

Vytvoriac umelé kmeňové totožnosti, ktoré nahrádzali národné identity, ako to prakticky robia rôzne separatistické a ligové formácie, a zbavujúc sa vín a zverstiev páchaných a umelo provokovaných na národoch, cieľom mondialistov je predstavovať Národný štát ako zvieraciú kazajku pre tieto "primitívne" civilizácie, označujúc ho ako skutočného nepriateľa, ktorého treba poraziť.

¹⁶⁸ Tamže

5.

Skutočný cieľ OSN

"Naším cieľom nie je obnoviť hinduizmus, ale vymazať kresťanstvo z tváre zeme!"

(Helena Petrovna Blavatsky, 33. stupeň škótskeho obradu)

"V prvom rade dobyť Rím a jeho kňazov; bojovať kdekoľvek proti kresťanstvu a vyhnat' Boha z nebies."

(Annie Besantová, 33. stupeň škótskeho obradu)

"Ak uvidíte jedného z nás pracovať pre osobitné hnutie vo svete, budete vedieť, že je to jedna časť ,svetového plánu'; a tento veľký plán je: nové nebo a nová zem, založené na ruinách starobylej civilizácie."

(Annie Besantová, 33. stupeň škótskeho obradu)

Kapitola XVIII.

Pokoncilová Cirkev a Spojené národy

V októbri 1984 sa v časopise NATO zjavil článok nazvaný "Motívy a morálka v medzinárodných vzťahoch" autora Johna Eppsteina¹⁶⁹, v ktorom hovorí: *"Ideál pospolitosti národov, organizovanej pre spoločné dobro, o ktorý sa snažil kresťanský poriadok cez pápeža a vládcu, bol pojatý už v počiatočnej Cicerovej koncepcii, posilnený neskôr kresťanskú univerzálnu autoritu morálneho zákona a bratstva ľudí. Od 16. storočia, keď tento poriadok začal upadať, občas sa zjavovali ponímania prirodzenej spoločnosti narodenej z nezávislosti manifestovanej národmi, z ktorej pochádzal nevyhnutný zákon na úpravu vzťahov medzi nimi.*

Bol to veľký španielsky teológ Francisco Suarez (1548-1617), ktorý vo svojom "De legibus ac De Deo Legislatore" vymedzil ako prvý túto koncepciu, obnovenú po dvoch storočiach internacionálnou anarchiou vo veľkolepej "múdrej teórii prirodzeného práva" od Taparelliho d'Azeglia (publikované roku 1846), prvého šéfredaktora La Civiltà Cattolica. Tento široko inšpiroval všetky tendencie pápežskej politiky, ktorých vrcholným bodom bola encyklika

¹⁶⁹ John Eppstein bol spoluzakladateľom Britsko-atlantickej rady a v rokoch 1955-1961 generálnym sekretárom "Atlantic Treaty Association" (Asociácia atlantickej zmluvy) založenej roku 1961 s predsedníctvom Henryho Cabota Lodgeho s podporou veľkých nadácií.

*"Pacem in terris" Jána XXIII., ktorý predpovedal svetovú vládu."*¹⁷⁰

Na tejto ceste 4. októbra 1965, zatiaľ čo sa v Ríme konal Vatikánsky koncil, Pavol VI. sa odobral do New Yorku na oficiálnu návštevu OSN pri príležitosti prvých dvadsiatich rokov inštitúcie.¹⁷¹ Vo svojom prejave prednesenom pred týmto generálnym zhromaždením¹⁷², pápež učinil vyhlásenia takpovediac v podstate neočakávané a prekvapujúce: *"Naše posolstvo chce byť predovšetkým morálnou a slávnostnou ratifikáciou tejto inštitúcie (...)* Ako *"odborník na humanitu", my prinášame tejto organizácii, hlas našich predchodcov presvedčených, tak ako aj my, že táto organizácia predstavuje povinnú cestu modernej civilizácie a svetového mieru*¹⁷³ (...) *Nové meno mieru je*

¹⁷⁰ Revue de l'OTAN, č. 5/1984

¹⁷¹ "V našich dňoch (...) OSN (ako aj UNESCO) je takmer celkom zložené zo slobodomurárov zo všetkých krajín (čo vedel bez akejkoľvek pochybnosti pápež Pavol VI., keď si vzal slovo počas pamätného zasadnutia)". (Pierre Mariel, Les Franc-Maçons en France. Ed. Marabout 1972, s. 204.)

¹⁷² V dôsledku vyhlásenia pred generálnym zhromaždením OSN pápežovi Pavlovi VI. bol udelený slobodomurársky titul "občan sveta"

¹⁷³ Pio XII. v roku 1943 naopak hovoril: "...veľké dielo nového a skutočného zriadenia národov nie je možné bez toho, aby sme zdvihli pohľad a ostali zameraní na Boha, ktorý je vedúcim a usporiadateľom všetkých ľudských udalostí, najhlbším prameňom, ochrancom a tvorcom každej

rozvoj.¹⁷⁴ *Národy sa obracajú k Spojeným národom ako k poslednej nádeji svornosti a mieru (...) To, čo je v Organizácii spojených národov najkrajšie, je veľmi autentická ľudská tvár. Je to ideál, o ktorom ľudstvo snívало počas svojej púte v minulosti, je to najväčšia nádej sveta. Opovážime sa povedať: je to odraz tváre Boha na pokroku ľudskej spoločnosti na zemi, odraz, v ktorom my vidíme evanjeliové posolstvo v ktorom sa nebeské stáva pozemským. (...) vy ste mostom medzi národmi (...) nemôže sa začať nič väčšmi vznešené na prirodzenej rovine, v ideologickej stavbe ľudstva. (...) Páni, vy završujete veľké dielo: formovanie ľudstva k mieru. OSN je veľkou školou tejto výchovy"!*

Z toho sa usudzuje, že katolíci sa až doteraz mýlili, keď považovali Krista a jeho zákon za jedinú školu skutočného pokoja: nie on je cesta, ale OSN, pôsobiace nielen s politikou, ale aj ideami. Ideami, ktoré Slobodomurárstvo vždy vyhlasovalo ako vlastné!

Aj úradujúci pápež Ján Pavol II. navštívil OSN 2. októbra 1979, vyhlásiac pred celým generálnym zhromaždením, zideným pri príležitosti: *"Deklarácia práv človeka musí ostať v Organizácii spojených národov základnou hodnotou s ktorou sa bude konfrontovať svedomie jeho členov a z ktorej sa bude čerpať stále úsilie."*

spravodlivosti a každého práva" (Pontifikálne odporúčania – Medzinárodný mier, diel. V., ed. Paoline 1961, s. 378)

¹⁷⁴ Veta obnovená aj pápežom úradujúcim v januári 1988 pri príležitosti 40. výročia vyhlásenia Deklarácie ľudských práv OSN, a ktorá nútila premýšľať o "starom" mene pokoja – azda Kristovi?

A k 40. výročiu uvedenej deklarácie, obrátiac sa na diplomatický zbor zidený 9. januára 1988 vo Svätej stolici pri príležitosti nového roka, povedal: "(...) najvyššie princípy, ktoré (Deklarácia ľudských práv) obsahuje, si zaslúžia všeobecnú pozornosť. Tento dokument môže byť považovaný za míľnik postavený na dlhej a zložitej ceste ľudského druhu."

Princípy, na ktoré sa znovu odvolával v inom príhovore, prednesenom 2. júna 1980 v Paríži počas jednej z jeho návštev v sídle UNESCO Ján Pavol II.: "Nech je mi dovolené začať odvolaním sa na pôvod vašej organizácie. Udalosti, ktoré poznačili založenie UNESCO, ma oduševňujú radosťou a vďačnosťou k Prozreteľnosti. (...) na počiatku UNESCO, ako tiež pri základe Všeobecnej deklarácie ľudských práv", sa tiež nachádzajú prvé impulzy ľudského svedomia, inteligencie a vôle. Odvolávam sa na tieto korene, na tento začiatok, na tieto prisľuby, na tieto prvé princípy. V ich mene teraz prichádzam do Paríža¹⁷⁵, do sídla vašej organizácie s jednou prosbou, na hranici kroku ďalších tridsiatich rokov vašich aktivít, chcete sa zjednotiť ešte viac okolo týchto ideálov a princípov, ktoré boli na začiatku!"¹⁷⁶

¹⁷⁵ Nebola to teda náhoda, že 4. novembra 1986 na slávnostnej akcii pri príležitosti 40. výročia UNESCO bola vyvesená na čestnom mieste obrovská fotografia Jána Pavla II. popri tej s portrétom autora "Integrálneho humanizmu" Jacquesa Maritaina (1882-1973)

¹⁷⁶ Všetky citácie pápežov prinesené v texte sú vyňaté z knihy Epiphaniusa, cit. dielo, ss. 381-384

Teda, tieto princípy, ktoré stáli na začiatku, nie sú nič iné ako nesmrteľné myšlienky Francúzskej revolúcie z roku 1789, humanistické a racionalistické princípy, v ktorých Boh a jeho Kristus sú úplne vypudení a ktoré sú prezentované naopak pod emblémom gnostického hada! Tieto princípy, ktoré majú zvíťaziť na popole kresťanstva – ako to vyhlásil slobodomurár André Lebey na kongrese spojeneckých slobodomurárskych spolkov v roku 1917 – musia naučiť "ľudstvo mieru" a nasmerovať ju k dosiahnutiu "Novej éry" charakterizovanej "veľkou toleranciou", "svetovým občianstvom", ktoré prinesie naplnenie skutočného cieľa Spojených národov!

Veľká škola tohoto formovania je teda OSN, ako to vyhlásila okrem Pavla VI. aj oficiálna veštica "Novej éry" Alice Baileyová, nasledovníčka slobodomurárky Heleny Blavatskej¹⁷⁷ a slobodomurárky¹⁷⁸ Annie Besantovej, ex-

¹⁷⁷ Porov. Paola Giovetti, Helena Petrovna Blavatsky e la Società Teosofica (Helena Petrovna Blavatska a jej Teozofická spoločnosť). Ed. Mediterranee, 1991. Blavatská, nasledovníčka Mazziniho a Garibaldiho, prijala tridsiaty tretí a najvyšší stupeň zmiešanej poslušnosti. (pozri: Serge Hutin: La Massoneria /Slobodomurárstvo/, Ed. Mondadori, 1991, s. 147) a bola pripustená k najvyššiemu stupňu ženského ezoterizmu slobodomurárskeho obradu Memphis Misraima (pozri Michele Moramarco: Nuova Enciclopedia Massonica /Nová slobodomurárska encyklopédia/, Cento Studi Albert Schweizer, 1989, s. 426)

¹⁷⁸ Porov. Epiphanius, cit. dielo, s. 426. V poznámke 815 čítame: "Annie Besantová, riaditeľka Teozofickej spoločnosti, po smrti Blavatskej v roku 1891 a 33. Stupni

prezidentky Teozofickej spoločnosti: *"Spojené národy musia byť podporené. Na žiadnu inú organizáciu nemôže človek pozerat' s nádejou; (...) tak, ciele a dielo Spojených národov napokon dozrejú a nová božia cirkev, zložená zo všetkých náboženstiev a všetkých duchovných skupín, položí koniec veľkému bludu separácie."*¹⁷⁹ Aby korunovala toto dielo – Baileyová dodala – je potrebné *"skryštalizovať"* náboženstvá, rozhodne odraziť dogmy ako prach nezhody a vojny, teda všetky vyhlásenia, v ktorých sú formulované požiadavky viery; tak nebude viac *"rozdielu medzi jednou univerzálnou cirkvou, internou Svätou lóžou všetkých skutočných slobodomurárov a klubov užšie spojených s ezoterickými spoločnosťami"*, pretože tu sa spoja chodníčky, ktoré vedú všetky k tej istej bráne a tomu istému Herofantovi, k rádu Veľkého Pána sveta.¹⁸⁰

A kto bol tento Veľký Pán, to povedala jasnými slovami Blavatská: *"Diabol predstavuje činnú energiu Univerza. On je oheň, svetlo, život, boj, úsilie, myšlienka, vedomie, pokrok, vzdelanosť, sloboda a nezávislosť"*¹⁸¹ a *"Diabol je Boh, jediný Boh našej planéty (...) On nie je nič iné ako*

škótskeho obradu založila v roku 1877 v Londýne malthusiánsku lóžu určenú na boj za kontrolu nad prírastkom obyvateľstva (birth control) a emancipáciu ženy.

¹⁷⁹ Alice Bailey: *Il destino delle Nazioni* (Osud národov). Editrice Nuova Era, Roma 1971, s. 155

¹⁸⁰ Alice Bailey: *Esteriorizzare della Gerarchia*. Editrice Nuova Era, 1985, ss. 420, 427, 469, 470.

¹⁸¹ H. P. Blavatska: *La dottrina segreta* (Tajná doktrína), Antropogenesi, Ed. Bocca, Milano 1953, s. 400

neoddeliteľná časť Logos-u."¹⁸² Rovnako jasný je posledný vyhlásený cieľ: *"Náš cieľ – hovorí stále Blavatská – nie je obnoviť hinduizmus, ale vymazať kresťanstvo z tváre zeme!"*¹⁸³

Rovnako jednoznačná v týchto cieľoch bola aj jej nasledovníčka Annie Besantová: *"V prvom rade dobyť Rím a jeho kňazov; bojovať kdekoľvek proti kresťanstvu a zahnať Boha z nebies"*¹⁸⁴ alebo keď píše: *"Ak uvidíte jedného z nás pracovať pre osobitné hnutie vo svete, budete vedieť, že je to jedna časť ,svetového plánu'; a tento veľký plán je: nové nebo a nová zem, založené na ruinách starobylej civilizácie"*¹⁸⁵!

Alice Baileyová, nasledovníčka Blavatskej a Besantovej a riaditeľka Teozofickej spoločnosti v Kalifornii, odkiaľ roku 1920 odišla, aby založila v Londýne roku 1922 spoločnosť "The Lucifer Publishing Co." oficiálne premenovanú roku 1924 nenápadným menom "Lucis Trust", jednu z najpružnejších a najrozšírenejších mimovládnych organizácií, ktorá sa umiestnila na vrchole "duchovnej moci" OSN.

"Lucil Trust". *"Čelná satanská sekta s najúctyhodnejšou fasádou, (majúca) za predmet kultu Lucifera (...) spravuje jedinú kaplnku v paláci OSN v New*

¹⁸² Tamže, s. 383.

¹⁸³ René Guenon: *Il Teosofismo (Teozofizmus)*. Ed. Arktos 1987, diel I., s. 13.

¹⁸⁴ Tamže

¹⁸⁵ Citované z: *Inquire within. The light Bearers of Darkness*. Ed. Boswell, Londýn 1930

Yorku nazývanú *"Temple of Understanding"* (Chrám Pochopenia)".¹⁸⁶

V tejto kaplnke sa stretávajú takzvaní "planetárni občania", aby sa modlili dva razy za týždeň pod vedením prezidenta zhromaždenia. Tu je preslov jedného z nich: *"Spojené národy - vyhlásil prezident Donald Keys - sú nástrojom Božím; (...) Jedného dňa z nich svet urobí poklad a bude zbožňovať s veľkou hrdosťou dušu Spojených národov ako skutočne svoju vlastnú a v čnostiach tejto duše bude svet vše-milovaný a vše-uspokojený."*¹⁸⁷

Cieľom činnosti hnutia Nová éra, ktorého čelným podnecovateľom bol Lucil Trust, bolo luciferské zasvätenie ľudstva.

Na podporu tejto tézy ponúkame úryvok teologickej vízie Davida Spanglera, teozofa, dôstojného dediča Alice Baileyovej a oficiálneho teoretika spoločenstva Novej éry vo Fidhorne v Škótsku: *"Skutočné svetlo Lucifera nemožno vidieť cez utrpenie, temnotu alebo odopieranie. (...) Lucifer pracuje v každom z nás, aby všetko riadil a zatiaľ čo sa pohybujeme k Novej ére, ktorá je érou ľudskej úplnosti, každý z nás speje takým či oným spôsobom do bodu, ktorý nazývame luciferské zasvätenie; osobitná brána, ktorou jednotliviec musí prejsť, aby naplno dosiahol prítomnosť jeho svetla a jeho úplnosti. Lucifer prichádza, aby nám ponúkol konečný dar úplnosti. Ak ho prijímame, on*

¹⁸⁶ Porov. Nuova Solidarietà, 21. Januára 1989, s. 6.

¹⁸⁷ Porov. W. Jasper: Global tyranny step by step. (Globálna tyrania krok za krokom) Ed. Western Island, Appleton Wisconsin 1992, s. 212.

*je slobodný, aj my sme slobodní. To je luciferské zasvätenie. To, ktoré mnohé osoby dnes aj v budúcich dňoch dostávajú, pretože je to zasvätenie Novej éry.*¹⁸⁸!

No kult Lucifera a myšlienka luciferského zasvätenia ľudstva, vždy sprevádzaná nenávisťou zameranou voči Katolíckej cirkvi a kresťanskej civilizácii, nie je vynálezom Davida Spanglera, ale je to opakujúca sa veličina či už teozofickej doktríny, ako aj doktríny vysokých zasvätených slobodomurárstva.

Tu je myšlienka jedného z najslávnejších a známych šéfov slobodomurárstva Škótskeho obradu a pioniera Spoločenstva národov a OSN Alberta Pikea.¹⁸⁹

Vo svojej knihe "Morals and Dogma" zanechajúc "bibilu" slobodomurárov Škótskeho obradu¹⁹⁰, Pike píše: "*Ked' bol Ľudovít XVI. popravený, bola vykonaná polovica práce; a*

¹⁸⁸ David Spangler: *Reflexions on the Christ*. Scotland, Findhorn, Findhorn Foundation, 1978.

¹⁸⁹ Albert Pike, 33. Stupeň škótskeho obradu, spolu s ďalším príslušníkom 33. Stupňa Adrianom Lemmim spustil v roku 1888 v európskych slobodomurárskych lóžach kampane univerzálneho pacifizmu, ktoré mali vyústiť do vytvorenia Spoločenstva národov. (Porov. Epiphanius, cit. dielo, s. 202, pozn. 393)

¹⁹⁰ Je zaujímavý názor vysokého zasvätenca Reného Guénona o *Morals and Dogma*; on považoval túto knihu za plagiat knihy Eliphasa Leviho "*Dogma e Rituale di Alta Magia*" (Dogma a obrady vysokej mágie) (Porov. *Il Teosofismo*, diel I., s. 28)

*teda odteraz "Armáda chrámu" (slobodomurárstvo) musí nasmerovať všetko svoje úsilie proti pápežstvu."*¹⁹¹

V jednom príhovore v roku 1889, uskutočnenom vo Francúzsku pred vysokými hodnosťami slobodomurárstva Pike vyhlásil: *"To, čo my musíme povedať zástupom, je - my si uctieваме Boha, no je to Boh, ktorý sa uctieva bez poverčivosti (...). Slobodomurárske náboženstvo musí byť udržiavané všetkými nami, zasvätenými na vysokom stupni, v čistote luciferskej doktríny. Ak by Lucifer nebol Boh, ohováral by ho Adonai (Boh kresťanov), ktorého skutky demonštrujú jeho ukrutnosť, zradnosť, nenávisť voči človeku, surovosť a odpor voči vede, so svojimi kňazmi?*

*Áno, Lucifer je Boh, a nanešťastie aj Adonai je Boh. Pre večný zákon, pre ktorý nie je svetlo bez tieňa, krása bez škaredosti, biele bez čierneho, Absolútne môže existovať iba ako dve Božstvá: tak, ako je temnota nevyhnutná pre svetlo, aby slúžila na kontrast, ako piedestál je nevyhnutný pre sochu a brzda pre lokomotívu... Satanistická doktrína je blud, pravé a čisté filozofické náboženstvo je viera v Lucifera rovnako ako v Adonaja, no Lucifer, boh svetla a boh dobra, bojuje za ľudstvo proti Adonajovi, bohu temnoty a démonstva."*¹⁹²

A z "čistoty luciferskej doktríny" a "viery v Lucifera" Pike vysvetľuje stále vo svojom traktáte "Morals and Dogma" doktrínu ekumenizmu, ktorý predvídal všetky náboženstvá okolo oltárov slobodomurárstva:

¹⁹¹ Albert Pike: *Morals and Dogma*. Ed. Bastogi, Foggia 1984, diel. VI., s. 156

¹⁹² Výňatok z tohoto prejavu bol v roku 1935 publikovaný v anglickom časopise *The Freemason* v čísle z 19. januára.

*"Kresťan, žid, moslim, budhista a nasledovník Konfúcia a Zaraduštru sa môžu zjednotiť ako bratia a spojiť sa v modlitbe k jednému Bohu, ktorý je nad všetkými ostatnými bohmi,"*¹⁹³ a v rovnakom diele ukazuje skutočný prameň "pravých náboženstiev": *"Všetky pravé dogmatické náboženstvá vyšli z Kabaly a k nej sa vracajú: všetko, čo je tu veľké a vedecké v náboženských myšlienkach všetkých Osvietených, Jacoba Bohemeho, Swedenborga, Saint-Martina a ďalších, pochádza z Kabaly; všetky slobodomurárske spoločnosti jej vďačia za vlastné tajomstvá a vlastné symboly."*¹⁹⁴

V jednom liste z roku 1871 napokon Albert Pike objasnil skutočné úmysly tých, čo túžili po Svetovej vláde a to, čo by sa stalo ľudstvu na konci "tretej svetovej vojny."¹⁹⁵ *My rozpútame nihilistov a ateistov a vyvoláme*

¹⁹³ Albert Pike: *Morals and Dogma*, cit. dielo, s. 153

¹⁹⁴ Albert Pike: *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry*, Ed. L. H. Jenkins, Richmond, Virginia 1927, s. 745

¹⁹⁵ V obsiahlej korešpondencii medzi Albertom Pikeom a Giuseppe Mazzinim, tento list nadväzoval na ďalší datovaný 22. januára 1870 je zvláštny prorocký, v ktorej pokiaľ ide o tri svetové vojny a trojuholník kríza-vojna-revolúcia, ktoré trápili naše storočie, Mazzini píše: "Prvá svetová vojna mala byť porazená preto, aby "Osvietení" mohli poraziť cára v Rusku, aby sa táto krajina transformovala na komunistický ateizmus. Nezhody vzburdené zástupcami "Osvietených" medzi britským a nemeckým impériom, boli využité na vyvolanie tejto vojny. Po konci vojny sa mal budovať komunizmus a mal sa využiť na zničenie

strašnú spoločenskú kataklizmu, ktorá ukáže v celej svojej hrôze národom dôsledok úplného ateizmu, pôvodcu zverstiev a krvavých prevratov. Teda občania povinní brániť sa proti

iných vlád a zoslabenie náboženstiev. Druhá svetová vojna mala byť vyvolaná na prehĺbenie rozdielov medzi fašistickými a sionistickými politikami. Vojna mala byť bojovaná spôsobom na porazenie nacizmu a na zvýšenie moci politického sionizmu na umožnenie stabilizovania Izraelského zvrchovaného štátu v Palestíne. Počas druhej svetovej vojny sa mala budovať Komunistická internacionála rovnako silná ako celé kresťanstvo. Týmto mala byť pojatá a držaná pod kontrolou, až kým od nej nebude žiadaná konečná spoločenská kataklizma. Tretia svetová vojna mala byť vyvolaná využijúc názorové nezhody vzbudené zástupcami "Osvietených" medzi politickým sionizmom a vodcami moslimského sveta. Vojna mala byť zameraná tým spôsobom, že Islam (arabský a moslimský svet) a politický sionizmus (vrátane Izraelského štátu) sa navzájom zničia, zatiaľ čo v rovnakom čase, ostatné národy tentoraz väčšmi rozdelené a proti stojace, budú v takých problematických situáciách, donútené bojovať medzi sebou až po úplne fyzické, duševné, duchovné a ekonomické vyčerpanie." (List katagolizovaný v Knihnici Britského múzea v Londýne. Obsah listu predstavil William Guy Carr vo svojej knihe: Pawns in the Game, publikovanej v roku 1967, Kap. I., s. XV. Carrov originálny text je na konci zväzku II. diela La cara oculta de la historia moderna Jeana Coeurderoya Lombarda, 4 vytlačené diela v rokoch 1976, 1977, 1979 a 1980 v Editorial Fuerza Nueva, Madrid, k dispozícii v D.P.F., B.P. 1. 86190 Ciréen-Montreuil - Francúzsko).

svetovej menšine revolucionárov (...), dostanú svetlo prostredníctvom všeobecnej manifestácie čistej doktríny Lucifera konečne odhalenej pred zrakom verejnosti; manifestácie, po ktorej bude nasledovať deštrukcia kresťanstva a ateizmu, dobytých a rozdrvených v rovnakom čase!"¹⁹⁶

* * *

No teraz, stojac pred hrôzou vyhlásenia týchto úmyslov, hra na krviprelievane, nevyhnutná pre Spojené národy na dosiahnutie moci, čoraz väčšmi rozsiahlej a stále viac diktátorskej, mala byť iba prostriedkom na vyvolanie konečnej "sociálnej kataklizmy". Táto "ukáže národom v celej svojej hrôze dôsledok úplného ateizmu, pôvodcu zverstiev a krvavých prevratov", ktoré by mali rozložiť samotné národy. Práve v tejto kataklizme psychológia davu, vedená vo vhodnom čase okultnými kontrolórmí, ovládne svetovú verejnú mienku a vzápätí spôsobí nezadržateľné dielo skazy. Mala by sa zmeniť religiózna, morálna a kultúrna povaha celých národov. Tieto – podrobené

¹⁹⁶ Albert Pike, List z 15. augusta 1871 Giuseppemu Mazzinimu, katalogizovaný v Knižnici Britského múzea v Londýne. Jean Lombard vysvetľuje, že táto korešpondencia medzi Pike a Mazzinim sa nachádza v archívoch Temple House, sídle slobodomurárstva škótskeho obradu vo Washingtone, no jej čítanie nie je dovolené. Jeden raz bola vystavená v Knižnici Britského múzea v Londýne, kde istý dôstojník kanadského loďstva, komodor William Guy Carr, sa s ňou mohol zoznámiť a publikovať z nej súhrn v knihe nazvanej *Pawns in the Game*, publikovanej roku 1967.

najkrutejšiemu a neľudskému endemickému násiliu – prepadnú paniky exodu a masovej migrácie. Ľudí budú obmedzení na každodenné nevyhnutné prežitie. A tu bude deklarovaný "nový človek", ktorý *"nútený brániť sa pred svetovou menšinou revolucionárov"* dostane *"pravé svetlo cez univerzálnu manifestáciu Luciferovej doktríny"*.

Tak sa teda uskutočnia "ciele a diela Spojených národov" a "jedna božia cirkev všetkých náboženstiev (...)" ukončí veľkú blud oddelenosti!

No tento ekumenizmus, skutočný koniec, ku ktorému sa uberá OSN, ako vyhlasujú najvyšší zasvätení, sa môže dosiahnuť iba "poraziac Rím s jeho kňazmi", iba "bojujúc kdekoľvek proti kresťanstvu", iba "zosadením Boha z nebies". Táto "jednota náboženstiev" sa dosiahne iba "zmazaním kresťanstva z tváre zeme" a "novým nebom a novou zemou, založenými na troskách starobylej civilizácie"!

Príchodom tohoto ekumenizmu sa dokorán otvoria brány "Novej éry" luciferského zasvätenia ľudstva, ktoré stále v súlade so slovami zasvätených, bude založená na troskách kresťanskej civilizácie.

No my veríme, že dejiny ľudstva nie sú v rukách bábkarov z OSN, ale v rukách Boha, ktorý prozreteľne ešte raz potlačí pýchu a hrdosť tých, ktorí v ich bláznovstve proti nemu otvorene bojujú, alebo ho v skrytosti hanlivo zrádzajú. Na tých, ktorí už vidia na dosah ruky ovocie ich blúznenia, Boh učiní spravodlivosť, vylejúc na nich kalich svojho hnevu! A táto Božia hodina, ktorá nemôže byť ďaleko, rozštípe v jednom okamihu satanský plán týchto šialencov a

v tragédii trestu spôsobí, že sa sformujú duše, ktoré dajú
povstať kresťanskej civilizácii z priepasti herézy a
z všeobecného odpadlivera, kam bola zavlečená
ľahostajnosťou, ústupkami, pýchou a zradou tých, čo na
prvom mieste mali ochraňovať Katolícku cirkev od nenávisti,
útokov a nástrah jej zaprisahaného nepriateľa.

.....

ÚVOD.....	1
1.	7
MYŠLIENKY	7
KAPITOLA I.	8
TEÓRIA "GENOCÍDY".....	8
2.	23
"INŠTITÚCIE"	23
KAPITOLA II.	24
"SPOLOČENSTVO NÁRODOV": SLOBODOMURÁRSKE DIELO.....	24
KAPITOLA III.	28
OSN	28
ORGANIZÁCIA SPOJENÝCH NÁRODOV.....	28
KAPITOLA IV.	37
OSN	37
MIMOVládne ORGANIZÁCIE	37
KAPITOLA V	42
UNESCO	42
EKOLOGICKÉ POHANSTVO.....	42
KAPITOLA VI	46
"ZELENÉ" NATO	46
3.	51
PROGRAMY.....	51
KAPITOLA VII.	52
NENÁVISŤ VOČI ČLOVEKU!.....	52
KAPITOLA VIII.	58
"MEMORANDUM 200":.....	58
GENOCÍDA SA STÁVA AMERICKOU ZAHRANIČNOU POLITIKOU	58
KAPITOLA IX.	64
"PROJEKT 80-TE ROKY":	64
KONTROLOVANÝ ROZPAD SVETOVEJ EKONOMIKY	64
KAPITOLA X.	67
"GLOBAL 2 000":	67
SVETOVÉ PLÁNOVANIE GENOCÍDY	67
KAPITOLA XI.	73
"DIKTÁTORSKÁ MOC" OSN.....	73
4.	78
FAKTY.....	78
KAPITOLA XII.	79
1. – EL SALVADOR.....	79
(1989)	79
KAPITOLA XIII.	84
2. – KAMBODŽA.....	84

(1989 – 1993)	84
KAPITOLA XV.	90
3. – IRAK	90
(1989–1994)	90
KAPITOLA XVI.	98
4. – SOMÁLSKO	98
(1992)	98
KAPITOLA XVI.	102
5. – RWANDA	102
(1990–1994)	102
KAPITOLA XVII.	107
6. – BALKÁN	107
(1989–1995)	107
5.	118
SKUTOČNÝ CIEĽ OSN	118
KAPITOLA XVIII.	119
POKONCILOVÁ CIRKEV A SPOJENÉ NÁRODY	119

